

ISBN 978-617-7478-63-7

Міністерство освіти і науки України
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ХІМІКО-ТЕХНОЛОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ»

*Міжнародна
інтернет-конференція
здобувачів вищої освіти і молодих учених*

«УКРАЇНА – СВІТ: ДІАЛОГ КУЛЬТУР»
(До 25-ї річниці Конституції України)

19 травня 2021р.

Дніпро, Україна

ЗМІСТ

Секція I

ДІАЛОГ НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР

(МОВА, МОРАЛЬ, МИСТЕЦТВО). ЄДНІСТЬ В РІЗНОМАНІТТІ..... 7

ASSIMILATION OF CULTURE IN INTERNATIONAL SOCIETY

Tinovonga Neil Gwatidzo..... 9

ДІАЛОГ НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Фурлет К. І., Какуріна І. І. 11

У ЧОМУ ПОЛЯГАЄ ЩАСТЯ?

Перогів О. В., Заєць О. М...... 13

ЧЕЛОВЕК: ПРОБЛЕМА СМЕРТИ И БЕССМЕРТИЯ

Ципура С...... 17

ПРИРОДА ТА КУЛЬТУРА ЯК ДВІ СКЛАДОВІ У ЛЮДСЬКІЙ МОДЕЛІ РЕАЛЬНОСТІ

Ковальчук В. М., Патеріло О. М. 20

ЗВ'ЯЗОК ФІЛОСОФІЇ З ПОЕЗІЄЮ

Валявська К. В., Патеріло О. М. 22

ОРГАНІЗАЦІЯ «СУЧАСНЕ УКРАЇНСЬКЕ КІНО» ТА ЙОГО РОЛЬ У РОЗВИТКУ КІНОМИСТЕЦТВА

Мельничук Н., Какуріна І. І...... 25

СКРЫТЫЙ СМЫСЛ К-РОР МИРА

Николаенко И. 27

СТРИТ-АРТ: ФЕНОМЕН СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА

Шевченко А., Какуріна І. І. 31

НОВА СУБКУЛЬТУРА В УКРАЇНІ ХХІ СТОЛІТТЯ.

(ЛГБТ В УКРАЇНІ)

Автомонов К. 34

ПРОБЛЕМИ ТОЛЕРАНТНОСТІ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Лисенко В., Заєць О. М. 36

ПРОБЛЕМА СУРЖИКУ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Левченко К. О., Какуріна І. І...... 38

ЯК ДОСЯГТИ УСПІХУ У ПУБЛІЧНИХ ВИСТУПАХ	
<i>Ковальчук В. М., Какуріна І. І.</i>	40
МОВНІ ПОМИЛКИ В ТЕКСТАХ ДОКУМЕНТІВ	
<i>Покотиленько О. І., Гапонова Л. Є.</i>	42
Секція II	
УМОВИ ТА ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВИЧАЇ, ЇХ ВІДТВОРЕННЯ В СУЧАСНІЙ КУЛЬТУРІ.....	45
МЕНТАЛЬНИЙ ПРОСТІР ЯК НАУКОВИЙ КОНЦЕПТ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ	
<i>Філіпов С. М.</i>	47
ОСОБЛИВОСТІ НАЦІОНАЛЬНИХ ТРАДИЦІЙ, ЇХ ВЗАЄМОВПЛИВ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ КУЛЬТУРИ	
<i>Ярошенко В., Чичков А. Г.</i>	50
ТРАДИЦІЇ ЯК ВИРАЖЕННЯ ЕТНІЧНОЇ ПСИХОЛОГІЇ	
<i>Кравець М. С., Чичков А. Г.</i>	53
МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД В ПИТАННЯХ ЕКОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ	
<i>Коноплянка М., Башкеєва О. М.</i>	55
ЗЕЛЕНИЙ ТУРИЗМ УКРАЇНИ	
<i>Федан В. В., Башкеєва О. М.</i>	58
УКРАЇНСЬКА ЕТНІЧНА МУЗИКА	
<i>Лобода О. Д., Какуріна І. І.</i>	61
ПОНЯТТЯ «ДОЛІ» В ЯПОНСЬКИХ СЕРЕДНЬОВІЧНИХ ВОЄННИХ ПОВІСТЯХ	
<i>Онищенко В. А.</i>	63
ВИБІР ІМЕН В РІЗНИХ КУЛЬТУРАХ СВІТУ	
<i>Журавель Ж., Какуріна І. І.</i>	65
Секція III	
ОСВІТА І ВИХОВАННЯ: КОНЦЕПЦІЇ, МОДЕЛІ, ІНСТРУМЕНТАРІЇ	67
ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ШКІЛЬНОЇ ТА ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ	
<i>Прасол А. С., Башкеєва О. М.</i>	69

НАВІЩО ДІТЯМ БАТЬКИ?	
<i>Савчук К. І., Заєць О. М.</i>	72
ВИХОВАННЯ – ПОГЛЯД У МАЙБУТНЄ	
<i>Іонов В., Заєць О. М.</i>	75
ДІАЛОГ КУЛЬТУР, ЯК МЕТОД СУЧАСНОГО НАВЧАННЯ	
<i>Тищенко К. С.</i>	78
Секція IV	
ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ ТА ІСТОРИЧНА ПОЛІТИКА У СОЦІОКУЛЬТУРНІЙ СПАДЩИНІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ У XX – НА ПОЧАТКУ XXI СТ	79
THE HISTORICAL FATES OF THE «WHITE» EMIGRATION IN YUGOSLAVIA DURING WORLD WAR II IN 1941-1945	
<i>Speer Emilia, Borisov V. L.</i>	81
РУХ ОПОРУ ТА ПРОЯВИ КОЛАБОРАЦІОНІЗМУ НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ В ПЕРІОД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ В 1941–1943 Р.: МАЛОВІДОМІ СТОРІНКИ	
<i>Spear Emily, Борисов В. Л.</i>	83
Секція V	
ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ І РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР: НОВІ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ ДІАЛОГУ	87
ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА І РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР	
<i>Фурлет К. І.</i>	89
ИНТЕРНЕТ. ЕГО ВЛИЯНИЕ НА МОЛОДЕЖЬ	
<i>Дьяченко А., Какурина И. И.</i>	90
ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ НА СУСПІЛЬСТВО	
<i>Саввіді І. І., Чичков А. Г.</i>	92
Секція VI	
ПОЛІТИЧНА ТА ПРАВОВА КУЛЬТУРА: ДІАЛОГ ЯК ОСНОВА ПОСТУПАЛЬНОГО РОЗВИТКУ	95
CONFLICT-RELATED INTERACTION OF CULTURES (ON THE EXAMPLE OF ISIS)	
<i>Omar Ben Taher</i>	97

СУСПІЛЬСТВУ ПОТРІБНІ ЗАКОНИ	
<i>Криворучко Б., Заєць О. М.</i>	100
СУЧАСНА ПРОБЛЕМА РЕЛІГІЙНОГО СЕПАРАТИЗМУ У ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ (НА ПРИКЛАДУ ФРАНЦІЇ)	
<i>Сиволап Д. В.</i>	104
Секція VII	
РОЗВИТОК СПОРТУ В СУЧАСНОМУ СВІТІ: ПРОБЛЕМИ ТА ДОСЯГНЕННЯ	107
ЗАНЯТИЕ СПОРТОМ: ДВЕ СТОРОНЫ ОДНОЙ МЕДАЛИ	
<i>Герасимова А. В., Чичков А. Г.</i>	109
СПОРТ-АКСИОЛОГИЯ ЖИЗНЕННОГО УСПЕХА СОВРЕМЕННОГО ЧЕЛОВЕКА	
<i>Юрчик М. С., Баикеева Е. Н.</i>	111
УНІВЕРСІАДІ, ЇХ РОЛЬ В РЕАЛІЗАЦІЇ МОДЕЛІ СПОРТУ П'ЄРА ДЕ КУБЕРТЕНА	
<i>Мітіна С., Какуріна І. І.</i>	114
РОЛЬ ФИЗИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЫ И СПОРТА В СОВРЕМЕННОМ МИРЕ	
<i>Шмалько Д. А., Какурина И. И.</i>	117
ІМЕННИЙ ВКАЗІВНИК.....	121

Секція І

**ДІАЛОГ НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР
(МОВА, МОРАЛЬ, МИСТЕЦТВО).
ЄДНІСТЬ В РІЗНОМАНІТТІ**

ASSIMILATION OF CULTURE IN INTERNATIONAL SOCIETY

Tinovonga Neil Gwatidzo

Oles Honchhar Dnipro National University, Dnipro

Time, climate, and environment have always played a role in the development and acclimatization of people through the ages and gradually due to geography and location cultures formed and societies broadened their growth. Culture being the operative word is practically language or more specifically dialect, lifestyle, traditions, and beliefs which are different wherever you are, whether its major elements or just slight ones like the type of music or farming methods. With this being a factor connecting with people outside their norm is a normal trend now through years of trials and tribulations but with this the international relations community was formed mostly to allow the thoughts and goals of peace to be achieved but also always a method of embracing and acknowledge these different cultures at a bigger stage.

Ideally the tone of this may be in terms that seem more formal in agreements and relationships of mutual gain between nation, but at the core these have led to the formation of cultural hubs and hotspots that allow all to embrace a piece of culture that they are not accustomed to whilst being able to share their own in the process. An easy and clear-cut version of the can be seen through food by means of restaurants and food spots, in this century we can taste Mexican food without being in Mexico, although atmosphere does impact the impression of their culture. Like that we are always oblivious to the small cultural discrepancies that exist in our midst.

Thousands of years ago being fully embraced by societies that were not your own was frowned upon, but like anything that is worth the effort time conquers. Everyday we are exposed to the seamless and endless connections the internet allows us to have, information on the different countries and their cultures continues to increase in detail and understanding the ability to travel and visit these epicenters of history and growth has a broader role in perspective in a person whether it is a different country or even just a different region. Growing experience always reveals how the simple form of communication can give a person a culture shock that changes they way the view different things around them without active realization of the process.

The world is so diverse on all aspects of the spectrum and always revealing what years of work love and dedication leads to, as abstract as that may be, we always find ourselves in a space where we really become apart of international society, through sport, entertainment, music, food, and interest. To some this is still opaque in the mind and still baffles the thought process but culture exists all around us, the shoes we wear, movies and tv shows we watch, hobbies we have, food we eat, culture is a livelihood embraced by all but unfortunately accepted by few the sad reality of people afraid to step foot outside their bubble and see the world for what it is and not criticize what occurs without ever fully experiencing out of falsehood and fear of the unknown, with time the world will continue to diversify and become a phenomenon and reflection of the people it hosts.

At this point we know that countries now feel the need to be part of the international society, and this can be seen through the relationships forged or in more visible the epitome the embassies that exist as representatives of their homelands. These representatives are the to bolster the relationships but also learn and adapt to their host country as whole, culture, tradition, way of life and development as a means of outside perspective that can benefit the outright depiction of the fundamentals of survival and evolution of the nations. These relationships allow the people in each country to have that type of exposure to allow self-development and understanding of life.

At the core a mixed blend of cultures, ideals, beliefs, goals and achievements wouldn't normally cause a feeling of distraught internationally but due to the growth in mindset this was achieved and the back and forth motions and clashes actually allow for creative differences and ideas to flow which seems less structured than the meetings and debates that happen in this society but it is what has allowed the adaptability and accountability formed to ensure peak levels of progress are made continuously.

As whole it is easy to see how the world continues to shape up and follow trends whilst adapting changes when they occur, despite all this, experiencing cultures does not change history or tradition but allows for legacies to expand and survive. Every second we experiences becomes a moment etched in our history and added to the continued existence of culture. From one generation to the next culture lives on like the bones in our bodies and that is a testament to appreciation and respect for history.

Although different countries have different cultures and histories, the international society is built a culture of cultures as it is a blend of all those that it represents and its history continues to be forged through the relationships and decisions made daily, plans and goals that achieved for the betterment of mankind. That is a mouthful but as any statement out there, it is truly dictated by facts and compliance also the constant cooperation out of necessity and responsibility but ultimately for functionality as not everything can be accomplished solo.

At the end of the day time will continue to pass, history will continue to be written, culture will expand and be embraced whether by its own people or new ones that acknowledge and respect its difference, cooperation will exist as long as peace is the goal and the world will continue to unite despite constantly facing disputes, a lot of problems will arise and trials will occur, but withstanding international culture and its people will find solutions and adapt as show throughout history despite this society is still relatively new in terms of mans history. For now, a day at a time we live on looking toward a brighter day forming bonds and embracing our differences and learning from them and working towards build a cultural legacy that supersedes history and trumps the shadow of doubt formed throughout time. We look to the culture that separated us to restore the bond and connection we all share that is the importance of our human culture and the incredible gist that is the assimilation of culture within the international society.

ДІАЛОГ НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Фурлет К. І., Какуріна І. І.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна. Дніпро*

Більшість дослідників визнають, що сьогодні глобалізація поширюється на всі сфери життєдіяльності суспільства (економічну, соціальну, політичну, культурну, інформаційну, духовну) та являє собою складний та такий, що постійно розширюється, процес, а найважливішим фактором прискорення процесу глобалізації вважається рівень розвитку технологій. Саме розвиток технологій та формування відкритості доступу до різної інформації дозволяє уникнути тимчасового простою, що був властивий процесам, які відбувалися раніше. Це сприяє створенню інформаційного глобального суспільства, не обмеженого рамками окремих держав.

Інформація, знання нині стають найважливішим ресурсом глобалізації. Чимало дослідників вважають, що процес глобалізації, спрямований на створення єдиного, інтегрованого суспільства, яке функціонує через загальні інформаційно-економічні мережі, здатний вирішити багато проблем, що виникають на шляху розвитку людства, і загалом оцінюють цей процес позитивно. У той же час глобалізація – надзвичайно складний процес, що протікає нерівномірно. Активність здійснення процесу глобалізації в сучасному світі, яка пов'язана з рівнем розвитку науки, технологій, неминуче призводить до нерівності його учасників. Є країни-лідери з високотехнологічною економікою (найчастіше – це західні країни), які диктують умови всім іншим країнам світу; водночас є країни з «наздоганяючою» економікою, які існують на кредити МВФ. Таким чином, учасники процесу глобалізації від початку виявляються в нерівному стані.

Розглядаючи глобалізацію як багаторівневий просторово-часовий процес, низка дослідників (С. Хоффман, П. Малиновський та ін.) сходяться

на думці, що структурно вона розвивається в трьох площинах: економічній, культурній та політичній. Звідси можна виділити культурну глобалізацію, політичну глобалізацію та економічну глобалізацію.

Глобалізація культури – це процес інтеграції окремих національних культур в

єдину світову культуру на основі розвитку транспортних засобів, економічних зв'язків та засобів комунікації. На думку відомого

американського політолога С. Хоффмана, автора роботи «Зіткнення глобалізацій», розвиток глобалізації культури починається з технологічної революції та економічної глобалізації, які разом створюють потік культурних благ. Глобалізація культури у сучасному світі – це діалектично суперечливий процес, в якому тенденції інтеграції та диференціації, конфліктів та співпраці, універсалізації та партикуляризації не виключають один одного, а є взаємно передбачаючими тенденціями розвитку. Глобалізацію культури та її протиріччя можна розглядати в двох вимірах: у масштабі соціуму, а також у масштабі системи соціумів.

Найбільш конструктивним способом (формою) міжкультурної комунікації прийнято вважати синтез культур, який являє собою об'єднання культурно різних елементів: орієнтирів, цінностей, норм, типів поведінки, при якому виникає якісно інше культурне явище. Синтез має місце, коли «соціокультурна система приймає і освоює досягнення інших суспільств в сферах, які виявляються недостатньо розвиненими в ній самій, але при цьому зберігає власну, притаманну їй вихідну основу, яка дозволяє говорити про її визначеність та самобутність, про здатність підтримання цілісності та стійкості.

1. Ареф'єва А. Ю. Глобалізаційні процеси в культурі сучасності / А. Ю. Ареф'єва // Гілея: науковий вісник: зб. наук. пр. / гол. ред. В. М. Вашкевич. – К.: Вид-во «Гілея», 2017. – Вип. 116 (1). – С. 185–189.

2. Герасіна Л. Глобалізація / Л. Герасіна // Політологічний енциклопедичний словник / уклад.: [Л. М. Герасіна, В. Л. Погрібна, І. О. Поліщук та ін.] ; за ред. М. Требіна. – Х.: Право, 2015. – С. 146–148.

3. Данильян О. Г. Філософія: підручник / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань. – Х.: Право, 2013. – 432 с.

У ЧОМУ ПОЛЯГАЄ ЩАСТЯ?

Перогів О. В., Заєць О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет,
Україна. Дніпро*

«Щастя – це дар, і хитрість полягає не в тому, щоб очікувати його, а в тому, щоб насолоджуватися ним, коли воно приходить», – казав Чарльз Діккенс.

Мабуть, у кожної людини настає момент, коли вона замислюється над тим, що значить для неї щастя. Чомусь усі його хочуть та бажають рідним на свята. Але для будь-якої людини за словом «щастя» криється свій особистий сенс. Хтось має на увазі під ним любов, інші вважають за щастя багатство, статус та наявність влади, для третіх це відмінне здоров'я і довге життя. Щастя – робити подарунки і допомагати людям. Щастя – побачити перші кроки своєї дитини. Щастя – побачити Ейфелеву вежу, відвідати нове місто. Щастя – дивитися на вогонь в багатті і співати під гітару. Щастя – мати родину. Щастя – триматися за руку з коханою людиною, гуляти з вірним собакою, годувати птахів. Щастя – віддавати себе і не вимагати нічого натомість. Щастя – мати друзів. Щастя – вміти сміятися. Щастя – мати змогу отримати освіту. Щастя – жити сьогоднішнім днем, радіти кожній хвилині і з вдячністю приймати все те, що дає тобі життя. Для щастя необхідно любити, любити без залишку і без краю, любити і не чекати нічого натомість. Вміти жити так, щоб потім було що згадати і що передати. І найголовніше – ні про що не шкодувати, навіть про помилки. Можна говорити на цю тему вічність, але це не дасть результату. Кожен повинен сам відповісти на це питання.

Ми часто вважаємо, що хтось щасливіший за нас, бо в нього більше грошей, кращий статус у соціумі, можливо, це так і є. А втім це не сто відсоткова інформація, через те що люди усі різні і бажання в нас різні, і мрії також. Ті речі, які ти хотів усе життя, можуть зовсім не турбувати їх господаря зараз. Чоловік, який ніби має все, може бути не задоволений загалом життям, через постійні малі негаразди, які має кожен. І завжди потрібно розуміти, ми не можемо говорити про когось, коли не знаємо усієї картини цілком. Отже, дивлячись на зірок та інших медійних осіб, потрібно згадувати, що все, що ми бачимо про їхнє життя, це малюнок, який нам показують з екранів, але ніяк не реальне життя цієї людини. І скільки горя та турбот вона мала за весь шлях до слави відомо тільки їй.

Щасливими ми себе можемо назвати не тільки тоді коли досягнемо поставленої мети, складемо іспит на вищий бал, їдемо у довгоочікувану відпустку або ж виграємо головний приз. Важливі емоції, котрі виникають у тебе в цей момент. Незважаючи на те, що хтось закінчив університет з червоним дипломом – це, безперечно, важлива мить життя, та, з іншого боку, можливо й таке, що за весь період навчання він не отримав ні однієї позитивної емоції, бо це було потрібно не йому, а батькам, дідусям, бабусям, щоб утвердитися в очах суспільства. Так само для тієї ж людини

найщасливішим моментом може стати прогулянка с друзями, котрих вона не бачила роками, через наполегливе навчання.

"Щастя-це момент", – як казав головний герой новели Володимира Винниченка. Немає минулого, та й "завтра" не настає, ми живемо зараз. Ми відчуваємо, мріємо, кохаємо саме зараз, а не колись. Та мало хто вміє цілком прожити цю чарівну мить. Багато людей обирають шкодувати про те, як не вміли цінувати такі моменти, людей, свої відчуття в минулому.

Хтось танцює під дощем, насолоджується ним, скаче по калюжах. Хтось втікає и ховається від нього. Те ж саме і з щастям. Хтось радіє першому снігу, букету польових квітів, дякує за ще один прожитий день, хтось скаржитися на життя, шукає проблеми і створює їх іншим. Випадкова посмішка перехожого, поцілунок коханої людини, вечерея у колі родини. Здається, такі дрібниці, але втративши їх, починаєш усвідомлювати, якими цінними вони були.

Можливо, кожній людині необхідно пройти через те, що вразить його, змінить його сутність, перегорне до гори дригом життя, і тоді він зможе розглянути світ у всіх фарбах. Радість поєднує в собі багато емоцій: щастя, розчулення, подяку, доброти. Коли ви володієте цими емоціями або отримуєте їх від інших людей, вам не потрібно буде відчувати горе. Коли у нас в житті горе, ми відчуваємо почуття радості особливо сильно.

Життя людини можна уявити в вигляді «зебри» в чорно-білу смужку. Бувають різні моменти, але це все складає гармонійний плин нашого життя. Все навколо нас може і повинно змінюватися. У кожного бувають етапи спаду і підйому, тому щастя – явище непостійне. Якщо б людина не відчувала цього падіння, для неї не мав сенсу сам польот. Так, я помічала, як у моменти, коли вирішується наша доля, коли я складала іспити, коли бувають у людей емоційно нестабільний стан, ми починаємо більше уваги приділяти тому, що нас оточує – природі. Це також робить нас щасливими.

Звісно ж, природа, тварини – усе це заспокоює. Аналогічним чином, мабуть, усі помічали, як після напруженого періоду, хвороби, довгої розлуки люди починають цінувати навіть рутинні справи. Прикладом може послугувати будь-який фільм про тяжко хворого пацієнта, я завжди отримую величезний прилив мотивації від перегляду такого роду кінокартин. Ми можемо побачити боротьбу людини, її відчайдушне бажання жити. Найчастіше режисер для покращення ефекту драматизму показують нам саме сцени, де головний герой переосмислює свої цінності. Наприклад, де людина милується першими квітами, вечеряє з батьками, грається зі своїм собакою. Щастя присутнє в найяскравіші моменти нашого життя, тому відчувається гостро. Подібне ми запам'ятовуємо надовго.

У тому числі, на мій погляд, щасливий той, хто робить щасливим не лише себе, а й інших. Ми всі любимо отримувати подарунки, але ж ще приємніше їх дарувати. Людина, яка займає своє місце, яка живе на користь людям. Хто любить людей і кого вони поважають і люблять. Авжеж, ми всі ще в дитинстві мріяли займатись улюбленою справою, яка б приносила людям користь. Багато хто хотів стати лікарем, пожежником, поліцейським,

вчителем та ін. Коли ти займаєшся тим, що ти любиш усім серцем, то тобі й не потрібно додаткових причин для щастя. Така людина насолоджується життям кожного дня. Адже щастя – це не тільки мати, брати, отримувати. Це більше про віддавати, цінувати, поважати, кохати.

Хочеться згадати й про інший тип людей, котрі не вміють насолоджуватись своїми успіхами, цінувати все те, що вже мають. Часто ми можемо бачити, навіть в своєму близькому оточенні, тих, хто завжди кудись поспішає, прагне досягнути найвищого рівня своїх бажань. Такі люди не помічають вже досягнутого, не вміють насолоджуватись плодами своєї праці, вони не помічають, як дорослішають їх діти, старіють батьки. Та й загалом складно сказати живуть вони чи просто існують. Я згодна, що досягати поставлених цілей тяжко і треба, але в той же час ми повинні згадувати про те, що іншого життя, для насолоди, в нас не буде.

Хочу поділитися з вами своєю улюбленою цитатою, котру сказав Будда: «У нашому житті неминучі зміни, неминучі втрати. У пристосовності і легкості, з якими ми переживаємо зміни, полягає наше щастя і свобода.» І так, звісно, є ситуації в яких прийняття набагато краще ніж спроби щось виправити. Від нашого ставлення до ситуації, залежить погана чи добра для нас вона виявиться.

Та хто ж вони такі, ті щасливі люди? Це наші рідні і близькі, звичайні перехожі, яких ми бачимо кожен день. Так само як бабуся щаслива, що в гості до неї приїхали на всі канікули рідний онук чи внучка. Вона із задоволенням та любов'ю спілкується, гуляє, готує щось смачне для свого дорогого рідного онука. Цікаво, що це ж саме все стало буденністю для його батьків. Ще один підліток з іншої частини земної кулі щасливий від того, що витягнув та забрав до себе цуценя зі ставка біля дома, куди його кинули помирати. Цим він зробив щасливим не тільки собаку, а й усю свою родину, для яких ця новина задала новий темп життя. Школярі радіють через п'ятірку, яку отримали у дуже суворого вчителя. А студенти радіють отриманому диплому і початку дорослого самостійного життя. Спортсмени радіють перемогам. В цілому, коли на титанічні зусилля, коли з року в рік всі сили йдуть на досягнення поставленої мети, ми отримуємо результат, котрий задовольняє наші потреби, ми самі себе робимо щасливими людьми. Не можна не згадати слова Джозефа Аддісона: «Істинне щастя виникає, в першу чергу, від задоволення самим собою.»

До того ж важливо розуміти, що кожна особистість обирає для себе самостійно з яким настроєм вона хоче йти по життю. Так, як і ми кожен день обираємо у що краще одягтись на зустріч, що з'їсти на сніданок, так ми маємо й альтернативу сьогоднішньому настрою. На мій погляд, тільки ми несемо відповідальність за те, що трапляється з нами в житті. Так, навіть коли мислимо про те, що поганого з нами може сьогодні трапитись, ми самі ж і налаштовуємо себе на негаразди. В наших думок є властивість траплятись. Якщо задуматися, то кожен з нас, подумавши про щось, незабаром помічав, що думка «втілювалася» в життя. Наприклад, жінка, мріючи про увагу певного чоловіка, помічала, що він і правда став надавати

їй знаки уваги. Якщо подивитися на силу думки з іншого боку, то виходить, що і всі біди, проблеми і неприємності ми самі притягуємо в своє життя: нарікаючи на бідність, ніяк не виберемося з боргів, скаржачись на невдачі в особистому житті, залишаємося самотніми; думаючи про слабе здоров'я, постійно отримуємо нові записи в своїй медичній книжці. Звичайно, все це можна списати на звичайні збіги, але людина сама робить вибір у що їй вірити. Також і наші щоденні вчинки впливають на наше життя, вдачу і відчуття себе щасливою людиною також.

Щастям є живі і здорові батьки та інші родичі. Важливо мирне небо над головою, а все інше людина може отримати самотійно. Це не складно, коли ти вмієш насолоджуватись даним тобі часом. Щасливою людиною може бути кожен з нас і не день, не тиждень. Щастя в нас! Щастя в оптимістичному настрої і доброму серці. Щастя в простих словах – я тебе люблю, ти мені потрібен. Щастя у виконанні заповітного бажання, та не має ніякої різниці це купівля величезного дому або звичайна зустріч з друзями за чашечкою чаю. Воно може бути великим або маленьким, тимчасовим або тривалим.

ЧЕЛОВЕК: ПРОБЛЕМА СМЕРТИ И БЕССМЕРТИЯ

Ципура С.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

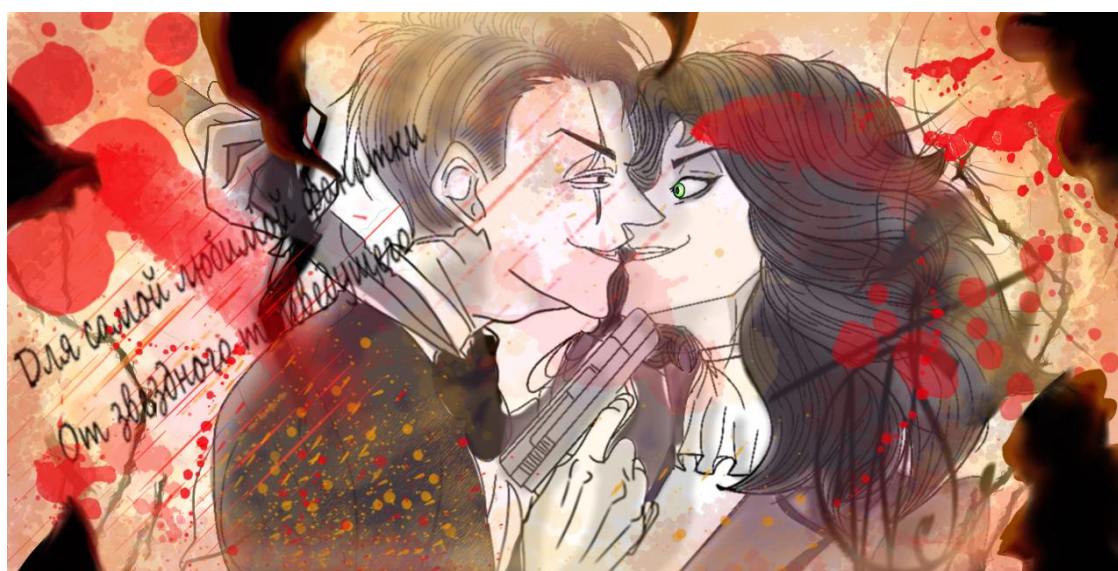
Люди боятся смерти. Люди боятся жизни. Люди боятся неизвестного. Каждый человек не знает, что именно ожидает его в будущем. На какой путь свернёт его жизнь: скользкий, радостный, черный, яркий, гнетущий... Но стоит ли, из-за неизвестности будущего, бояться жить? И если нет, тогда почему же стоит бояться смерти? Смерть. Что это? Противоположность жизни? Синоним бездыханного тела, по венам которого больше не циркулирует кровь? А может, ... это лишь новая ступень жизнь?

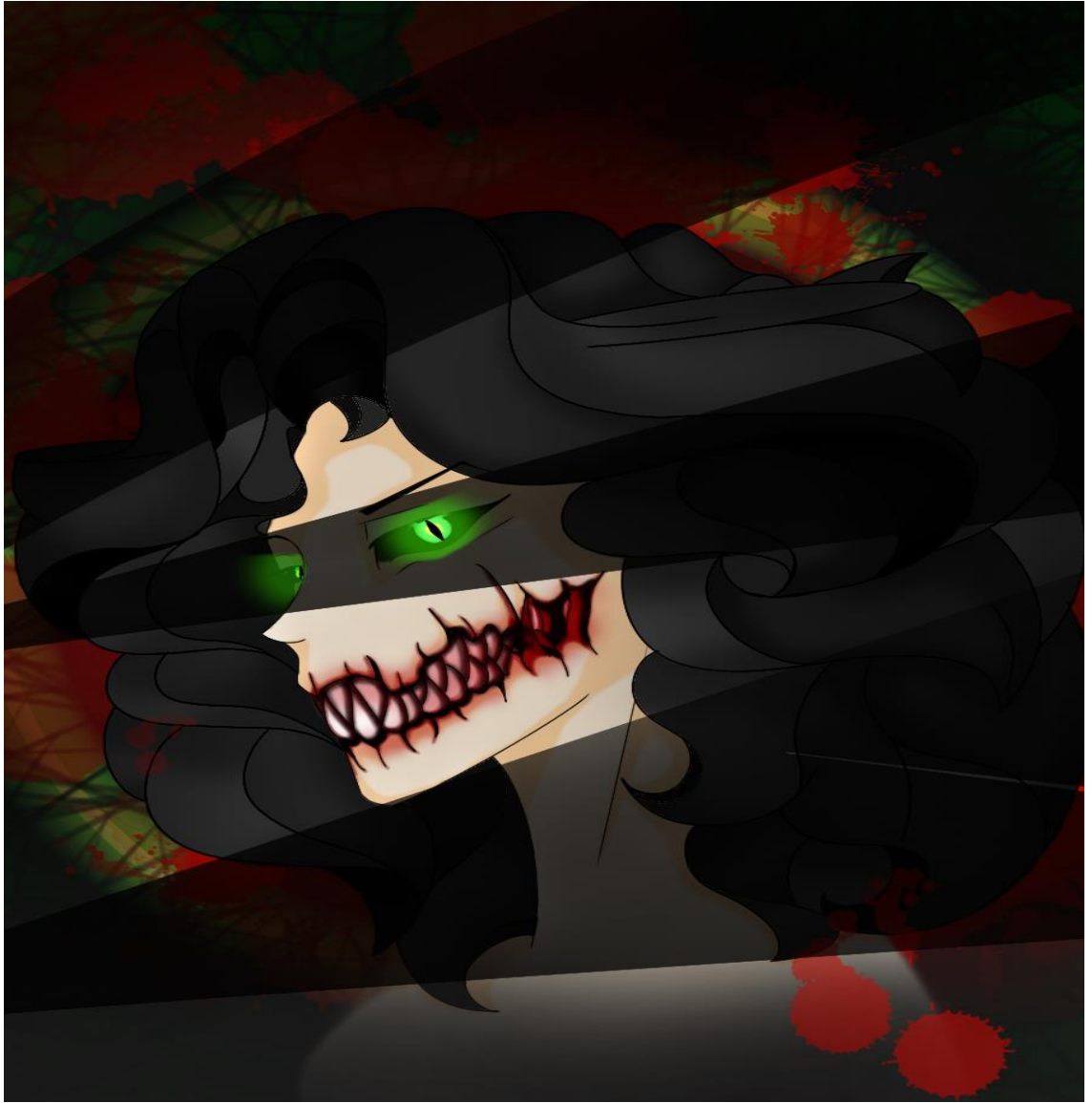
Не говорите, что не задавали самому себе, хотя бы один из этих вопросов. Люди склонны задавать вопросы, на которые не имеют ответов, что и двигает наш разум и тело к новым вершинам, к новым изобретениям и открытиям в науке и технике, давая ответы и раскрывая истину этого мира. К сожалению или к счастью, правда такова, что никто не может дать вам 100% гарантии о правдивости или точности этих ответов. А может именно в этом вся суть интересного? Разве было бы интересно жить в мире, где все предельно точно и ясно? Где ответ на вопрос лишь один, и он абсолютно верный? Почти все в бытие поддается как объяснению, так и сомнению. Именно что бы добраться до истины, человеку не хватает целой жизни. Потому он и ищет Бессмертие! Да, тот самый запретный плод, который человечество веками пытается добыть, разрабатывая рецепты, или же разыскивая его в лабиринтах мифов и сказочных историй. Вот только, если вы спросите этого человека, зачем же ему такой дар как бессмертие? Никто из них не сможет ответить вам, на этот вопрос, ведь бессмертие не даёт физической силы, не прибавляет ума или мудрости, не помогает человеку разрешить проблемы или спрятаться от них. Нет. Людям нужно бессмертие, лишь потому что, они боятся смерти. Боятся неизвестности после нее. Не имея бессмертия, они начали придумывать истории и религии, для более легкой жизни, или же хоть какогонибудь ответа на то, что ждет их, как только сердце перестанет биться, а мозговая жидкость растворяться в огонии уже несуществующей боли.

Тот, кто боится смерти, ищет бессмертие, но найдет бессмертие лишь тот, кто хочет умереть.

Что же случится, если человек познает мир после смерти, будучи еще живым, а после получит бессмертие?

Мои работы, которые – размышление на «заданную» тему:

ПРИРОДА ТА КУЛЬТУРА ЯК ДВІ СКЛАДОВІ У ЛЮДСЬКІЙ МОДЕЛІ РЕАЛЬНОСТІ

Ковальчук В. М., Патеріло О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

Природа і культура – одна з тих багатьох бінарних опозицій, які ми широко застосовуємо задля побудови зручних у чуттєвому та раціональному сприйнятті моделей світу. Здавалось би такі знайомі слова, але ж дещо неочевидне в їхньому розумінні можна виявити завдяки сутнісному аналізу цих понять.

Розпочнемо з природи. Природа чи то латиною – *natura*, це слово, коріння якого позначає процес народження (рід-род, наталіс). Тобто, саме це слово позначає архетип матері, того що народжує все те, що існує. Таким чином, притаманне міфологічному світогляду антропоморфне та гілозоїстичне розуміння причини будь якого існування як народження уособлюється в цьому понятті. Невипадково, що перші філософські здогадки про значення речовини для існування речей, та уявлення про світ як сукупність усіх існуючих речей, призвели до застосування поняття «матерь» для позначення такої речовини – матерія, а, відповідно і онтологічного напрямку, що стверджує цю думку (матеріалізм). Отже, виявляється, що поняття природа та матерія тотожні за своїм сутнісним змістом: те, що народжує/ породжує, породжуюча причина, походження. Таким чином, користуючись поняттям природа, ми спираємось на прадавню міфологічну традицію світовідчуття та світорозуміння. Звичайно, у філософії та науці поняття природа та матерія обмежуються за своїм змістом, постають як терміни, визначення, але їх глибинний, архетипичний зміст лишається попри формалізацію, чинить вплив на наше несвідоме. Звернімо увагу на те, що для наукового обігу обидва ці поняття є надто метафоричними. Природа як середовище яке все породжує, більш-менш адекватно відповідає біологічній складовій світу, так званій живій природі. Вочевидь, останнє словосполучення є тавтологією. Тоді як вираз нежива природа – це оксюморон, тобто поєднання прямо протилежних значень. Матерія ж розуміється як певна базова речовина, що є підґрунтям всього існуючого (субстанція), те що утворює ту саму реальність, яку ми сприймаємо у своїх відчуттях. Конкретизація уявлень про матерію, а відтак про природу як про все те, що існує, відбувається у природничих науках, які вивчають реальність у всьому різноманітті її ознак. Зауважимо, що для релігійних та ідеалістичних абстракцій притаманне дещо суперечливе розуміння природи та матерії: як чогось другорядного (у порівнянні із духовною реальністю), похідного від духовної реальності, яка саме тому мала б визначатися як природа. Але зазвичай у цих теоріях йдеться про декілька «природ» (напр., божествена та тваринна).

Розглянемо поняття культура. Поняття «культура» походить від латинського *cultura* – вирощувати, обробляти ґрунт, займатися

землеробством. Воно з'явилося в Стародавньому Римі як протилежне за значенням поняттю «натура» – природа. І вказує на те, що спочатку під культурою розумівся цілеспрямований вплив на природу: оброблення «культивування» ґрунту. У пізньоримську добу, а потім і в епоху середньовіччя поняття культури асоціюється з міським укладом життя і пов'язаними з ним благами цивілізації, на противагу сільському життю як природньому існуванню. У епоху Відродження культура визначалася як ознака особистої досконалості. У цей період виникає тенденція порівняння культури з різноманітними областями духовної діяльності: наукою, що зароджується, мораллю, мистецтвом, філософією, релігією.

Починаючи із цього часу культуру починають розглядати як сукупність зразків поведінки, як похідне духовної діяльності. У вказаному значенні поняття культури проіснувало аж до XVIII сторіччя, коли воно узвичаїлося у соціальній думці епохи Просвітництва.

Отже, загалом поняття культура, як дещо протилежне за своїм змістом поняттю природи означає перетворену, перероблену, змінену природу. Суб'єктом культурної діяльності постає суспільство та людина. Водночас, і суспільство, і людина є результатом культурного процесу. Сутність культурного процесу доволі варіативно розуміється в залежності від тих світоглядних моделей реальності, які виникають та існують у суспільстві (міф, релігія, філософія, наука). Загалом, культура – це спосіб існування суспільства, будь яка діяльність людини та будь які результати такої діяльності. Культура – за сутністю – штучне, на противагу від природнього. Таким чином, можна зауважити, що природа і культура це дві умовні складові нашої традиційної моделі реальності. Природа тут розуміється як базова первинна в своєму існуванні основа всього існуючого. А вже культура це похідна від природи, яка є результатом людського втручання в природний процес, та сам такий процес перетворення природи.

Однак, мені з усіх найбільше подобається одне визначення, бо близьке до душі. Під значенням культура я завжди розуміла – це виступати на сцені. В себе у селі, та й у школі я часто виступала. Це були такі моменти коли ти починаєш чи співати, чи говорити забуваєш про все, і відчуваєш як тебе наповнює енергія. Ця енергія дає змогу не загубитися в сірих буднях і бути індивідуальністю. З цього прикладу слідує що культура – це певна система духовно-соціальних орієнтирів, які мають переважно ціннісну основу, завдяки чому вона здатна підносити людей над буденністю.

ЗВ'ЯЗОК ФІЛОСОФІЇ З ПОЕЗІЄЮ

Валявська К. В., Патеріло О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

На мою думку філософія тісно пов'язана з літературою, зокрема поезією. Як за формою (творча мовна діяльність), так і за своєю сутністю (подвоєння і перетворення чуттєвої реальності у текст). Якщо зовсім просто: поезія – найкомпактніший чесний і щирий вид вербальної діяльності, в якого більше шансів виразити і зафіксувати особливості авторської позиції стосовно бачення та розуміння реальності. Не випадково в найвизначніших моментах своїх філософських роздумів навіть найбільш раціоналістичні мислителі сягають рівня поетичного синтезу у своїх текстах. Про це свідчить, зокрема, популярність певних філософських висловів у якості широко відомих афоризмів. Панта рей, панта кіней – все тече, все змінюється; скільки б хмизу не наносити людськими руками – він все одно прогорить, але вогонь перекидається далі, та ніхто не знає, де йому кінець; Платон мені друг, але істина дорожча; міркую, отже, існую; коли ми філософствуємо, ми повинні зійти до первісного хаосу, та відчутти себе у ньому як вдома. Ось деякі поетичні приклади філософської мови, що широко відомі. Можна сказати, що філософські і поетичні можливості зворотно пропорційні що стосовно свого ставлення до почуттів та розуму, а саме: поезія фіксує спалах емоцій та почуттів, які генерують певні роздуми, а філософія оформлює процес мислення, який генерує певне відчуття світу. В поетичних творах розглядаються «вічні» питання та проблеми. Великі літературні шедеври мали неабиякий вплив на розуміння реальності суспільством, починаючи із найдавніших часів історії людства. Поезія постає як синтетичний, універсальний засіб відображення життєвих реалій у їхньому сприйнятті людиною. Також кожна філософська доктрина так чи інакше схожа на витвір мистецтва, яким постає раціональна модель реальності, модель яка дозволяє побачити приховану сутність явищ, а отже краще розуміти їх.

Так, на допомогу допитливому читачу приходить герменевтика – філософська практика та теорія розуміння та інтерпретації будь якого тексту. Згідно герменевтики, існує два основні способи розуміння: граматичний та психологічний. Граматичний метод виявляє розуміння, засноване на аналізі мови. Психологічне розуміння аналізує фігуру автора як комплексу особистісних характеристик мислення та почуттів. Розуміння, таким чином, проникає в "дух мови", з одного боку, і в "душу автора", з іншого. Граматичний та психологічний методи нерозривно пов'язані.

Сучасна поезія, зокрема українська, широко представлена в соціальних мережах інтернету. Серед сучасних митців України є видатні поети, надцікаві особистості, такі як Олександр Кабанов, Борис Херсонський, Ігор Божко. Звернімо увагу на творчість сучасного митця: художника та літератора з Одеси Ігоря Божко. На тлі інших, його твори

здались мені найбільш зрозумілими та близькими по духу. По-перше, він художник. Мій погляд спочатку привернули його картини та фотографії. У кожного з нас є певні відчуття. У кожного з нас є певне їх розуміння. Отже, все що ми створюємо і є зовнішнім відбитком нашого внутрішнього світу. Світ митця світить не лише йому самому, але й багатьом іншим. Тому мистецтво чинить вражаючий за своєю потужністю вплив на кожного з нас. Наприклад, світлини – це один із способів вираження не тільки почуттів, але і думок. Адже по фотографії можна побачити ставлення до життя: хтось любить штучність, хтось любить повністю будувати картинку сам, до найдрібніших деталей, хтось же навпаки це повністю не терпить і бажає тільки натуральності, хтось любить штучно створювати природність, хтось навпаки. Ігор Божко в своїх фото робить акцент на маленьких деталях. З першого разу їх важко помітити треба уважно дивитись. Я думаю, що для нього фото це не просто гарна картинка, а відображення певного сенсу, який з часом залишиться актуальним. Аби у мене була можливість зустріти його і поставити якесь питання, то це мабуть би було таке: «Чому у своїх картинах він використовує хаотичні лінії, чому його роботи саме у жанрі абстракції?» У мене є припущення, що так він відчуває себе, вільним, здатним в будь яку хвилину змінити своє рішення. Взагалі через творчі роботи людей можна скласти їхній психологічний образ. По-друге, Божко – поет. Його поезія – наочне відбиття особистості автора. Людини, чий життєвий шлях добігає кінця, тому поетичні рефлексії автора сповнені глибоким екзистенційним почуттям, що виявляє себе у зовнішньо стриманих, лаконічних рядках. Часто – густо слова у строфах він пише через скісну ризик. Це один з найхарактерних його авторських прийомів, завдяки якому підкреслюється умовність рими, мелодики вірша перед його ж змістом. Одночасно, цей прийом дозволяє підкреслити варіативність/ синонімічність слів, що їх використовує автор задля викладення засобами мови певної картини реальності. Тепер я хочу звернутись до кореляції змісту мовних та візуальних творів Ігора Божка.

Для прикладу візьмемо вірш «Любовь» та фото «Двое на остановке»

«ЛЮБОВЬ»

*она появится – и тут же мимо мимо
как мимо полустанка поезда
промчит и выкрикнет в пространство своё имя
и скроется неведомо куда»*

На мою думку, кореляція тут проявляється так, серед шаленого ритму міста, він помітив цих двох та одразу в своїй уяві намалював картину. А слідом за картиною з'явився і вірш. Все побачене чи почуте оживає на папері у вигляді слів, строф. У даних двох роботах є образ зупинки, вокзального перона. В мене ці образи одразу викликають в уявленні картину розлуки, прощання з рідною людиною. Можливо у автора була схожа

ситуація у житті, яку він переніс на аркуш паперу. А можливо його надихнула пара закоханих на зупинці. Варіантів може бути безліч, але це ще раз доказує, що Ігор Божко бере свої образи з життя, природи і просто подій які його оточують, і одразу показує це фарбами або поетичними рядками. Майже всі його художні роботи могли би бути ілюстраціями до його ж віршів.

ОРГАНІЗАЦІЯ «СУЧАСНЕ УКРАЇНСЬКЕ КІНО» ТА ЙОГО РОЛЬ У РОЗВИТКУ КІНОМИСТЕЦТВА

Мельничук Н., Какуріна І. І.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

Щорічно у другу суботу вересня відзначається День українського кіно – професійне свято працівників кінематографії. Українське кіномистецтво по праву відзначає своє свято. Воно зародилося на початку 19 століття і досягло до теперішнього часу висот, що мають світове значення.

1893 рік – початок українського кінематографа. В цьому році головний механік одеського Новоросійського університету Йосип Тимченко винайшов і сконструював прототип сучасного кінознімального апарату та апарату для кінопроекції. Тоді ж він здійснив перші кінозйомки – зафільмував вершників і метальників. У 1893 року ці дві стрічки демонструвалися в Одеса в готелі «Франція».

Український кінематограф доби Незалежності характеризується розпадом кіноіндустрії в 1990-х роках та спробами відбудувати її в 2000–2010-х роках. В 2010-х роках відбувається поступове збільшення обсягів кіновиробництва, завдяки розвитку технологій, зменшенню витрат, глядацький попит на вітчизняний кінопродукт значно збільшується кількість фільмів.

У лютому 2015 року на арену української кіноіндустрії вийшла громадська організація «Сучасне Українське Кіно» (СУК). Складається вона з молодих кінематографістів. Їх об'єднує бажання робити якісне українське кіно та популяризувати його у Світі.

Ідея щодо створення організації (Валерія Сочивець та Філіп Сотниченко) виникла після показу «Вибір майбутнього. Студентське кіно про Майдан».

Вперше програма від СУК була презентована в рамках міжнародного фестивалю ГОГОЛЬFEST і два роки існувало як оглядова панорама сучасного українського кіно. Програма складалася із фільмів учасників молодих режисерів. Програма фільмів від СУК отримала позитивні відгуки, що стало поштовхом для розширення діяльності організації. Учасники почали мандрувати зі своєю програмою на інші демонстрування по всій Україні, залучаючи молодих кінематографістів аби об'єднувалися та створювали разом дійсно якісне кіно.

За неповні два роки СУК «перестрибнули» через український кордон, презентувавши свої фільми на таких відомих фестивалях світу, як Канни, Берлін та Клермон-Ферран.

Об'єднання займається пошуком та підтримкою нових імен у вітчизняному кінопроцесі. З цією метою СУК проводить ряд навчальних програм, кіноогляди сучасних українських фільмів та організовує зустрічі авторів фільмів з аудиторією. «Сучасне Українське Кіно» (СУК) – це не

лише демонстрування фільмів. Це – класи, об'єднання молодих кінематографістів, які допомагають один одному у розробці ідей, зйомках, монтажі та роботі з кольором і звуком.

Громадська організація «Сучасне Українське Кіно» започаткувала конкурс українського короткометражного кіно «Золотий СУК», переможці якого відбираються за допомогою відкритого голосування глядачів.

Це об'єднання – хороший приклад того, що українське кіно можна активно розвивати самостійно, на волонтерських засадах.

Яскрави представники організації – п'ять молодих режисерів. Їх фільми вже отримали багато нагород на українських та іноземних кінофестивалях, таких як Одеський Міжнародний Кінофестиваль, Київський Міжнародний Кінофестиваль «Молодість», Львівський Міжнародний Кінофестиваль WIZ-ART, Мінський Міжнародний Кінофестиваль «Листопад», Міжнародний Студентський Фестиваль ВГІК, Міжнародний фестиваль короткометражного кіно AsterFest та інші.

Сім'єю «Сучасного Українського Кіно» стала п'ятірка, яка складається з Валерії Сочивець (режисерка, продюсерка, президентка та співзасновниця організації), Філіпа Сотниченка (режисер, співзасновник організації), Нікона Романченка (режисер), Катерини Горностай (режисера) та Анни Корж (режисера). Разом з ними працює згуртований колектив продюсерів, операторів, художників та акторів.

Як можемо бачити в останній час український кінематограф набирає обертів. На мою думку, Україна має всі шанси вийти на світову арену кінематографа.

СКРЫТЫЙ СМЫСЛ К-РОР МИРА

Николаенко И.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна. Дніпро*

По всему миру быстро распространяется такая субкультура как "К-РОР". Это корейские песни, в которых смешаны разнообразные жанры музыки, несущие скрытый смысл. Четыре года я увлечена корейской поп музыкой и их культурой. Это прекрасная музыка, с внутренним миром в

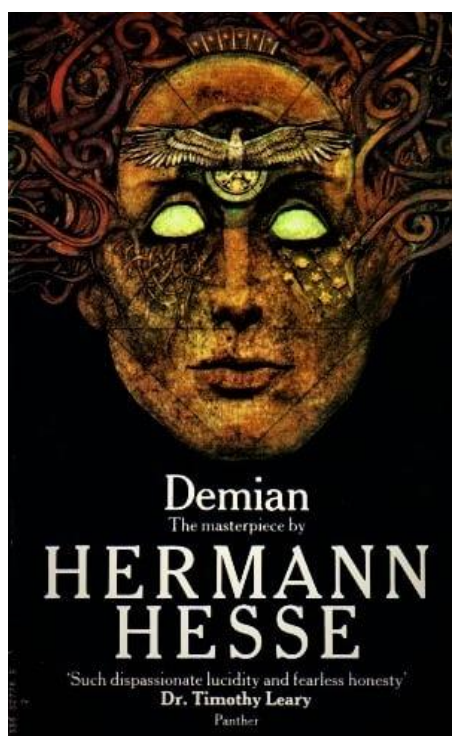
каждой из К-РОР групп. Все группы прекрасны по-своему. Они показывают нам жизнь и помогают нам ее понять. Одни из групп, которая показала мне этот мир, были BTS. Группа дебютировала в 2013 году. Тогда их никто не воспринимал всерьёз. Но сегодня их знают во многих странах. В своих песнях, клипах они рассказывают про жизнь обычных людей. Они говорят про то, что каждый из нас прекрасен и индивидуален. Что мы должны верить себе, сохранять индивидуальность, оставаясь собой.

У группы много прекрасных альбомов: одни связаны с молодостью – юностью: другие с взрослением и нахождением самого себя.

Как однажды сказал лидер этой группы, Ким Намджун «Живи своей жизнью, а не жизнью других людей. Используй все шансы и никогда не жалей, никогда. Делай то, что ты хочешь делать прямо сейчас, иначе потом будет поздно. Всё, что ты совершал в прошлом, станет тобой».

Я возьму историю эры «Wings». По сути, альбом «Wings» – это поиск себя, внутренние переживания. Если до этого концепты были связаны с молодостью: проблемы молодых, их отношения с взрослыми, наслаждение этой самой молодостью. То «Wings» – это этап взросления, тот же самый путь к себе, но уже переход на другую ступень. Именно поэтому альбом индивидуалистский, каждый поёт о своей дороге, но в становлении себя у них есть «проводники» – друзья, то есть сами ребята, которые друг друга поддерживают.

Не зря за основу концепта взята книга Германа Гессе «Демиян». Основная мысль книги – путь к своему «я». И все фильмы, и клип построены на этом. Параллели мы рассмотрим чуть позже.

Почти каждая их песня из альбома говорит о внутренних переживаниях. Чонгук говорит о помощи хёнов в этом пути, Чимин сравнивает себя с прошлым трехгодичной давности, Намджун – заглядывает в «себя», Шуга – о первых шагах к музыке, Хосок – о помощи родителей, опять же на пути к мечте. И только песни Ви и Джина отличаются. В них они признаются в своих грехах и принимают их, смирение, наказание.

«Wings» – крылья. В теории символики они означают движение, полет. В древнегреческой мифологии крыльями наделяется тот, кто преодолел долгий, трудный путь познания окружающего мира. Ребята преодолевают путь, «поднимаясь» на

ступень выше, входя в новый этап взросления.

По сути дела, все семь фильмов – это этапы жизни главного героя книги, Эмиля Синклера. В книге говорится о «проводниках» к становлению «я» главного персонажа. Только один из ребят является им, остальные, те самые проводники, своего рода Альтер-эго. В клипах большое, просто огромное количество переплетений между собой как самих ребят, так и сюжета с предыдущей трилогией, да и другими клипами BTS.

Первый фильм «Begin» – начало. Главный герой Чонгук. Здесь он выступает в роли Синклера и начала его пути, когда он был еще совсем молод. «Два мира смешивались там друг с другом, от двух полюсов приходили каждый день и каждая ночь».

Цитата, говорящая о противоборстве добра и зла в душе Синклера. В самом начале мы слышим свист. Тот самый свист Крамера как о постоянном напоминании греха Синклера. Потом идет сцена, где Чонгук лежит на кровати. Опять же отсылка к «Демияну». В первую ночь Синклер не мог уснуть из-за мук, разрывающих его. То же самое происходит и с Чонгуком. Идет дождь – в книге, в день, когда Синклер совершил грех, шел дождь и в последующие встречи со своим «дьяволом». Дальше он запечатывает в конверт рисунок с ястребом, как и Синклер, который отправил его Демияну. Комната темнеет и у тени Чонгука вырастают крылья. Видимо, он принял смирение, действительность и готов двигаться дальше. Вспомним, что с Кромером Синклеру помог именно Демиян и этот период жизни закончился умиротворением в душе.

Второй фильм называется «Lie» – ложь. Тут роль Чимина. Он тоже охватывает ранний этап жизни Синклера. Ложь – именно тот грех, из-за

которого мучается Синклер. На котором его поймал Крамер. Не зря там появляется яблоко. Синклер выдумал историю с кражей яблок. Как мы помним из символики – яблоко, запретный плод, первый грех. У Синклера – это тоже первый грех. «Прошу, покажи мне дорогу. Прошу, останови меня. Прошу, дай мне вздохнуть». Появляются строчки из песни «Run». Здесь он в роли Синклера, просит помощи у Демиана. Это означает, что он пока не может принять себя согрешившего.

Третий фильм «Stigma» – рана, клеймо. Действующее лицо Ви. В начале клипа Тэ скребет острым предметом рисунок Абраксаса на двери гаража. Острый предмет как оружие его греха. Абракасас – это внутренняя борьба, душевные переживания. Перечеркивая, он еще не готов принять себя.

Фильм четвертый «First love» – первая любовь. Шуга. «Есть много путей, на которых Бог способен сделать нас одинокими и привести к самим себе. Этим путем он пошел тогда со мной». По цитате мы можем сказать, что это период, когда Синклер уехал учиться в пансион. Тогда он уже был юношей. Одиноким, где не было друзей. Где он потерял себя и пытался найти. Юнги разбивает стекло, рядом стоит картина, на которой двое мужчинжимают друг другу руки – знак дружбы. Синклер злился, что Демиан исчез. Дорога – символ пути, искания себя.

Фильм пятый «Reflection» – отражение. Герой – Намджун. Демиан был в воображении Синклера. То есть им самим – отражением. Предположим, здесь Намджун исполняет роль Демиана. В тот период, когда он нужен был Синклеру, но пропал. Открывает письмо с ястребом, как и в книге, полученное от Синклера, только тут Чонгук. Он набивает наколку – Демиан тоже перерисовывал ястреба.

Фильм шестой «Мама» Главный герой – Хосок. «Эта красивая женщина, чье лицо, подобно лицу ее сына, было лишено примет времени...». Судя по названию и цитате, в этом фильме описывается период жизни Синклера, когда он влюбился в Еву, мать Демиана. Он пытается выбраться из этого пространства. И выходит, видит картину и улыбается. Из всех, он единственный кто это делает, потому что этот этап жизни Синклера самый счастливый, когда он приходит в дом к госпоже Еве и Демиану.

Седьмой фильм «Awake» – одно из значений проснуться, оно здесь ключевое. В этом фильме герой – Джин. «Птица выбирается из яйца. Яйцо – это мир. Кто хочет родиться, должен разрушить мир. Птица летит к Богу. Бога зовут Абракасас».

Заключительный этап жизни Синклера. Где к нему пришло осознание действительности. Вначале мы видим Джина, сидящего за столом – одного. Фотографирует лилии – символ чистоты, невинности как способ запечатлеть момент из прошлого, где он был безгреховным, задувается свечи – смерть. Он заходит в комнату и оглядывается на расцарапанную дверь, попытка вырваться в реальность. Он сжигает шесть лепестков – части себя, свое прошлое. Пролетает птица – он, наконец, принял действительность. И то, что он нереальный. Строчки из песни «настало

время уходить», так же, как и Демиан. Он стоит перед картиной ястреба, так же, как и Синклер в книге, когда Демиан привел его к ним домой, и он увидел свою картину, висевшую на стене и в этот момент, был счастлив и нашел свое место, дом.

И так в своих эрах BTS хотели донести до нас: что несмотря ни на что, ты должен ЛЮБИТЬ СЕБЯ прежде всего, потому что это спасёт не только тебя самого, но и всех, кто находится рядом с тобой. За это я и полюбила их. Они много пережили, чтобы достичь того, что есть у них сейчас. Многим своим фанатам парни дарят веру в себя, надежду на прекрасное будущее, а также силы бороться за это все.

СТРІТ-АРТ: ФЕНОМЕН СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА

Шевченко А., Какуріна І. І.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

Стріт-арт – це напрямок образотворчого мистецтва, до якого відносять графіті, трафарети, постери, мурали, скульптурні інсталяції. Його завдання полягає в тому, щоб показати глядачеві задуманий автором сюжет і залучити його в діалог. На сьогодні стріт-арт є своєрідним протестом вуличних митців, що за допомогою самовираження відображають актуальні проблеми життя.

В очах громадськості стріт-арт довгий час перебував у стані маргінального явища. Ще і сьогодні графіті не рідко розглядається як одна з форм соціальної дезорганізації й асоціюється з вандалізмом. Проте в більшості випадків популярність стріт-арту та його становлення, як особливого постмодерного виду мистецтва приваблює сотні шанувальників.

Батьківщиною сучасних проявів стріт-арту вважається США. Саме тут в 1930-х роках на стінах і вагонах хулігани почали малювати перші графіті. На початку 90-х стріт-арт стали активно використовувати для реклами. До послуг райтерів вдавалися такі гіганти, як IBM і Sony. З 80-х років вуличне мистецтво активно розвивається в Європі. Одним з грандіозних графіті-полотен була західна сторона Берлінської стіни. Після знесення її залишки надали 118 художникам, щоб створити галерею під відкритим небом.

У стріт-арту можна виділити дві традиції: умовно англо-американську і європейську (або континентальну). У межах цих традицій можна відзначити серйозні відмінності в мотивах і походженні художників. Один з напрямків стріт-арту – мурал.

Мурал-арт («настінний живопис», «настінний розпис») – це легальний художній розпис зовнішніх стін будинків у міському просторі з метою його естетизації. Мурали приховують дефекти будівель, актуалізують соціальні проблеми і доносять до цільової аудиторії ключові посили брендів. При цьому настінний живопис не перетворюється в дешеву рекламу. Такі зображення на великих будинках роблять їх більш комфортними, дружніми для візуального сприйняття, ближчими до людського масштабу.

Мурали бувають: графічні, живописні, декоративні. За своїми напрямками настінний живопис можна класифікувати наступним чином:

- замовні масштабні реалістичні зображення, наближені до фотографії;
- зображення на основі використання стилістики минулих епох;
- абстрактні та сюрреалістичні роботи з гротескними фігурами і прихованим змістом, авангардні геометризовані розписи;
- об'ємний 3D-деконструктивізм

В Україні стріт-арт мистецтво почало набувати популярності ще в 90-х, але лише в останні роки стався справжній бум вуличного мистецтва.

Стріт-арт зайняв місце на межі між соціально-політичним висловлюванням та сучасним мистецтвом. Стріт-арт нікого не залишає байдужим, викликає палкі дискусії.

Настінний розпис в нашій країні малюють з дозволу міськради або власника будівлі. Такі твори відносяться до поняття паблік-арт. Приклад – творчість Володимира Манжоса та Олексія Бордусова (дуєт *Interesni Kazki*). Їх мурали можна назвати візитівкою Києва. Раніше вони були графітчиками, але вважали за краще повністю присвятити себе монументального живопису, де успішно працюють над створенням міфологічних образів, картин природи.

Стіни Львову та західноукраїнських сіл своїми композиціями прикрашає відомій всій Європі художник Сергій Радкевич. Його роботи чіпляють новим трактуванням біблійних сюжетів і зверненням до іконопису.

У Харкові у цьому напрямку мистецтва працює творча група «Kailas-V». Хлопців приваблюють складнощі і вони малюють цілі серії настінних картин. У 2014 році їх проєкт муралу з Тарасом Шевченком внесений до Національного реєстру рекордів України як найбільший портрет на стіні житлового будинку. На рахунку художників – портрети Кузьми Скрябіна, Леоніда Бикова, Людмили Гурченко та інших відомих людей. Крім України, їх роботи можна побачити в Болгарії, Естонії, Польщі та Білорусії.

У нашому місті Дніпро бум створення гігантських стінописів прийшовся на кінець червня 2017 року. Тоді вперше за підтримки міської влади відбувся фестиваль *Dnipro Mural Fest 2017*. За час проведення фестивалю було створено десять муралів, над якими працювало 30 художників. Найкраще люди знають мурали Валерія Колор (*Zdesroy*), роботи сестер Фельдман, графіті Олега Семака.

Специфіка цього виду творчості полягає в тому, що картина створюється митцем не для музеїв і не для приватних колекцій. Цьому мистецтву не потрібні посередники. Вона відповідає сучасним тенденціям, його якість визначається тільки смаком глядача. Графіті на стінах нашого міста також піднімають актуальні проблеми, як екологічного захисту птахів та тварин, так і соціальний імідж певних професій.

Мурал – недовговічне послання світу, що часто ріднить його з перформансом, міні-виставою, орієнтованим не на результат, а на процес. Особливістю сучасного вуличного зображального мистецтва є те, що воно виступає мистецтвом натяку, що наштовхує глядача на роздуми. Кожен глядач вбачає в одній і тій же роботі різний зміст, залежно від віку, світогляду, сфери зайнятості, кругозору та ерудиції, здатності відчувати та сприймати. Стріт-арт змушує нас думати, робити висновки і змінюватися.

Портрет роботи творчої групи «Kailas-V»

НОВА СУБКУЛЬТУРА В УКРАЇНІ ХХІ СТОЛІТТЯ. (ЛГБТ В УКРАЇНІ)

Автомонов К.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна. Дніпро*

Сьогодні ми поговоримо про розвиток ЛГБТ-руху, а також про те, як і коли ця культура почала розвиватися і стала нормою нашого життя. Сто років назад уявлення про термін, що означає бути гетеросексуальним, сильно відрізняється від теперішнього.

Ставлення до гомосексуалів у різні часи було різним. Збереглося чимало свідчень того, що в Стародавній Греції чоловічі гомосексуальні стосунки були нормою. Їх зображували на фресках, давньогрецькому посуді та спорудах, а також згадували у працях ті ж Сократ і Платон. У ті часи кожен «достойний хлопчик» 12-16 років – еромен, мав свого раста – наставника, неодруженого чоловіка 20-30 років, любов між якими, на думку стародавніх греків, сприяла гармонії душі і тіла. Це були дуже поширені стосунки серед вільних людей в античності і середньовіччі.

Якби не дослідження Крафта-Ебінга, сексуальна історія людства могла б узагалі й не стати «нормальною». Розуміння, що статевим інстинктом керує еротичне бажання до іншої людини, стало революцією в уявленнях про секс. Саме воно заклало основу переходу поняття гетеросексуальності від «патології» в 1923 році до «норми» в 1934-му. Також наслідком робіт Крафт-Ебінга, Гевлока, Фрейда та низки інших дослідників стала поява в Європі організацій на підтримку гомосексуалів. У першій половині ХХ століття геїв і лесбійок усе ще намагалися лікувати різними способами: хірургією на мозку, гормонами, психотерапією, гіпнозом. Зокрема, терапія відрази чудово показана в другому сезоні «Американської історії жахів». Утім, усі ці спроби були однаково безуспішними.

Час настав поговорити про так звані стереотипи, які частково стають причиною дискримінації тієї чи іншої групи людей нашого суспільства. Стереотипи можуть базуватися на власному чи уявному «чужому» досвіді. Дискримінація, упередження, критика і погрози – з усім цим часто стикаються люди, що належать до ЛГБТ.

Міф № 1. Одним із самих відомих міфів серед геїв/лесбійок є психічний розлад. Деякий час в Міжнародній класифікації хвороб Всесвітньої організації охорони здоров'я гомосексуальність дійсно позначалася як психічне захворювання.

Так, в 1972 році вчені Массачусетського регіонального підрозділу АПА прийняли резолюцію, в якій говорилося, що гомосексуальність не слід вважати відхиленням від норми. Гомосексуальність виключили з американського списку психіатричних захворювань. А пізніше – і з Міжнародної класифікації хвороб ВООЗ.

Міф №2. Стати геєм / лесбійкою можна через вплив інших людей.

Марш рівності в Києві проходить щорічно і вже є одним з наймасштабніших заходів на підтримку прав ЛГБТІ в Україні. Насправді, Марш рівності – це не «реклама» і не пропаганда гомосексуальної орієнтації або одностатевих відносин. Цей захід, основна мета якого – підняти на поверхню такі питання, як захист прав, рівність, протидію дискримінації та насильству. Один з найпопулярніших аргументів від супротивників Маршу рівності: мовляв, такі заходи не можна проводити публічно, тому що «на це дивляться діти», а тому теж можуть вирости «такими ж». Це не так, адже і сексуальна орієнтація, і гендерна ідентичність формуються під впливом різних факторів, в тому числі, біологічних. Тобто ви не можете стати геєм просто тому, що одного разу побачили на вулиці двох геїв. Ви повинні народитися таким.

А зараз ми розберемо що означає бути толерантним к ЛГБТ. Визначимо, що таке толерантність?.

Толерантність – це повага, прийняття і розуміння розмаїття думок, поведінки, форм самовираження і способів життя інших людей, які відрізняються від власних. Толерантне ставлення до інших може мати різні прояви: вживання коректної лексики, повага до смаків і уподобань інших людей, нарешті, нейтральна позиція тощо.

На мою думку, кожна людина – це особистість, яка має право на свій власний вибір, погляд на життя та існування. У ХХІ ст. ми живемо у вільній країні, де можемо висловлювати свої ідеї, твердження та погляди на життя. І ніхто не має право вирішувати, правильні вони чи ні, тому що не ви будете жити з цим чи іншим вибором. Я не вважаю, що людей треба судити по орієнтації, це не найголовніший показник людини. Кожна людина живе для себе, тому що життя одне и треба його прожити так, щоб запам'яталося!!!!

ПРОБЛЕМИ ТОЛЕРАНТНОСТІ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Лисенко В., Заєць О. М.

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро

«Якщо я не такий як ти, то цим я не ображаю тебе, а обдаровую».
Антуан Сент-Екзюпері.

У 21 столітті людство прийшло до того, що життя в суспільстві неможливе без постійної взаємодії людей різних етносів, культур, класів. За часів, коли толерантні стосунки між окремими людьми і країнами не були проголошені як засіб для створення нового, гуманного способу існування людства, виникало безліч конфліктів, у вирішенні яких навіть не передбачались мирні шляхи. Протягом століть між людьми точились конфлікти і війни, приводом для яких ставало неприйняття віри, відмінної від власної, відторгнення чужої культури, менталітету, традицій чи ідей. Це непорозуміння, ця ксенофобія, ця нетолерантність породжували масову ненависть та вели до загибелі мільйони людей. Прикладом може бути Голокост, коли під час Другої світової війни німецькі нацисти і їх прибічники вбили мільйони євреїв. Нацисти, які в 1933 прийшли до влади в Німеччині, твердили, що німці – «вища раса», а євреї – «нижча», яка загрожує так званому «німецькому расовому суспільству». Нацизм, жорстокість і толерантність – абсолютно несумісні. Є ще багато прикладів, коли цілі суспільства відмовлялись слухати, розуміти і приймати, і це привело до незворотних наслідків. На щастя, ми живемо в такий час, коли навіть в конституціях багатьох країн закріплені закони, засновані на толерантності. Що ж таке толерантність? У словниках трапляються різноманітні формулювання, але вони зводяться до того, що толерантність означає терпимість до способів життя інших, які не відповідають звичним уявленням про правильний спосіб життя. Поняття «толерантність» дуже різноманітне: толерантність щодо людей іншої національності і релігії, до людей будь-яких класів і вікових груп. В політиці толерантність – це рівноправна мирна співпраця різних країн, незалежно від того, до якої раси і релігійної конфесії належить основна частина мешканців цих країн. Сучасні проблеми толерантності практично нічим не відрізняються від тих, які описані в класичних літературних творах. До цих проблем належить етнічне, соціальне, гендерне непорозуміння. Залишається засвоїти лише одне правило: наскільки б не змінився світ, толерантність завжди буде вважатись чеснотою.

Не можна судити про людину за країною її проживання, за кольором шкіри, біологічною статтю чи релігійними переконаннями. Ці речі не є визначальними для оцінки людських якостей особистості. Толерантність сприяє зменшенню конфліктів між людьми. «Терпимість – це добродієність, яка робить можливим досягнення миру та сприяє заміні культури війни культурою світу» – сказано в Декларації принципів терпимості. Адже часто люди сперечаються, бо не беруть до уваги думку

свого опонента. Людина, яка бачить лише свою думку та визнає правильною лише її – егоїст. Це лише ускладнює життя, і в першу чергу для самої людини. Така людина всюди бачить негатив і незгоду, намагається чути лише односторонню думку, закриває очі на інші погляди лише тому, що вони не збігаються з тими поглядами, які є у неї чи популярні зараз серед її оточення. В той час як інші люди зі своїми поглядами й інтересами мають величезне значення для інших людей: різні люди збагачують один одного, діляться один з одним новим досвідом, розширюють кругозір.

Толерантним людям легше сприймати інших людей. Адже сприймати чужу думку куди цікавіше, ніж сперечатись з іншими, переконуючи їх у власній безпомилковості. Звісно, є люди, які не можуть й дня прожити без суперечки, але ж суперечки бувають різними. Можливо нав'язувати свої переконання, намагатись «перевчити» людину, звинуватити її в цілковитій хибності поглядів. Але також можливо спокійно й аргументовано відповісти на питання про те, в чому саме хибність поглядів або чому якісь погляди треба прийняти на віру як правильні.

Толерантність дозволяє об'єднувати людей, створюючи між ними взаєморозуміння. Ми повинні навчитись приймати різні погляди й кути зору, не перестрибувати від теми розмови до образ особистості співрозмовника, слухати одне одного без перебивання «хибної» думки, що у підсумку дозволяє нам приходити до згоди.

Але на жаль так буває не завжди, адже скільки людей, стільки ж думок і світоглядів. Деякі люди сприймають подібні дії як спосіб «прогинання їх під себе». Потрібно знати міру толерантного ставлення, бо деякі люди можуть прийняти чужу толерантність за звичайне терпіння та зловживати цим, в той час як інша сторона буде звинувачувати себе, що недостатньо толерантна до першої.

Отже, люди повинні більше дізнаватись про толерантність та вчитись цій майстерності міжлюдських стосунків. Адже це дійсно мистецтво – вміти вислухати людину, прийняти її такою, якою вона є, і не образити, якщо її уявлення не збігаються з нашими. Така поведінка є запорукою повноцінного спілкування і життя. Багато хто готовий судити інших, не маючи на це абсолютно ніякого права. Щоб розвинути в собі толерантність, варто пам'ятати, що наш власний стиль життя не є еталонним і єдино правильним, і тому не варто засуджувати інших за відмінності у наших способах жити.

ПРОБЛЕМА СУРЖИКУ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Левченко К. О., Какуріна І. І.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

Сьогодні дуже актуальна проблеми суржику у нашій країні. Мова – своєрідний живий організм. У ньому є здорова плоть і небажані «накладення». Як оцінити суржик, Здоровим, або недоброякісним продуктом функціонування української мови?

Я обрала цю тему тому, що вона для мене дуже близька. Я народилась і виросла в селищі, все життя мої односельці і я в тому числі говорила суржиком. Давайте розберемося із цим поняттям. Що ж таке суржик? Суржик – елементи двох або кількох мов, об'єднані штучно, без додержання норм літературної мови. Назва терміна метафорична. Адже слово давно відоме у млинарстві і означає мішанину різних видів зерна— жита, пшениці, ячменю, вівса, а також борошно з такого зерна; це було борошно низького гатунку.

Мова тоді буде чистою, коли буде правильно звучати, коли вживатимуться тільки літературно-нормативні слова і словосполучення, будуть правильні граматичні форми. Засмічують мову зайві слова, слова-паразити. Недоречними є вживання діалектизмів, просторічної лексики, канцеляризмів, запозичень. Їх вживання може бути доцільним у відповідному стилі чи ситуації.

Питання походження суржику відстежують до часів Г. Сковороди та І. Котляревського; В більшості ж випадків суржик пов'язують із періодом радянської русифікації.

Суржик існує у різноманітних формах. Намагаючись типізувати суржик, деякі дослідники виділяють суржик «на основі української мови» і «на основі російської мови», а також «слабку» та «сильну» форми суржику, залежно від концентрації порушень лексичного стандарту української або російської мови.

По-перше, носіями суржику стають люди, які недосконало володіють як українською так і російською мовою і не завжди зважають на правильність вживання лексики. Характерно і те, що суржиком розмовляють як мешканці сіл, так і міст. Також немає чіткої територіальної різниці в інтенсивності його вживання, незважаючи на тісні мовні контакти між українським та російським населенням.

По-друге, суржик можна «підхопити», спілкуючись з колом людей, які вже його вживають у своєму мовленні. Це стосується також і виховного аспекту, коли батьки, не приділяючи належної уваги своєму мовленню, вживаючи слова-суржики, сприяють тому, що дитина повторює і починає говорити тією мовою, яку сприймає на слух, фактично спілкуватись суржиком.

До суржику-гри досить часто навмисне звертається й освічена українська молодь, так само як і до сленгу, щоб підвищити варіативність

свої мови чи мовлення, ніби увійти в інший мовний образ, а також виділяться в колі міжособистісного спілкування. Згідно з даними досліджень, молодь вживає суржик набагато активніше, ніж люди старшого покоління.

Суржик згубно впливає на нашу мову, деформує, розхитує зсередини, нівелює її специфічні особливості й ознаки. Тому суржик не повинен бути нормою спілкування. Для подолання проблеми суржику слід працювати над своєю культурою мовлення.

Отже, проблема суржику є значно ширшою, більшою, ніж здається на перший погляд. Тож слід збагачувати власне мовлення, аби ця проблема не стала нормою. І кожен повинен почати з себе.

ЯК ДОСЯГТИ УСПІХУ У ПУБЛІЧНИХ ВИСТУПАХ

Ковальчук В. М., Какуріна І. І.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

В моїй невеликій роботі я спробую відповісти на питання: чи можемо ми з вами черпати натхнення з повсякденного життя, або для цього потрібно обов'язково звернутися до "високого": філософії, мистецтва, релігії... Відразу відповім: «Так». Наприклад, мені необхідний сильний поштовх з боку для того, щоб почати продуктивно працювати. Він як умовний удар для мене, є ні чим іншим, як приводом для того, щоб досягти результату. Такий вихід із зони звичного, зі стану розслабленості та комфорту дуже часто призводить до появи стану, іменованого натхненням.

От щоб просто написати текст тез виступу на нашій конференції мені знадобилось пройти такий шлях:

- пошук натхнення,
- переборення такого стану як лінощі,
- довгий пошук цікавої теми тексту для доповіді,
- і кінцева стадія – написання гарної доповіді та виступу з нею.

Зі стадією натхнення все зрозуміло. Його пошуки починаються там де треба подолати такий стан як лінь. «Часом здається, що сам диявол придумав поставити лінощі на рубежах наших чеснот» Ларошфуко Ф.

Лінь настільки заповнює все, що навіть елементарні речі ми не хочемо робити. Вона виникає, бо наш організм прагне завжди спростити модель існування, піти легшим шляхом. Адже природно для нас, людей, мислити простіше. От, наприклад візьмемо задачу з математики. Зазвичай у таких задачах є багато способів розв'язання. Ми обираємо найпростіший та найбільш зрозумілий для нас. Мало хто з нас піде набагато важчим шляхом. Ми підемо складним, лише у тому випадку якщо цей спосіб буде стояти в умові. Тобто умова яка спрямовує на потрібний спосіб, це і є своєрідний поштовх до натхнення.

Далі вже починалися пошуки як написати, щось цікаве та креативне. Я вирішила цю проблему методом брейнштормом. Брейншторм (метод мозкового штурму) – одна з креативних технік, та один зі способів знайти натхнення. Існують і інші техніки: степладдер, метод да Вінчі, скампер.

Метод мозкового штурму зародився в США ще в 30-х роках минулого століття завдяки Алексу Осборну. Він був копірайтером, одним зі засновників BBDO. Метод детально описаний в його книзі «Прикладна уява: принципи та процедури творчого розв'язання проблеми». (1953 р). З плином часу підходи та техніки «класичного» мозкового штурму видозмінювалися і доповнювалися.

Брейншторм передбачає, початок роботи, як фіксацію на папері того, що спирається на досвід (у вигляді заголовків чи питань). Потім міксуємо ці питання. У результаті роздумів у свідомості народжується задум доповіді.

«Думки просяться до пера. Перо – до паперу. Хвилина, і слова вільно

потечуть» (О.С.Пушкін). Трошки часу і виходить, що текст вже готовий. Я просто черпала натхнення, коли виписувала перші прихожі в голову думки. Захопилася до такої міри, що не помітила, як і написала ту доповідь. Якимось так швидко відбувалося, такий був масовий приплив енергії! То був прояв натхнення у яскравому кольоровому світлі.

Це показує, що достатньо просто поставити задачу, зробити алгоритм і досягати її. І одночасно з цим просто піймати хвилю натхнення на якій парити до небес.

Наведу ще один приклад – відео з виступом письменниці Чімаманди Адічі з Африки на конференції TEDex. Цей публічний виступ став прикладом, коли промовець фактично читає текст без жестикуляції, стоячи за трибуною. Проте, відео з її промовою набрало понад вісім мільйонів переглядів. Одразу питання. Чому так? Відповідь проста. Вона черпає натхнення зі свого мислення, просто розказує те що бачила, те що пережила. Не важливо як вона це доносить головне щоб воно подобалось їй самій, а публіка, нехай, сама вирішить – цікаво чи ні.

Цей процес можна назвати як перевтілення сірої буденності на життя креативу та море позитиву. Якщо тобі смішно то зазвичай буде смішно всім, щось зрозумів – то значить і інші зрозуміють. Як в старій і добрій пісеньці з мультфільму «Усмішка», – «Поділись посмішкою своєю, і вона до тебе не раз ще повернеться».

Ці слова просто несуться крізь все моє життя якщо ти це зробиш то інші зроблять. Я зробила та досягла якогось успіху, то обов'язково знайдеться той хто досягне успіху дивлячись на мене.

Я веду до того, що треба ставити задачу і загорятися нею. Якщо не можеш сам, то треба, щоб хтось допоміг отримати тобі запал. І почати її досягати. А під час цього просто насолоджуватися, від самого процесу, а не нагнітати – «як воно важко» і «я не хочу робити». Це просто. Ловити хвили життя і всюди шукати позитив, навіть там де його нема. І це ключовий хід будь-якого успіху.

МОВНІ ПОМИЛКИ В ТЕКСТАХ ДОКУМЕНТІВ

Покотиленько О. І., Гапонова Л. Є.

*Національна металургійна академія України,
Україна. Дніпро*

Мовні помилки виникають унаслідок незнання укладачем текстів документів мовних норм української мови. Помилка є відхиленням від мовних норм. Мовна норма – це загальновизнана сукупність засобів, що вважаються правильними та зразковими на певному історичному етапі. Розглянемо деякі з них.

– “з...до”: 2020-2021 рр. На жаль, часто періоди позначаються: “з... по”. Прийменник “по” у цьому випадку вживати неправильно. Також простежується неправильне скорочення слів “рік, роки”: р.р. – таке скорочення є неправильним, у множині слово “роки” потрібно скорочувати “рр.”

– “згідно з” і “відповідно до”. Ці конструкції неправильно вживати “згідно до, згідно..., відповідно з, відповідно...”, оскільки “згідно з” передбачає використання Орудного відмінка (ким? чим?), а “відповідно до” – Родового відмінка (кого? чого?). Тому правильно вживати “згідно з наказом” або “відповідно до наказу”.

– “Порядок денний”. Це словосполучення має низку неправильних варіантів: “Повістка денна”, “Порядок дня”, “Перелік питань засідання...” тощо;

– “наступний, подальший, такий”. Замість зазначених правильних варіантів часто вживають кальку з російської мови “слідуючий”;

– “навчальний”. На жаль, поширеним є вживання русизму “учбовий”, а також скорочення “вуз”, що утворене від російського “высшее учебное заведение”. Це є порушенням норм української мови. Правильно вживати “вищий навчальний заклад” або “внз”;

– “їх”, “їхній”. Це різні слова. “Їх” – це особовий займенник “вони”, вжитий у формі Родового чи Знахідного відмінків, що відповідає на питання “кого?”, а “їхній” – це присвійний займенник, що відповідає на питання “чий?”

– “колишній”. Русизм “бувший” вживати неправильно: колишній співробітник, колишній декан;

– “я вважаю”. Неправильно ототожнювати “я рахую” і “я вважаю”. “Я вважаю” можна замінити “на мою думку” та под. “Я рахую” вживається, якщо йдеться про лічіння: я рахую (підраховую) кількість присутніх.

– “варто, необхідно, потрібно, треба”. Неправильно замінювати ці слова русизмом “слід”: варто зазначити..., необхідно зауважити... та под. В українській мові є слово “слід”, проте це термін криміналістичної науки;

– “правильний” і “вірний”. Це різні слова. Вірним може бути собака, друг, чоловік (дружина), кохання;

– “взяти участь, брати участь”. Неправильно вживати “приймати участь”, оскільки це є калька з російської мови. Проте слово “приймати”

правомірно вживати в інших словосполученнях: прийняти (ухвалити) рішення, прийняти документи, прийняти журнал зі столу;

- використання повторюваних у тексті ключових слів має бути однаковим. Неправильно в одному тексті вживати різні синоніми, потрібно обрати одне слово: відсоток або процент, фактор або чинник та под.;

- використання повторюваних у тексті скорочень має бути однаковим. Неправильно в одному тексті вживати різні скорочення: років і рр., О.І. Покотиленко і О. Покотиленко);

- “йдеться”. Неправильним є вживання “мова йде”. Правильно вживати одне зі слів “у доповіді йдеться про...”, “тут мова про...”;

- “українською”. Неправильно “переклад на українську, на англійську, доповідь на українській”, потрібно “переклад українською, англійською, доповідь українською (мовою)”;

- “дякую Вам, вибачте мені”. Особові займенники (Ви, ви, я...) в цих словосполученнях мають форму Давального відмінка (кому?). Неправильно вживати “дякую Вас, вибачте мене”;

- “ознаки”, “риси”. Це різні слова. Слово “риси” вживається, якщо йдеться про характер людини чи її обличчя: риси характеру, риси обличчя. “Ознаки” вживається як синонім до слів “особливості” або “суттєві відмінності”: основні ознаки наукового стилю;

- “протягом, впродовж”. Це взаємозамінні слова: протягом навчального року, впродовж навчального року. Слова “протягом, впродовж” є прийменниками і не змінюють своєї форми. Тому неправильно вживати “на протязі навчального року”, оскільки це калька з російської мови, а слово “протяг” в українській мові має інше значення (це різкий струмінь повітря, що продуває приміщення крізь щілини чи відчинені вікна, двері, які розташовані одне проти одного).

Отже, розглянуті помилки в текстах документів, висвітлюють порушення різних мовних норм української мови. На жаль, вони є досить поширеними в сучасному справочинстві. Тому необхідно пам’ятати, що неправильно вживане слово засвідчує не лише некомпетентність укладача документа, а й суттєво може змінити значення тексту, що в справочинстві неприпустимо.

Секція II

УМОВИ ТА ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВИЧАЇ, ЇХ ВІДТВОРЕННЯ В СУЧАСНІЙ КУЛЬТУРІ

МЕНТАЛЬНИЙ ПРОСТІР ЯК НАУКОВИЙ КОНЦЕПТ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Філіпов С. М.

ДНУ імені Олеса Гончара, Україна. Дніпро

Поняття ментального простору є міждисциплінарним і бере свій початок із наук когнітивного та психологічного спрямування. А вже згодом ця концепція знайшла своє застосування у різних науках, зокрема і в культурології та міжнародних відносинах, оскільки містила у собі перспективи щодо концептуалізації. Ж. Фоконьє та М. Тернер визначають ментальний простір як невеликі концептуальні структури, що виникають у процесі як мисленнєвої, так і комунікативної діяльності [1, с. 40]. Тобто, сам феномен ментальних просторів є наслідком концептуалізації не лише мислення, а й взагалі отримання усієї інформації індивідом.

Згідно цієї концепції, ментальні простори утворюються на базі сприйнятої інформації індивідом – побаченої або почутої. Коли суб'єкт отримує цю інформацію, вона для нього виступає у ролі досвіду, котрий і концептуалізується у вигляді таких просторів. Також у цей процес можуть включатися фрейми, котрі актуалізуються із пам'яті та долучаються до процесу концептуалізації.

У цій же роботі Ж. Фоконьє та М. Тернер розвинули концепцію ментального простору, розробивши теорію концептуального блендингу. Саме слово «блендинг» у перекладі з англійської мови означає перемішування, тому іноді перекладають безпосереднім чином: теорія концептуального змішування. Її сутність полягає у тому, що ментальний простір формується завдяки змішуванню кількох просторів. Згідно цієї концепції, модель складається із чотирьох ментальних просторів. Два вхідні простори, котрі мають назву *input space 1* та *input space 2*, як видно із назви, слугують для надходження інформації, яка описує реальність. Третій ментальний простір за назвою *generic space* містить у собі усі спільні елементи, котрі уже знаходяться у ментальній системі індивіда. А четвертий елемент системи, який має назву *blended space*, власне кажучи і визначає процес змішування. Тобто, інформація із попередніх просторів у цьому місці змішується, породжуючи нові смисли.

Тут варто звернути увагу на цікаву особливість цієї системи. Згідно цієї концепції, можна спостерігати синергетичний феномен, котрий ще у різних науках називають холізмом або емерджентністю. Окремі фрагменти, змішуючись у четвертому ментальному просторі, в результаті дають результат, котрий не зводиться до сукупності окремих елементів. Таким чином можна спостерігати нелінійність процесів формування цих просторів, коли відсутня пряма пропорція між входом та виходом конструктів.

Загалом ця концепція пояснює ментальні процеси, виходячи із позицій когнітивної лінгвістики. Вона пояснює співвідношення мови та свідомості, процеси концептуалізації та категоризації навколишнього

середовища, котре оточує індивіда. Лінгвістична парадигма пояснює ці процеси із точки зору оперування мовою, коли слова, лексеми по суті формують ментальний простір. Когнітивна лінгвістика вивчає когнітивні процеси, розглядаючи у якості предмета саме мову. Тому у цій теорії зазначалося, що ментальні простори існують у оперативній пам'яті індивіда. Як зазначає А. Бакієв, теорія концептуальної інтеграції слугує для пояснення того, яким саме чином функціонують різні образні засоби, як то метафори та метонімії [1, с. 139-140]. Там же він розповідає про цікавий приклад блендингу, приведений Т. Оклі та Ш. Колзон. Вони приводять фразу "Coke Flows Past Forecasts: Soft drink company posts gains" [1, с. 54]. (Кока-кола ллється за межі прогнозів: компанія по виготовленню безалкогольного напою повідомляє про прибутки).

Виходячи із наведеної вище схеми можна спостерігати феномен блендингу. Два вхідні простори тут утворюються завдяки метонімії, коли гра слів формує два поняття. Coke – це і напій, під цим мається на увазі і компанія, яка його виготовляє. Тобто, у першому випадку це input space 1, у другому – input space 2. Generic space у даному випадку – це набір елементів, котрі включені і до перших двох ментальних просторів, як то напій, компанія, прибутки і так далі. Механізм блендингу змішує ці поняття в одне єдине, коли на виході ми отримуємо об'єднання двох ментальних просторів у єдину когнітивну модель.

Таким чином можна спостерігати синергетичний процес появи або прирощування нових смислів у психологічній реальності людини. Така інтеграція кількох смислових структур дає на виході не тільки їхню суму, а й утворення нових. Однак така теза викликає критику, оскільки існує думка, що у даному випадку мова йде не про сутність когнітивних операцій, а із формою, у якій представляються ці структури. Так, Фоконьє і Тернер приводять приклад, який умовно можна назвати «діалог із Кантом». Можна уявити ситуацію, коли викладач філософії під час лекції викладає матеріал на тему філософії Е. Канта. Під час викладання матеріалу лектор не просто доповідає матеріал, а вступає у діалог із І. Кантом. За класика філософії викладач висуває тези, сам вже від свого імені їх спростовує, висуває вже свої контраргументи щодо логіки Канта і навіть відповідає на них від імені німецького філософа, котрий жив кілька століть тому. З їхньої точки зору ми маємо приклад блендингу, адже ці два науковці жодного разу не перетиналися за їхнього життя, адже між ними, очевидно, знаходиться прірва часу. Але у когнітивній структурі слухачів лекції відбувається діалог між вченими «тут і саме зараз».

Критики цієї концепції зауважують, що по суті такий блендінг не породжує чогось нового, а є лише педагогічний прийомом під час викладання матеріалу. Адже лектор аналогічно міг би вести діалог із будь-яким вченим чи навіть самим собою. Однак цей аргумент видається не досить переконливий, адже в такому разі виник би інший бленд: «змішування» аргументів лектора із будь-яким іншим вченим.

Дж. Лакофф у своєму класичному творі «Жінки, вогонь та небезпечні

речі» зазначав, що ментальний простір є засобом концептуалізації мисленнєвої діяльності [1, с. 282]. Тобто коли індивід сприймає певну інформацію, вона не може залишатися без обробки, без розташування її у когнітивній конструкції. Тому будь-яка інформація, котра надходить зовні або вже знаходиться у пам'яті, уявляється у вигляді ментальних просторів. А. Бакієв у концепції Дж. Лакоффа робить акцент на таких характеристиках ментальних просторів:

1. Зміст ментальних об'єктів, які мають назву *mental entities*.
2. Співвіднесенність з іншими просторами за допомогою так званих «ментальних конекторів» (*mental connectors*), котрі дають змогу встановити певні відповідності між елементами даного ментального простору з елементами інших ментальних просторів.
3. Ментальні простори здатні змінюватися: розширюватись та доповнюватись під час когнітивних операцій [1, с. 138].

На думку Дж. Лакоффа, будь-яке фіксоване або те, що продовжується у часі положення справ, як ми його концептуалізуємо, представлено будь-яким чином саме у вигляді ментального простору [1, с. 366]. Там же він приводить приклади ментальних просторів:

- безпосередньо навколишня дійсність, котра оточує нас, як ми її розуміємо;
- вигадані ситуації, ситуації, зображені на картинах, у фільмах и т. д.;
- минулі та майбутні ситуації, як ми їх розуміємо;
- гіпотетичні ситуації;
- абстрактні області, наприклад, поняття науки.

1. Fauconnier G., Turner M. The way we think: conceptual blending and the mind's hidden complexities. New York. 2002.

ОСОБЛИВОСТІ НАЦІОНАЛЬНИХ ТРАДИЦІЙ, ЇХ ВЗАЄМОВПЛИВ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ КУЛЬТУРИ

Ярошенко В., Чичков А. Г.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна. Дніпро*

У будь-якій національній культурі основоположною є народна культура. Українська культура створена народом ще з прадавніх часів. Вона розвивалась протягом тривалого часу, велике місце в ній займали народні традиції, обряди, свята, фольклор, мистецтво, література – все це додавало їй якогось особливого колориту, оригінальності та привабливості.

В нашому житті від народження до самої смерті нас оточують традиції та обряди – пологи, запросини баби-повитухі, хрестини, обряди першого року життя: пострижини та перше заплітання кісок (закосичення), весілля, поховання, також всі сфери діяльності (календарна обрядовість). Це обличчя, світовідчуття та світосприймання нашого народу. Наші традиції пояснюють та обґрунтовують взаємини між людьми та природою, духовну цінність кожної окремої людини і народу взагалі. З незапам'ятних часів було дуже дбайливе ставлення до традицій. Наші пращури відбирали найцінніші надбання, збагачуючи їх, і передавали з покоління в покоління. Разом із християнством Візантія принесла нам свою культуру. Зокрема поширився візантійський стиль в архітектурі, в духовній музиці поширився знаменний розпів. Релігійна культура тісно переплелась з нашою національною і зараз ми вже не уявляємо Різдва без куті, великодня – без писанки та Івана купала без стрибків через вогонь. На час, у який ми тепер святкуємо Різдво Христове, колись, ще до християнства на Україні припадало свято зимового повороту сонця. Тому зараз ми маємо в різдвяних звичаях цілу низку дохристиянських елементів. Про все це співається в колядках, це виявляється і у звичайних обрядах, як ось: дванадцять полін, дванадцять святвечерніх страв, закликання на вечерю мороза, вовка, чорної бурі та злих вітрів, дідух на покуті, сіно на столі.

Розвиток інтересів і потреб особистостей може стимулювати зміну цінностей культури, і тоді вони реформуються або навіть замінюються. Зараз сучасна українська культура перебуває в відчайдушному становищі. Після проголошення незалежності багато що змінилось. Були створенні принципово нові умови для розвитку культури. Формуються риси нової культурної реальності, національна ідентичність. В Україні не тільки активно вивчають сучасне і минуле нашої культури, а і намагаються осмислити подальші перспективи її розвитку (інститути етнології, фольклористики, української мови, історії, та ін.). В останні десятиріччя зростає інтерес до національної історії, усної народної творчості, етнографії, також зростають наукові дослідження та роботи у цих сферах.

У нашу культуру повертаються забуті імена – письменники, митці, вчені, які розповідали про нашу історію. Художники, які в ті часи багато відображали життя, побут, звичайних людей, тобто низів суспільства, як на

той момент вважалось.

В Україні національна народна традиція почала активно витіснятися західними зразками. А оскільки в нас зараз недостатнє фінансування для дослідження і взагалі для розвитку всі кращі спеціалісти виїжджають за кордон. Але все ж таки, сучасна молодь більш бережливо відноситься до наших традицій і обрядів, і з кожним роком потроху повертає їх у наше повсякденне життя.

Повернення до основ українських народних сімейних традицій сьогодні надзвичайно актуально і своєчасно. До найбільш християнських свят належить Різдво з циклом сімейних обрядів і ритуалів, які своєю величчю і урочистістю облагороджують душі тих, хто бере в них участь. В українських сім'ях належним чином готуються до різдвяних свят: родина збирається на обід, який вже не є пісним. У центрі столу ставиться кутя. Також запікають гусака, подають узвар, різдвяний калач, млинці, та відкривають різні соління. Увечері починають ходити христослави (колядники). Серед дівчат були поширені різдвяні ворожіння. Українська весільна обрядовість, дуже поширена на західній Україні,- це своєрідне музичне подання з піснями, іграми, різними атрибутами та символікою. Сватання, заручини, дівочий-вечір, викуп нареченої, церковне освячення шлюбу.

Зараз в нас з'явилась тенденція якомога більше показати дітям, щоб вони мали уявлення про свою культуру, ілюструючи це в шкільних підручниках, відвідуючи музеї і виставки, даючи завдання дізнатися про коріння своєї родини тощо.

З'являються багато творчих груп, таких як танцювальні гуртки, які все частіше показують українські, народні танці. Молодіжні групи та виконавці активно включають народні пісні в концертні програми (Руслана, Ірина Білик, Джамала, Вірка Сердючка, Вакарчук, KAZKA та ін.)

За допомогою приказок і прислів'я виховуються ввічливість і працелюбність, гідність, поняття про добро і зло, щирість, любов до рідної землі, а за допомогою українського народного мистецтва виховується зосередженість і уважність.

Багато чого змінилось в світі моди і самий поширений елемент одягу,

який до нас дійшов – вишиванка. Традиційно вишивкою прикрашали комір, рукава та поділ чоловічого та жіночого одягу. Візерунки мали магічне значення та служили оберегом. Удосконалюючи впродовж століть майстерність вишивки, народний досвід зберіг найбільш типові, мальовничі зразки орнаменту, кольорів та технік. Всі елементи моди минулого знаходять свій відгук у сучасному одязі, який створюється на основі українського традиційного костюма.

Багатючий скарб звичаїв нашого народу ми отримали в спадок і повинні зберегти його. Намагатися, нічого не втративши, передати його дітям, незважаючи на те, як стрімко розвивається наша планета, країна, культура, не можна допустити, щоб перервався зв'язок поколінь.

ТРАДИЦІЇ ЯК ВИРАЖЕННЯ ЕТНІЧНОЇ ПСИХОЛОГІЇ

Кравець М. С., Чичков А. Г.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна. Дніпро*

Традиції в усі часи виступали як єднальна нитка, забезпечуючи наступність поколінь, за допомогою чого наші предки отримували і зберігали інформацію про навколишній світ. Система традицій виступала як міра людського освоєння природного та соціального середовища. Вони, як ціннісні орієнтації людського буття, роблять світ «своїм», окреслюють межі повноцінної, осмисленої, розумного життя на основі певного самосвідомості етносу. Головна функція традицій – регулювання способу життя людей в рамках певної самосвідомості. Система традицій будь-якого народу – результат тривалого історичного розвитку. Через цю систему кожен народ відтворює самого себе як етнос, зберігає свою духовну і матеріальну культуру. У минулі часи слідування традиціям вважалося справою виключно священним.

Етнічні традиції можна розглядати і в аспекті прояви соціально-психологічної природи цього феномена. Психологічний рівень виражений «духовною самобутністю» народу, тобто темпераментом, внутрішнім світом і культурою конкретної етнічної спільності, її специфікою, адаптаційними здібностями, здійснюваними на рефлексивному чи іншому рівні. Це однотипні для людей однієї культури реакції на звичні ситуації в формі почуттів і станів. Сюди можна віднести колективні емоційні шаблони, звички, уподобання, смаки, звичаї, традиції, установки, цінності. Вони разом складають характерні риси самосвідомості, сенсуалітету і менталітету етносу.

Традиції народу пов'язані з етнічної психологією, етнічною свідомістю. Вони завжди психічно конкретні і являють собою деяке знання про «душі народу», «національних дух», «національний характер». Етнічні традиції слід розглядати як форму виявлення моральної волі. Морального стану волі нації. В усвідомленні духовної основи життєдіяльності етносів ще в другій половині XIX ст. з'явилися психологічні теорії, де на місце духу народів, що відображає існування світового початку, приходять поняття «психологія етносу». Духовна сторона нації отримала іншу інтерпретацію. Це пов'язано з розвитком психології, її категоріального апарату, методів дослідження. Творцями, що вперше спробували сформулювати основні завдання нової науки, були німецькі філософи М. Лазарус і Х. Штейнталь. Нова наука визначалась як «наука про народний дух, тобто як вчення про елементи і закони духовного життя народів». Пізнання духу народів у них мислилося через пізнання індивідуального духу. Вони писали, що дух народу існує в окремих духах, що належать народу. Життєдіяльність людей за своєю природою не тільки соціальне, а й духовно-психологічне явище. В їхній свідомості діють закони масової соціальної психології, зокрема, закон взаємного зараження як соціально-психологічного механізму, що

забезпечує групову інтеграцію. Відповідно до твердження Б.Ф. Поршнева, в явищі психічного зараження в колективі проявляють свої дії два різних явища: навіювання і наслідування, які завжди відігравали певну роль в людській життєдіяльності в утвердженні такого феномена, як, наприклад, «Ми-традиції». Згідно твердженням психологів, найбільш раннім за походженням і розвитку є наслідування, властиве багатьом тваринам. У процесі становлення і розвитку етносів, як в індивідуальному, так і в історичному плані, людина на основі наслідування освоює систему традиційної поведінки в усіх сферах його діяльності. Соціальні норми, духовні цінності, культурні архетипи і т.д., все це – результат наслідування способом поширення традицій, зазначав Е. Дюркгейм.

Відомий французький психолог, соціолог Ж. Тард в своїй «теорії наслідування» визначав в даному явищі джерело виникнення колективних норм і цінностей, джерело соціального прогресу. Суспільство – це наслідування, вважав Ж. Тард, і соціальне буття пояснював законами наслідування. Наслідування в системі самосвідомість-діяльність здійснюється в процесі міжособистісного спілкування на основі символів, знаків і традицій і є одним з основних шляхів в культурному розвитку людини. Наслідування допомагає людині адаптуватися до норм і зразків традиції, і в ньому проявляються колективні емоції і реакції, які виконують функції створення авторитетного емоційно-психологічного фону трансляції традицій.

У структурі національної самосвідомості навіювання також грають важливу роль в розумінні етнічної психології, самосвідомості і менталітету. За твердженням А.К. Уледова, соціально-психологічні явища навіювання, наслідування, стереотипізації і інші є механізмами здійснення процесів відносин і спілкування, а також виступають в якості механізмів взаємозв'язку світогляду і суспільної психології. Через них світоглядні погляди і уявлення проникають в тканину суспільної психології, яка, в свою чергу, впливає на світогляд. Завдяки такого роду механізму люди впливають один на одного, передають свій досвід, організовуються для спільної діяльності. Тому навіювання відіграють особливу роль в повсякденній свідомості етносу.

Отже, етнічні традиції являють собою не тільки соціальний, а й психологічний феномен. Суспільно-психологічні явища, притаманні етносу, функціонували в формі навіювань, мотивів, оціночних суджень, соціальних установ, стереотипів, життєвих позицій і виявлялися в діяльності людини. Вони ставали світоглядними переконаннями, надавали суспільно-психологічним явищам певну спрямованість, регулювали спосіб життя етносів. У своєму повсякденному житті люди не могли здійснювати спільну діяльність, спілкування, не керуючись певними соціально-психологічними установками, правилами, нормами. У цих умовах людина відчуває певний стан свідомості. Соціально-психологічні феномени в системі етнічних традицій мали також і функцію пристосування людини до умов життя, спробу і бажання передбачити майбутнє.

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД В ПИТАННЯХ ЕКОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Коноплянка М., Башкеєва О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна. Дніпро*

В теперішній час екологічну ситуацію в світі можна оцінити як критичну. Одним з факторів, які можуть вплинути на подальшу ситуації в країнах та світі є екологічна освіта. Саме освіта впливає на утворення особистості й формує екологічний спосіб життя.

Особливої уваги в розвитку екологічної культури заслуговує досвід Фінляндії та Швеції, саме ці країни займають лідируючі позиції в світі за якістю навколишнього середовища.

Екологічна обстановка в Фінляндії відома благополуччям і стабільністю. Масштабні зусилля щодо захисту природи робляться на рівні держави. Це якість повітря, питної і природної води, утилізація та переробка побутового сміття та промислових відходів, робота очисних споруд і біосистем, раціональне використання електроенергії та опалювальних пристроїв, розробка і впровадження екологічних програм і проектів в систему освіти.

У Фінляндії намагаються зберегти первозданність природи, постійним піклуванням про неї. Причому це звична справа не тільки для фахівців-екологів, а й для всього населення. У Фінляндії одним із пріоритетних традиційних цінностей є сім'я. Зростання ролі сім'ї є однією з провідних тенденцій розвитку екологічної педагогіки. Різні об'єднання – групи сімейного виховання, асоціації батьків, жіночі союзи, установи соціально-культурної анімації – будують свою роботу таким чином, щоб починаючи з дошкільного віку довілля сприятливим чином впливала на розвиток дитини.

У сім'ї закладаються основи духовності і моральності. Особливо важлива роль сім'ї на ранній стадії формування екологічної культури, оскільки саме в дошкільному віці у дитини формується суб'єктивне ставлення до природі, засноване на відповідному життєвому досвіді. Що виникає в цей період життя відчуття емоційної близькості зі світом живої природи закладає основу екологічної культури, яка буде супроводжувати його протягом усього життя, сприяючи розумінню цілісної картини світу в школі, формуючи екологічний світогляд, виховуючи почуття відповідальності за стан природи в періоди дорослішання і зрілості.

Екологічні табори введені в безперервний процес екологічної освіти і виховання школярів. Їх мета закріпити і розширити знання, отримані в школі. На шкільних уроках діти вчать у теорії, як виглядають звірі й птахи, вчать їх назви, а потім разом з вчителями виїжджають до лісу і спостерігають їх життя в природному середовищі існування. Для цього в фінських лісах передбачені спеціальні стежки і спостережні вежі.

Швеція – одна з найрозвиненіших і найбільш екологічно чиста країна

світу. Швеція має намір залишити у спадок майбутнім поколінням суспільство, в якому самі нагальні екологічні проблеми вже вирішені.

Гармонія з природою – частина шведської культури, національної самосвідомості. Культурна політика Швеції робить акцент на вихованні

гармонійної, інтелектуальної, фізично розвиненої особистості, здатної до творчості і саморозділення, адаптованої до швидко змінюваних умовами життя. Проблеми екології в країні вирішуються як економічним шляхом, так і зусиллями, спрямованими на виховання екологічної культури і екологічної грамотності населення.

Пріоритетними в екологічній освіті Швеції є заняття на природі. Система «Лісових шкіл» діє в Швеції вже більше 40 років. Тут діти знайомляться і досліджують природу в усьому її різноманітті, вчать правильно вести себе в лісі, приймати самостійні рішення в екстремальних природних умовах. В програми «Лісових шкіл» обов'язково входять екологічні ігри, основна мета яких – емоційне сприйняття природи. Уже в ранньому віці вони звикають забирати з собою сміття з пікніка, правильно розпалювати, а потім гасити багаття і багато іншого. Є ще і загони морських скаутів, в яких діти та підлітки вчать ходити під вітрилом, вчать співпраці і повазі до товаришів і природі.

Поряд зі звичайними стаціонарними дошкільними установами в Швеції існують вуличні сади, в яких діти практично весь час знаходяться на повітрі: вони проводять садові роботи, садять рослини, доглядають за ними, займаються фізкультурою. Формування здорового способу життя, головним компонентом якого є заняття спортом, – одна з важливих складових екологічної культури Швеції. Гімнастика входить в обов'язкову програму фізичного виховання в дитячих садах і школах, широко поширений лижний спорт.

Як і в Фінляндії, в Швеції, починаючи з молодших класів, дітям прививають екологічні навички, пов'язані з сортуванням побутового сміття. Такий урок проходить раз на тиждень, дітям наочно показують як відбувається поділ відходів: які з них можуть піддаватися вторинній переробці, які вважаються небезпечними і потребують знищення.

Турбота про природу формується з дитинства, попри всього, по типу імітації та наслідування, тому позитивне і дбайливе ставлення до природи в поведінці дорослих, а також освітні та виховні програми ЗМІ, надають величезний вплив на формування екологічної свідомості і поведінки дітей та підлітків. Саме засоби масової інформації (телебачення, Інтернет) є в сучасному світі основними вихователями молодого покоління.

На підведення висновку хотілося б підкреслити що Швеція та Фінляндія орієнтовані на відкриту модель екологічного виховання. Її відкритість виражається в інтенсивному розвитку дитячих, молодіжних та громадських екологічних організацій.

Основний вплив на процес розвитку і зміцнення в житті суспільства екологічних принципів грає державна екологічна політика цих країн, що визначає державні пріоритети і використовує національні традиції в процесі

виховання суспільної і особистої екологічної культури. Як результат – у підростаючого покоління формується соціально-цінний особистий досвід взаємодії з навколишнім світом, що сприяє подоланню споживчих установок в ставленні до природи і її ресурсів, створює умови вироблення прородо-своєрідних культурних норм ставлення до світу живої природи.

Завдяки досвіду розвинутих країн, хочеться щоб і в нашій Україні екологічна освіта процвітала та займала важливе місце серед молоді та всього нашого населення. Щоб кожен громадянин нашої країни ніс свідому відповідальність за майбутнє нашої нації.

ЗЕЛЕНИЙ ТУРИЗМ УКРАЇНИ

Федан В. В., Башкеєва О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна. Дніпро*

Зелений туризм в останні роки став надзвичайно популярним в усьому світі, і не дивлячись на те, що традиція виїжджати на лоно природи виникла ще в стародавньому Римі, саме в останні роки зелений туризм, або екотуризм, став найпопулярнішим видом відпочинку. Згідно зі статистикою, станом на березень 2020 року, кожен десятий (69%) мандрівник у всьому світі вважає, що екологічно безпечні подорожі важливі. Цьому сприяє усвідомлення екологічної небезпеки у зв'язку зі зміною клімату. Сенс зеленого туризму полягає в максимальному зближенні з природою, відходом від цивілізації, можливістю харчуватися натуральними продуктами, зануритися в колорит і традиції того регіону (брати участь в місцевих святах, фестивалях, обрядах), де знаходиться турист. Кожен куточок нашої планети має власну чарівність і енергетику.

Найбільш розвинений зелений туризм в Іспанії, Італії, Франції та Великобританії. Однак зелений туризм в Україні поки ще дуже молодий, оскільки тільки недавно прийшов з європейських просторів.

На сьогоднішній день туризм в Україні розвивається і має великі перспективи. Зелений туризм відкриває нові можливості. Городяни їдуть у села чи хутори пожити зовсім іншим життям. Це повернення до першоджерел. Краса сільських пейзажів, близькість річок, озер, лісів, гір, відсутність стресів та метушні, здорове харчування добре впливають на людину, зміцнюють її і духовно, і фізично. Це одна з переваг зеленого туризму.

Крім того, зелений туризм включає також пізнавальний елемент. Туристи знайомляться з сільськими традиціями та культурою, народними

промислами та ремеслами. Зелений туризм – це не тільки споглядання, але й активна участь у житті села. Туристи ведуть сільський спосіб життя. Вони живуть в затишних садибах, збирають гриби та ягоди, ходять на полювання та риболовлю, допомагають у полі, при бажанні можуть навчитися їздити верхи на коні, виготовляти горщики з глини, плести вироби з лози та навіть доїти корову (погодьтеся, для багатьох городян це справжній подвиг – вони до корови підійти бояться, не те, щоб її подоїти) тощо. Також туристи беруть участь у народних обрядах та гуляннях.

Туризм на території України має унікальні передумови для формування рекреаційних, розважальних, спортивних комплексів. Уся територія України характеризується виключно сприятливими умовами для проведення різних видів туристичної діяльності та наявністю різноманітних рекреаційних ресурсів і для відпочинку населення. В Україні існують всі передумови для розвитку туристичної сфери. Зручне географічне розташування, сприятливий клімат, різноманітний історичний спадщини, розгалуження санаторно-курортної бази – всі ці фактори зумовлюють конкурентні переваги України в пропозиції туристичного продукту.

Слід зазначити, що клімат є одним з ресурсів, що обумовлює просторову організацію відпочинку. Ось, наприклад, Миколаївська область, яка розташована на півдні України в межах широких степів у басейні нижньої течії ріки Південний Буг, на півдні омивається водами Чорного моря. Важливими факторами розвитку туристичної галузі Миколаївської області на сучасному етапі є природно-рекреаційний та історико-культурний потенціал.

Миколаїв знаходиться в зоні кліматичного комфорту: помірно-континентальний клімат з м'якою мало засніженою зимою та спекотливим посушливим літом, та характеризується тривалим теплим періодом з середньодобовою температурою повітря на узбережжі моря вище 15°C. Також до основних природних рекреаційних ресурсів Миколаївщини

належать морські піщані пляжі. Лісові ресурси здатні відновлювати сили та здоров'я населення. Лісистість території Миколаївщини складає 3,7%, в цілому по державі цей показник дорівнює 15,6%.

В області нараховується понад 120 територій та об'єктів природнозаповідного фонду, Орегіональні ландшафтні парки "Кінбурська коса" та "Гранітно-степове Побужжя", частина Чорноморського біосферного заповідника, 45 заказників, 42 пам'ятки природи, біля 19 парків тощо. Миколаївський зоопарк є один з найкрасивіших в Україні.

1. Петранівський В. Л. Туристичне краєзнавство: навчальний посібник./ В.Л. Петранівський, М.Й. Рутинський./за ред.. проф. Ф.Д.Заставного.-К.: Знання.-2006.- 575 с.- ISBN 966-346-100.

2. Санаторно-курортне лікування, організований відпочинок та туризм у Миколаївській області у 2008/09 році.// Статистичний бюлетень.- Головне статистичне управління у Миколаївській області.- Миколаїв.-2009.-с.40.
[http://www.rusnauka.com/4 SWMN 2010/Economics/58910.doc.htm](http://www.rusnauka.com/4_SWMN_2010/Economics/58910.doc.htm)

3. <https://uk.wikipedia.org/wiki/Миколаїв>.

4. <https://www.statista.com/statistics/1126996/traveler-attitudes-sustainability/>

УКРАЇНСЬКА ЕТНІЧНА МУЗИКА

Лобода О. Д., Какуріна І. І.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

Одною із досить важливих складових будь-якої культури є саме музичне мистецтво, яке зародилося ще в часи первісних людей та супроводжує нас і по сьогодні. Воно завжди мало велике значення для всіх народів в будь-які часи.

Для нашого народу такий вид мистецтва є дуже важливим, адже музичність та співучість є одними з характерних рис саме української культури. Музичні традиції на землях України йдуть ще в прадавніх часів, де вони мали синкретичний характер (пісня, танець та поезія були нерозривними, і виконувалися разом). Найчастіше вони супроводжували обряди і церемонії, ритуали, трудовий процес, побут. В уяві людей музика і музичні інструменти відігравали важливу роль оберегів під час заклинань і молитов магічно-охоронного значення. В музиці люди бачили захист від нечистої сили, поганого сну, від зурочення, навіть існували спеціальні магичні награвання для забезпечення родючості ґрунту і плодovitості худоби.

Про практику народної пісні, що існувала в найдавніші часи на теренах України, можна судити зі старовинних обрядових пісень. Багато з них є відбитком цільного світогляду часів первісної людини, що розкриває ставлення народу до природи та її явищ.

Самобутній національний стиль найбільше повно представлений піснями центрального Придніпров'я. Їм властиві мелодична орнаментика, вокалізація голосних, лади – еолійський, іонійський, дорійський (нерідко хроматизований), міксолідійський. Зв'язки з білоруським, і російським фольклором особливо яскраво виявляються у фольклорі Полісся.

У Прикарпатті й Карпатах розвинулися свої відмінні пісенні стилі. Їх визначають як гуцульський і лемківський діалекти. Гуцульський фольклор відрізняється архаїчними рисами в мелосі й виконавській манері (інтонування, наближене до натуральному ладу, низхідні глісандо в закінченнях фраз, спів з вигуками, імпровізаційна мелізматика, силабічний речитатив), взаємодією вокального й інструментального начал, зв'язками з молдавським і румунським фольклором. У ладовому відношенні гуцульському фольклору притаманний особливий – гуцульський лад, а також – еолійський, іонійський, та дорійський. Для лемківського діалекту характерні зв'язки з польською, угорською, словацькою пісенністю, що проявляються в гостро пульсуючому синкопованому ритмі, переважанні мажору над мінором, пануванні силабічного речитативу.

За своїм значенням у житті народу, за тематикою, сюжетом і музичними властивостями українська народна пісня поділяється на безліч різноманітних жанрів, що об'єднуються певною системою ознак. У цьому розумінні найтиповішими жанрами української пісні є:

– Календарно-обрядові (веснянки, щедрівки, гаївки, колядки, купальські, обжинкові та ін);

– Родинно-обрядові та побутові (весільні, жартівливі, танцювальні (в тому числі коломийки), частівки, колискові, поховальні, голосіння та ін);

– Пісні кріпацького побуту (чумацькі, наймитські, бурлацькі тощо);

– Козацькі пісні;

– Історичні пісні і думи;

– Пісні солдатського побуту (рекрутські, солдатські, стрілецькі);

– Ліричні пісні та балади.

В середині ХХ століття український фольклор знаходить своє втілення і в радянських масових жанрах. Так у 1940-х був розроблений новий тип виконавського колективу – народний хор, що не мав аналогів у західній культурі. Пізніше адаптація фольклору до масової культури спостерігалася у творчості численних самодіяльних та професійних колективів, ансамблів пісні і танцю тощо.

Вже кінець ХХ століття ознаменувався появою гуртів, що демонстрували принципово нове ставлення до народної спадщини.

– Це «автентичні» фольклорні ансамблі, які ставили собі за мету відтворити український музичний фольклор в його справжній, «автентичній» манері. Першим автентичним колективом вважається гурт «Древо», його наступниками – «Божичі», «Буття», «Володар», «Гуляйгород» та інші.

– Водночас український фольклор стає предметом інтересу вітчизняних рок-гуртів. Серед колективів, що випробували етнічні мотиви – «Воплі Відоплясова», «Юр'ї Кюс», «Мандри», «Гайдамаки», «Очеретяний кіт», «Воанергес».

– Наразі в Україні активно розвивається етнофестивальний рух. Щорічно збирають тисячі прихильників «Підкамінь», «Трипільське коло», «Рурисько», «Шешори» та інші етнофестивалі, на яких, поряд з українським фольк-роком та українською автентикою, звучить також і етнічна музика інших країн.

Отже, можна зрозуміти, що музичне мистецтво мало важливе і духовне, і побутове значення для нашого народу в давні часи. Етнічна музика набула досить значних перевтілень з часом, змінюючись під кожному епоху. Сьогодні таку музику майже не використовують в оригінальному первісному вигляді, але й наразі її слухають далеко за межами України вже в комбінації з іншими жанрами, зберігаючи етнічні українські мотиви.

ПОНЯТТЯ «ДОЛІ» В ЯПОНСЬКИХ СЕРЕДНЬОВІЧНИХ ВОЄННИХ ПОВІСТЯХ

Онищенко В. А.

*Суспільний фонд Nippon Communications Foundation,
Японія, Tokyo*

В японських середньовічних т. з. «воєнних повістях», тобто художніх творах, присвячених зображенню перебігу заколотів та війн, досить часто можна зустріти слова з ієрогліфом 運 (ун, «доля, рок», «рух»), такі як 運命 (уммей, «доля»), 聖運 (сейун, «свята доля»), 運 (ун, «доля»), 不運 (фуун, «погана доля»), які пов'язані з поняттям «долі». Ці слова майже не зустрічаються в більш ранніх джерелах, але характерні саме для воєнної літератури Х-XIV сторіч. В японському літературознавстві на них звернув увагу Комацу Сігето в 1950-ті роки, але просто охарактеризував як «незбориму людиною надприродну силу», і після нього дослідники не робили спроб з'ясувати конкретне наповнення поняття. В нашому дослідженні для того, щоб зрозуміти поняття «долі», ми, по-перше, прослідкували виникнення таких слів в японській мові до китайських джерел, з яких вони прийшли в Японію, а по-друге, розібрали всі приклади використання слів з ієрогліфом 運 (ун) в найбільш ранніх варіантах перших воєнних повістей, це «Записи про Масакадо» (Сьомонкі), «Записи розповідей про землю Муцу» (Муцу вакі), «Записи про другу, трьохрічну війну в землі Осю» (Осю госанненкі), «Записи про заколот років Хоген» (Хоген моногатарі), «Записи про заколот років Хейдзі» (Хейдзі моногатарі), «Повість про дім Тайра» (Хейке моногатарі) та «Записи про Великий мир» (Тайхейкі). Аналізуючи приклади використання слів, ми виявили ряд факторів, за якими їх можна розділити на групи.

Дослідження показало, що такі слова з ієрогліфом 運 (ун), найбільш вірогідно, запозичені із китайської літературної антології VI сторіччя «Вень сюань» (文選), яка була одним із найважливіших освітніх текстів у навчанні аристократів, для яких володіння класичною китайською мовою було необхідним. Антологія в тому числі включає два тексти, в яких відображено два антагоністичних погляду на «долю».

Ієрогліф 運 як «рух» в цих текстах вказував на рух небесних тіл, тобто на рух Неба, і, ширше, на виявлення волі Неба. Відношення Неба до дій людей як «рух» Неба – це, власне, і є «доля» в цих текстах, але в китайській філософії існувало два погляди на «долю». Згідно з однією, Небо слідкує за діями людей і карає несправедливих, нагороджуючи праведників. Прибічники іншої вважали, що Небо завелике для того, щоб слідкувати за дріб'язковими неладами між людьми і діє непередбачувано, тільки йому відомим чином, тому буває, що злодії живуть щасливо, а праведні вчинки залишаються без нагороди.

Тексти «Вень сюань» відображують обидва погляди, і в прикладах використання слів із значенням «доля» в воєнних повістях ми бачимо такі ж

розбіжності.

По-перше, вирази типу «вичерпалася доля» можна зустріти в батальних епізодах, вони стосуються непередбачуваної випадковості битви – наприклад, у воїна ламається меч – «мабуть тому, що вичерпалася його доля», і він гине.

По-друге, такі ж вирази можуть вживатися у відношенні цілого роду – в «Повісті про дім Тайра» неодноразово вказується, що «доля» роду Тайра «вичерпалася», але в таких випадках часто додається, що так сталося тому, що дім Тайра став занадто зухвалим і не шанував імператора, йдучи проти його волі.

По-третє, ми бачимо дуже рідкі випадки, коли йдеться про «долю» імператора, і тут вже це поняття набуває чисто японського забарвлення – за наслідуванням титулу і добробутом імператорів стежать сонячна богиня Аматерасу і тісно пов'язані з імператорським родом божества святилища Хатіман, тому доля імператорів як нащадків Аматерасу не може «вичерпатися».

Таким чином, в результаті дослідження вдалося простежити генезис японських понять «долі» і класифікувати їх, що наближає нас до розуміння системи середньовічного світогляду, притаманного насамперед воїнам, яку відображають перші воєнні повісті X-XVI сторіч

ВИБІР ІМЕН В РІЗНИХ КУЛЬТУРАХ СВІТУ

Журавель Ж., Какуріна І. І.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

З самого першого дня батьки дають дитині ім'я. Воно залишається з людиною до кінця днів і, як вважає багато дослідників, надає істотний вплив на його життя.

У кожного народу свої традиції, щодо вибору імені дитині. В даний час все більше і більше людей прагнуть з'ясувати значення і сенс імені, яким чином вони були сформовані, які їхні коріння. Саме тому походження і значення імен, є темою моєї доповіді, де я спробувала дізнатися про походження і різні традиції народів у виборі імен.

Виникнення імен, їх зміст і значення, зв'язок з історією суспільства, вивчає спеціальна наука – ономастика. Буквально цей термін означає «мистецтво давати імена».

Найдавніші імена людей у всіх народів – це прості прізвища, які давали їм інші люди. Як правило, прізвище відображало характерну особливість людини, яка відрізняла її серед інших – Швидкий, Веселий, Кривоніс, Мила і т.д.. Тому через час імена мали своє визначення, або пояснення.

Імена людей несуть в собі значну частину культури. Тому вибір імен залежить від регіона та народу, що в ньому проживає. Наприклад, китайські імена підбираються за значенням, або за порадою провісника. Навряд чи ви здогадуєтесь, що кожен ієрогліф, що входить до складу китайського імені, відноситься до тієї чи іншої стихії, а всі разом вони повинні нести удачу.

Дійсно, праці деякі дослідників азіатської ономастики, підтверджують, що люди які жили на території Азії в минулому вірили в те, що вдалий вибір імені дитини может захистити його в життя від різних лих, або від передчасної смерті. Тому стали з'являться так звані «захисні» або «охоронні» імена. Наприклад, корейське ім'я Мі Йонг означає «довговічний». Також поширені імена, які означають побажання дитині щастя, здоров'я, матеріального достатку, Тому наприклад, японське ім'я Кіюко означає «щаслива дитина». Такі імена досі актуальні у наш час.

Як і у ті часи, так і зараз, імена пов'язують з чимось божественним. Прикладом може бути моє ім'я, Жасмін – що означає «подарунок від Бога» або «дар Богів». Це ім'я використовують у різних країнах Азії та мусульманських країнах, але історично воно з'явилося у Персії.

Європейські імена створювалися і формувалися протягом тривалого часу в результаті злиття багатьох культур різних народів. В Європі перетнулися багато мовних і етнічних груп. Тому імена, поширені в Європі, мають багато спільного з іменами інших народів і національностей.

Історія походження європейських імен також пов'язана з тим, що католики найбільш ревно слідує за Господом і прагнуть, щоб їх сім'ї так само були в цьому плані ревнителі. Батьки намагаються дати своїм дітям

біблійні імена хоча б в порядку другого або третього імені, вірячи, що святі будуть сприяти їх дітям. Наприклад: Ева, Абрам, Гавриїл, Лукія.

Отже, вибір імені залежить від часу і місця, де ви живете. До критеріїв вибору імені слід віднести сімейну значимість імені, його літературну і усно-побутову популярність, його справжню традиційність та народність. Ім'я кожної людини може багато сказати про власника, тому до вибору імені у всіх народах відносяться відповідально.

Секція ІІІ

ОСВІТА І ВИХОВАННЯ: КОНЦЕПЦІЇ, МОДЕЛІ, ІНСТРУМЕНТАРІЇ

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ШКІЛЬНОЇ ТА ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Прасол А. С., Башкеєва О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

З кожним роком все гостріше в Україні постає питання освіти. Не вирішуються проблеми, які існують вже давно, та з'являються нові. Саме тому я хочу оглянути це питання, і окреслити найважливіші проблеми нашої загальноосвітньої школи.

Перша – це недостатнє фінансування, через що в освітній процес не впроваджують нові технології. Вчителі змушені доносити дітям якусь нову інформацію старими методами. Найяскравіше ця проблема виявляється на уроках інформатики, коли вчителі показують дітям як працювати на комп'ютерах, які, найчастіше, старші за учнів.

До того ж, завдяки новим технологіям, дітям можна пояснювати нову інформацію більш якісно. Наприклад використання інтерактивної дошки – це можливість показати учням на великому екрані якийсь експеримент з хімії або з фізики. Звісно, можна було б дати можливість зробити цей експеримент дітям, але, найчастіше, в школах немає достатнього обладнання, реактивів.

Але є і інший бік цієї проблеми. Якщо знаходяться кошти, та у школі з'являється якесь нове обладнання, то виявляється, що, здебільшого, вчителі не готові до того, щоб якимось користуватися ним. Бо вони не вміють, а щоб навчитися потрібен час, якого в педагогів немає.

Зараз найцінніше, що в нас є – це ідеї. Роботу, яку треба виконувати за інструкцією може виконати машина. А ось придумати, що і як повинен робити комп'ютер – ось це задача нашого покоління.

Отже, друга проблема: існуюча освітня програма не відповідає сучасним запитам через те, що вона намагається змусити дітей завчати якусь інформацію, здавати її та забувати, замість того, щоб навчити дітей думати, аналізувати та відкидати зайву інформацію та формулювати свої думки. Тому найчастіше трапляється так, що діти виходять із школи не підготовленими до реального життя, вміючи розв'язувати тільки тестові завдання.

Важливе місце у житті людини завжди повинен займати спорт.

Заняття фізичними вправами допомагають підтримувати здоров'я. Але у нашій країні, нажаль, такому предмету як фізична культура у школі приділяється занадто мало уваги, або вчитель вирішує, що повинен виховати із усіх своїх учнів олімпійських чемпіонів. Цей предмет повинен бути націлений на навчання та пояснення дітям, як працює їх тіло під час занять спортом, та допомогти дітям розібратися в тому, як правильно займатися спортом так, щоб зміцнити своє здоров'я, а не зашкодити йому.

Ще одна проблема – це позашкільна освіта. Нажаль, вона дуже мало фінансується, і тримається, здебільшого, на викладачах-ентузіастах, які дуже люблять свою роботу. Але, через мале фінансування, таких педагогів скорочують, та зачиняють заклади позашкільної освіти, а ось це робити не можна ні в якому разі! Зачиняючи, або роблячи їх менш доступними, ми, фактично, не даємо багатьом дітям показати себе, розкрити свої здібності.

В моєму житті позашкільна освіта зіграла навіть більшу роль, ніж шкільна. Я займалася шахами, гітарою, баскетболом, легкою атлетикою, малюванням та тхеквондо. Так, багато чого з цього списку було не постійно в моєму житті, але, наприклад, шахами я займаюсь вже 13 років, і вони дуже мені допомагають у житті, в мене хороша пам'ять, не аби яка увага, та добре розвинене відчуття часу.

Але зараз в нашому місті з'явилася проблема: зачиняють шаховий

клуб, в якому проводиться більшість змагань. Позашкільна освіта не менш важлива, ніж шкільна, тому не можна забирати у дітей можливість розкрити себе як спортсмена, або творчу особистість. Але, навіть якщо дитина закінчить музичну школу і не навчатися у консерваторії, то цей час не пройде даремно. Гра на музичних інструментах, і це вже доведено багатьма дослідженнями, поліпшує у дитини слухову пам'ять, дрібну моторику, та просто знімає напруження.

Отже, висновок із усього сказаного вище: по-перше – сучасний підхід до навчання дітей у школах – це ключ до виховання покоління людей, що вміють мислити. По-друге – позашкільна освіта це не: «нехай займається, аби тільки за гаражами не кутив», а допомога дитині здобути деякі навички, які їй знадобляться у житті. По-третє – на усе це потрібне хороше фінансування.

НАВІЩО ДІТЯМ БАТЬКИ?

Савчук К. І., Заєць О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

Батьки, набувши чималого досвіду, намагаються втиснути життя своїх дітей у певне русло, яке здається їм правильним, при цьому не завжди хочуть розуміти, що потрібно їхній дитині. Часи молодості дорослих їм здаються кращими, їм важко пристосуватися до нових умов, і як наслідок – непорозуміння з дітьми. У свою чергу, діти, не зважаючи на думку дорослих, втілюють у життя безглузді витівки, роблять багато помилок та відчують потім докори сумління, що не слухали батьків, а ті в свою чергу або підтримають або ж будуть дорікати цим.

З самого народження людина потребує любові та піклування про себе від дорослих. Батьки піклуються, бо так потрібно, їм потрібно виховати дитину, так, щоб потім вона стала їхньою гордістю, ніби це запрограмовано родом, ніби вони знають, якщо цього не зроблять, то не лише дитина буде їх звинувачувати, а й оточуючі. Є дітки, які зростають без батьків, у дитячих будинках, і не знають, що таке піклування рідних батьків. Як вони стають дорослими без їхньої уваги, без їхніх знань та мудрості? Звідки вони знають, якою повинна бути сім'я та як виховувати потім вже своїх дітей? Як вони переборюють те почуття, що батьків у них нема? Та що відчують до тих, у кого вони є? Безліч питань, на які, мабуть, вони самі не змогли б відповісти. Знаючи про те, що є люди, які вголос кричать, що батьки їм не потрібні, що вони хочуть робити все, як хочуть вони і не слухати порад дорослих, мабуть, сирота просто б вдарила цю людину, та сказала, яка вона щаслива, що у неї є кому давати поради. А взагалі чому деякі діти кричать про те, що батьки їм не потрібні? Чому вони кривдять образливими словами своїх рідних, відмовляючись від їх порад та підтримки? Мабуть, тут вже не лише почуття дитини винуваті, а й певні дії дорослих. Якщо людина так думає, то в чомусь є провина батьків, які не просто казали, як вчинити у певній ситуації, а змушували робити вибір у те русло, куди хотілось їм, а не дитині. Обмірковуючи про певні дії тієї або іншої особи, ми не знаємо, що її на це спонукало, вона сама так вирішила, чи дорослі на цьому наполягли.

Існують батьки, яким взагалі байдужі свої діти, вони не займаються їх вихованням, не цікавляться як вони, чим захоплюються. Можливо до них ставилися так само, чи у них просто нема батьківської любові і ці люди просто егоїсти, які хочуть жити заради себе. Так навіщо було народжувати дитину, тому що так треба? Тому що нам сказали, що дітей потрібно народжувати, або ти прожив життя дарма? Краще б такі дорослі, яким взагалі байдуже на своїх дітей, їх не народжували

Звісно, добре, коли знайдеться людина, яка попідклується про цю так звану сироту, дасть їй притулок і навчить чому потрібно, а іншим як? Ставати такими ж егоїстами? Руйнувати життя іншим людям, яким, можливо, вони заздрять? А якби ми всі жили так, не знаючи про любов від батьків, про їхнє

підкування, світ би загинув, можливо ще на самих ранніх загинув. Але є Адам та Єва, які не мали фізичних батьків... Як їм жилося без них? Якщо враховувати те, що Сам Бог був їм за матір та батька, то, швидше всього, вони не потерпали від відсутності любові чи вчасних порад. У них було своє особливе життя – без дитинства, але з безпосередньою присутністю великого Бога. Ці люди не отримали батьківських повчань, але в їхньому вже «дорослому» вихованні брав участь Бог. Згодом вони самі стали батьками і почали набувати досвід турботи про дітей. Можливо вони й навчили своїх малюків, що таке любов і підкування, які й понесли це у світ. Повчання наших батьків робить нас як мудрішими, так і агресивнішими. Тому що, хтось може сприймати це як добру раду, а хтось як спробу докучати до дитини. Дорослі не хочуть нам нічого поганого, вони не знають якою виросте їх маля, хто на нього буде впливати. Можливо, виховували чемну, слухняну, позитивну людину, а на неї посприяв якийсь фактор і все, усі їх старання коту під хвіст. Тоді навіть це все, навіть вкладати душу та сили на те, щоб виховати прекрасну людину, а потім якась друга особа, або дурний вчинок усе зіпсує. Можливо усі діти дурні, не розуміють усіх намагань дорослих, вкласти в них свою частинку, вважають, що обов'язок батьків – лише народити їх, а вчинки і певні дії, виконувати хочуть самі, так як це їх життя, і батьки права лізти в нього не мають... А як так? Як батькам? Як вони мають себе поводити, якщо знають, що за певних обставин, через свою дурість, дитина може зробити собі боляче, тим самим зробити боляче своїм батькам. Як батьки можуть просто всидіти на місці, нічого не роблячи, якщо знають, що їх маленьке чудо, яке взагалі виростало в якесь чудовисько, може бути в небезпеці. Вони все одно люблять своїх дітей, як би вони не пручалися, як би не кривдили батьків, що б не робили, вони все одно люблять. І якщо щось трапиться, дорослі не пробачать собі ніколи, вони будуть звинувачувати у всьому себе, так як, не зробили нічого, щоб запобігти цій небезпеці. Звісно, є батьки, які занадто переймаються життям дітей і все їм забороняють, приймають рішення за них. Як одягатися, з ким зустрічатися, дружити, що і як робити, що вчити, що не вчити, у що вірити, та кому поклонятися, з самого народження, усе вибирають за них, а потім дитина змучена цим тисненням батьків, не знає що робити у дорослому житті, а якщо дорослих не стане, як їй жити? Вона виживе взагалі? Вона ж не вміє робити вибір, не знатиме як жити далі, усе ж робили за неї завжди, а що тепер? Що тепер? Не можна усе вирішувати за дитину не можна! Ну як їй потім жити, коли вона не знатиме, що таке вибір. Вона ніби, як лялька, буде виконувати усе життя вказівки своїх батьків, які будуть для неї всім, що вона тільки знає, а як потім будувати свою сім'ю, як виховувати своїх дітей? Знову про все питати дорослих? А який чоловік та діти таке витримують..? Батьки повинні зрозуміти, що звісно вони виховуватимуть дітей, будуть давати поради, але ж не проживати ще одне життя за своїх дітей, повинні бути певні обмеження, через які, батьки не повинні переступати і лізти в особисте життя дітей. Вони можуть підказати, а не наказувати, допомогти своєю думкою, щодо певного вибору, але не вибирати за дитину. Нехай сама робить, як вважає за потрібне.

Батьків потребує маленька дитина, бо вона знає, що є тато і мама, які захистять, зроблять, що вона захоче, приголублять, будуть любити, а як щодо підлітка? Дитина впевненими кроками йде до дорослішання. Годувати з ложечки вже не потрібно, одягати, водити гуляти, читати книжки теж. Підліток здатний самотійно вирішувати багато завдань. У нього з'являються свої рамки, в які фігури мами і тата не завжди вміщуються. Спроби зламати ці кордони віддаляють батьків від дітей. Тут вже з'являються певні образи, сварки, непогодження. Питання «Навіщо потрібні батьки?» – одне з тих, які підліток ставить перед собою найчастіше. Напевно, він не озвучує його батькам прямо, але показує своєю поведінкою. Ті, які хочуть зрозуміти відповідь на своє питання, скажімо так, відлітають з гнізда, тобто, якомога швидше втікають з дому, поїхавши на навчання, за десять земель від дому, потім не телефонують, вриваються в доросле, самотійне життя і розуміють, що, або їм чогось не вистачає, а саме піклування та любов батьків, або ж навпаки радіють, що не сумують за ними і ніхто їх не контролює, деś є середина, яка показує на те, що ти сумуєш за батьками, за маминим борщем і татовим грізним словом, але і розумієш, що самому вриватися в доросле життя теж потрібно, щоб будувати майбутнє і робити нові відкриття.

Зазвичай дорослішання дитини нерідко збігається з кризою середнього віку у батьків. Коли вони задають собі багато питань «Що у нас вийшло? Як ми живемо? Чи все нас влаштовує?» Нерідко приходить усвідомлення, що сімейне життя склалося не так, як планувалося. У цей період в сім'ях трапляються розлучення. Тобто самі батьки можуть перебувати в серйозних кризових станах, в той час як їхні діти-підлітки особливо потребують їхньої допомоги. Страхи дорослих можуть передаватися дитині, тиснути на них. І тоді дитина не знає, що робити, можливо, не зважати на свої проблеми і допомогти дорослим вирішити їхні, так якщо перейняти ще їх проблеми можливо отримати нервовий зрив і як тоді поступити в цій ситуації? Тому що, не лише у дітей є проблеми, як вони вважають, а і у дорослих, але дорослі вважають, що проблеми є лише у них, і не зважають на проблеми дітей. Виникає непорозуміння. Як тут бути? Коли у дитини проблема, не може скласти іспит, або у перших любовних стосунках, а батьки вважають усе це маячнею, просто насміхаються і погіршують цим ситуацію, знаючи, що в них проблеми гірші, такі як, завал на роботі, нестача грошей, або непорозуміння один з одним. Як же тут довести, що проблеми не лише в них? Як дитині потрібна допомога від батьків у вирішенні своїх проблем, так і батькам потрібна підтримка з боку дітей, у вирішенні певних своїх ситуацій.

Таким чином, батьки потрібні дітям аби давати опору, любов, підтримку, знання але у певних рамках. Адже дорослі хочуть виховати зі своїх крихіток стійку, упевнену в собі людину, яка буде навчена, вільна, сильна, так, зі своїми проблемами, тому що вони є у всіх, вміла їх вирішувати, якщо вона попросить, батьки повинні допомогти правильним словом у виборі, у дитини будуть свої помилки, які вона звісно також накоїть, але це її життя.

ВИХОВАННЯ – ПОГЛЯД У МАЙБУТНЄ

Іонов В., Заєць О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет,
Україна.Дніпро*

При спостереженні за сучасними дітьми виникає враження, що їм немаколи думати, що-небудь робити і взагалі бачити інших людей. Вони напористі в своїх бажаннях, люблять насолоди тіла, а не душі. «Я хочу!» – ось їх гасло. Душа, духовність для них – віджиті поняття. Ми часто спостерігаємо як сучасні діти сидять в електронних гаджетах з самого народження. Але хіба вони самі в цьому винні? Може батьки в цьому винні? І взагалі – чи треба когось звинувачувати, зливати відповідальність? Спробуємо з'ясувати.

Виховання?! ... Існує безліч тлумачень цього слова в широкому і вузькому сенсі. Одне з них, мабуть, найпоширеніше: виховання – це цілеспрямоване й організоване передавання накопиченого досвіду від старших поколінь до молодших. Це знання, вміння, способи мислення, моральні, етичні, правові норми, створені в процесі історичного розвитку, духовна спадщина людства.

Та якщо виховання є передаванням минулого досвіду, вже кимось і колись створених знань, способів мислення, етичних норм, то вихователь ллє старе вино у новий посуд. І не так виховує дитину до чогось нового, до майбутнього життя, як наповнює старим, повертає і прив'язує до минулого як вола до возу.

На мій погляд, мета виховання – очікувані зміни в людині. Дитина – це посланець вічності. Вона приходить в наш світ зі своєю місією. Завдання дорослих – сприяти дорослішанню і розвитку дитини, а відтак виховувати її потрібно з народження. Першими вихователями є батьки, родина – саме вони закладають основу маленької особистості. Родинне виховання – фундамент виховання. У процесі виховання кожен з батьків повинен поставити до себе питання: «Кого я хочу виховати? Ким стане моя дитина?». Батьки повинні віддавати собі звіт в своїх вчинках і словах. Адже з самого народження діти бачать, чують і повторюють те, що роблять батьки.

На думку В. Сухомлинського, «головний сенс і мета родинного життя – виховання дітей. Головна школа виховання дітей – це взаємини чоловіка і дружини, батька й матері». І лише потім до процесу виховання долучається дитячий садок, де малюки вчаться взаємодіяти один з одним, а вихователь допомагає їм. Діти починають реалізувати головну потребу – спілкування, у них виховується допитливість. А далі до процесу виховання приєднується школа.

Залишилось відповісти на питання: «Як виховувати?», «Яким повинен бути вихователь?». Всім відомо, що приблизно 80% інформації людина сприймає за допомогою зору, тому мені здається, що найбільш ефективний спосіб виховання – особистий приклад вихователя. Але на жаль не завжди він буває позитивним. Кажуть: «Батьків не вибирають», але вихователі й

вчителі обрали свою професію з доброї волі. Вони взяли на себе відповідальність виховувати й надавати батькам допомогу у вихованні.

Не може ледача, безвідповідальна особа виховати у інших працелюбність і відповідальність. Жорстока, егоїстична особа – любов і доброту. Людина, яка здійснює аморальні вчинки, не здатна займатись моральним вихованням. І якщо хтось вирішив зайнятись вихованням, він обов'язково повинен подивитись на себе з боку та оцінити, чи здатен він дати те, чого не має сам. Чого навчить вихователь дитячого садка, який постійно тримає вухо біля смартфона? Чудово і відверто каже про це Л. Толстой:

«Я зрозумів, що не можна вчити, не знаючи, чому вчити, бо я бачив, що всі вчать різному та суперечками між собою лише приховують самі від себе своє незнання. Тут же, із селянськими дітьми, я думав, що можна оминати ці труднощі, надавши дітям можливість вчитись тому, чого вони бажають. Тепер мені смішно згадати, як я вивертався, щоб втілити свою хіть вчити, хоча дуже добре знав у глибині душі, що я не можу вчити нічому такому, що потрібно, бо сам не знаю, що потрібно. Я так змучився від того, що заплутався... Так тьмяно виявлялась моя діяльність у школах, таким огидним став мені мій вплив, який полягав у бажанні вчити всіх та сховати те, що я не знаю, чому вчити, – що я занедужав більш духовно, ніж фізично, – кинув усе та поїхав у степ до башкирів дихати повітрям, пити кумис й жити тваринним життям».

Крім родини й освіти на особистість впливає наша громадськість, засоби масової інформації. Наодинці, лише своїми зусиллями школа і невелика кількість вчителів не здатні виховати велику множину учнів, і тому необхідно мати союзників, однодумців в особі батьків, а значить виховання треба починати зі співпраці з батьками.

Дуже важливо звернути увагу до того, що в сучасному світі дитину не завжди виховують і мама, і тато, хоча тут дуже важливо зберігати баланс між батьківським і материнським впливами. Адже жінка не може нормально виховати хлопчика чоловіком, а чоловік не може нормально виховати дівчинку жінкою. А зараз серед вітчизняних вчителів і викладачів значно більше жінок, ніж чоловіків. Де хлопці знайдуть особистий приклад вихователя-чоловіка? Більшість хлопчиків не можуть стати чоловіками через те, що їх батьки забагато зайняті роботою або подають поганий приклад. Вчора я бачив, як хлопці – серед яких були й дівчата! – залізли на електричку, щоб зняти «крутий відос». Непотрібні батькам, ці діти наслідують будь-який приклад, який допоможе їм довести, що вони є такими, що варті уваги.

Я роблю такий висновок з моїх міркувань: виховувати дітей повинні обидва батьки. На відміну від школи, виховний і навчальний вплив батьків є постійним і визначальним. В старшому віці варто більше давати дитині свободи в плані самостійного і відповідального прийняття рішень, щоб дитина виросла особистістю, і могла діяти, виходячи з розуму і почуттів, а не з того, що кажуть інші.

Закінчити своє есе хочу закликом до батьків. Шановні батьки, чи хочете ви, щоб ваші діти прожили таке життя, яке маєте ви? Чи хочете ви, щоб діти розкрили свої таланти та здійснили свою унікальну місію в цьому світі, зробивши його кращи

ДІАЛОГ КУЛЬТУР, ЯК МЕТОД СУЧАСНОГО НАВЧАННЯ

Тищенко К. С.

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»

Україна, Дніпро

У наш час однією з найпопулярніших причин діалогу між носіями різних мов є обмін студентів в університетах. Все частіше початкові заклади здійснюють обмін студентами, викладачі організовують сумісні проекти і проходять стажування за кордоном, таким чином, беруть участь у міжкультурній комунікації та діалозі культур. Це сприяє розвитку світогляду і познання інших культур у студентів, а також сприяє мобільності учасників цих проектів і розвиває міжнародне співробітництво між університетами та іншими навчальними закладами. Ще одним позитивним аспектом є міжкультурна компетентність, що формується в процесі такого навчання і вивчення іноземної мови, що тягне за собою поглиблення в культурні і ментальні розбіжності носіїв мови, що і є необхідною умовою для успішного діалогу культур.

Міжкультурне навчання в процесі фахової підготовки студентів спрямоване на формування у них здібності до міжкультурної комунікації, діалогу культур, тобто знайомство з такими явищами та поняттями як: принципи комунікації, основні функції культури, вплив культури на сприйняття та комунікацію, вплив культури на людську діяльність та розвиток суспільства.

Формування та розвиток здатності до діалогу культур у студентів повинно здійснюватися на основі принципів взаємної поваги, терпимості до культурних розбіжностей та подоланню культурних бар'єрів, бачити у представниках іншої культури не лише те, чим ми відрізняємося, але і те, що нас об'єднує.

Таке навчання сприяє усвідомленню своєї приналежності до певного етносу, так і до ознайомлення з традиціями і культурними особливостями представників іншої культури.

Але, насамперед це доволі тяжкий досвід для емоційного стану людини, бо з психологічної точки зору діалогічне мовлення завжди повинно бути вмотивоване. Проте, в умовах навчання мотив сам по собі виникає не завжди. Саме тому необхідно створити умови, за яких у іноземних слухачів з'явилося б бажання та потреба щось сказати, передати почуття, подискутувати. Крім того, сприятливий психологічний клімат на занятті, доброзичливі стосунки, зацікавленість у роботі сприятимуть вмотивованості діалогічного мовлення, що є безпосереднім завданням викладача. Це є також цінним досвідом і для них самих.

Отже, можна зрозуміти, що діалог культур в процесі навчання дуже цікава та повчальна річ. Вона розширює кругозір, а також допомагає краще сприймати як чужу, так і власну культуру. А також, окрім усього всього, діалог культур можна сприймати, як гарну можливість підвищити власний рівень іноземної мови, що надалі може знадобитися у житті.

Секція IV

ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ ТА ІСТОРИЧНА ПОЛІТИКА У СОЦІОКУЛЬТУРНІЙ СПАДЩИНІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ У XX – НА ПОЧАТКУ XXI СТ

THE HISTORICAL FATES OF THE «WHITE» EMIGRATION IN YUGOSLAVIA DURING WORLD WAR II IN 1941-1945

Speer Emilia, Borisov V. L.

Seattle University of Washington, USA

SHEI «Ukrainian State University of Chemical-Technology», Ukraine, Dnipro

On April 6, 1941, German fascist troops invaded the Yugoslav kingdom. At this time, according to some sources, more than 40 thousand Russian emigrants lived in Yugoslavia. Out of this number, only about 10 thousand were in Belgrade. Many of them were members of the ROVS (Russian All-Military Union) in service of the Yugoslav army and police. After the surrender of Yugoslavia, however, some of them ended up in German captivity. The German occupation command created a special Bureau to work with the “white” emigration which was headed by the Russian general M.F. Skorodumov. After the German attack on the USSR, a massive partisan movement began on the territory of Yugoslavia in the Summer of 1941, led by I. Tito. Under his leadership, the Communists launched a struggle against the Croatian fascists – Ustasha, Chetniks – supporters of the Yugoslav king, and Russian immigrants, most of whom were monarchists. From June to September 1941 alone, communist guerrillas killed more than 300 “white” emigrants and their family members. General M.F. Skorodumov turned to the German occupation authorities for help. In response, they proposed to the “white” emigration to form “security” units for self-defense. On September 12, 1941, General Skorodumov announced the mobilization of all ROVS members, as well as Russian emigrants liable for military service between the ages of 18 and 55. This is how the Russian Guard Corps was created, the ranks of which included both former “white” officers and the children of emigrants who were born in Yugoslavia in the early 1920s.

On September 14, 1941 M.F. Skorodumov addressed the ranks of the corps: “With God's help, with general unanimity and fulfilling our duty in relation to the country that has sheltered us, I will bring you to Russia!” The Germans did not like the general in this position, so they removed him from command and arrested him on the same day that he exclaimed those words. In response, General B.A. Shteyfon was appointed as head of the Russian security corps. He was a native of Kharkov, a graduate of the Chuguev Infantry Officer School, an officer of the General Staff, and a participant in the “white” movement in southern Russia.

The Corps consisted of a headquarters, five regiments, and a separate battalion “Belgrade”, which included 4 companies: guard, transport, reserve and supply, as well as two separate companies (veterinary and communications). In total, there were more than 17 thousand soldiers in the ranks of the Corps, of which 11.5 thousand were “white” emigrants while the rest were former prisoners of war and Soviet citizens. Most of the latter were born in Bessarabia, Bukovina and the Odessa area, and did not actually want to serve in the Romanian army, so they were the ones who formed the 4th and 5th Corps. The Corps was armed with Yugoslav and Italian rifles, machine guns, light bombs and artillery. The ranks of the corps were dressed in Serbian military uniforms, on which chevrons, crosses

and other insignia of the Russian imperial army and the "white" movement were sewn. On November 30, 1942, the Corps was incorporated into the Wehrmacht, and German regulations as well as German uniforms and insignia were introduced. But even after that, the Corps remained a Russian military unit with a Russian command staff until the end of the war. The Corps commander was only subordinate to the German command.

From the Autumn of 1941 to the Spring of 1944, the Corps units carried out security services in Serbia and Bosnia. In particular, their functions included the protection of a strategically important bridge across the Sava River, near the town of Brcko. This bridge was located on the border with Croatia and therefore was often attacked by the Ustasha. In the Spring and Summer of 1944, the Corps conducted active hostilities against the partisans of I. Tito. And from the Autumn of 1944 to May 1945 – against the Soviet and Bulgarian troops. During the period of hostilities, the Corps lost: 1132 people to death, 3280 people were wounded, and 2297 went missing. After the death of General B.A. Steyfon, the Corps was headed by Colonel A.I. Rogozhin. He led the Corps to Austria, where he surrendered to British troops on May 12, 1945. At the time of the surrender, the Corps had 4,500 people.

The British refused to obey the demands of the Soviet leadership which included the issuing of Corps ranks to the USSR. On November 1, 1945, A.I. Rogozhin officially announced the dissolution of the Corps as well as the creation of a union of Corps veterans – the "Union of Russian Corps Ranks" (SCHRK).

After 1945, those serving in the Corps emigrated to the United States, Canada, Argentina, and other countries. Meanwhile, A.I. Rogozhin became the first chairman of the SCHRK. Since 1952, the military, political and literary magazine "Nashi Vesti" has been published under SCHRK. The Union of Russian Corps Ranks activities practically ceased when its last chairman, Lieutenant V. V. Granitov died.

In memory of the Corps, the chapel of St. Alexander Nevsky was built at the Novo-Diveevo Russian cemetery, New York, USA. Many veterans of the Corps are buried nearby.

1. Егоров В.В. Русский корпус: доклад к 10-летию юбилею. – University Library, University of North Carolina, 1951.

2. «Наши Вести» («Nashi Vesti»). Издание Союза чинов Русского Корпуса. № 1-461 (2762), 1945-2001.

3. Русский корпус на Балканах во время Великой войны 1941-1945 г. // под. Ред. Д.П.Вертепова – Наши Вести, Нью-Йорк, 1963.

РУХ ОПОРУ ТА ПРОЯВИ КОЛАБОРАЦІОНІЗМУ НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ В ПЕРІОД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ В 1941–1943 Р.: МАЛОВІДОМІ СТОРІНКИ

Spear Emily, Борисов В. Л.

Вашингтонський університет, Сіетл, США

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет» Україна, Дніпро

Вісім десятиліть відділяє нас від трагічних подій початку німецько-фашистської окупації України в 1941 р. Однак не вщухає інтерес дослідників до актуальних питань цього періоду Вітчизняної історії, його місця і ролі в процесі виховання сучасної студентської молоді.

Окупована у другій половині жовтня 1941 р. Дніпропетровська область увійшла до складу рейхскомісаріату «Україна», який очолив Е. Кох. У самому місті влада належала німецькому штадткомісару Клостерману, були створені міська та обласна «допоміжні управи», що обслуговували потреби окупантів та вирішували питання місцевого самоуправління. Територія окупованої Дніпропетровської області увійшла до складу рейхскомісаріату «Україна». 2 вересня 1941 р. у Дніпропетровську, з дозволу окупантів, було створено міську управу, яка вважалась «допоміжною», оскільки була підпорядкована німецькому штадткомісару Клостерману.

Головою міської управи було призначено доктора технічних наук П.Соколовського, його заступниками – інженера Є.Фабера та доцента металургійного інституту М. Кокольського. Міський голова П. Соколовський був послідовним та впевненим провідником німецької влади на території міста. Улітку 1942 р. він очолив делегацію міської управи до Німеччини. Делегати відвідали Берлін, Дрезден, Нюрнберг, Нейштадт, Лейпциг. «Категорично можна стверджувати, – заявив П.Соколовський після повернення, – що націонал-соціалістична партія за короткий період – всього за 9 років створила тверду соціалістичну, культурну, господарську та побутову основу для власного народу. Могутність націонал-соціалістичної партії, воля її фюрера – Гітлера, подана рука допомоги германським народом повинні допомогти в короткий термін знищити більшовицьку владу та її керівників Сталіна і Кагановича». За активну пропаганду ідей націонал-соціалізму відділ політики і пропаганди рейхскомісаріату нагородив П. Соколовського бронзовою медаллю [1; арк.8].

Більшість керівного складу міської управи були представниками «старої» інтелігенції, з освітою та науковими ступенями, здобутими ще до революції. Деякі з колабораціоністів мали свої «рахунки» з радянською владою. Зокрема колишній підполковник царської армії В. Васильєв, призначений на посаду начальника Центрального міського району «української народної поліції», писав у рапорті на ім'я міського голови: «Я 23 роки зазнавав репресій від більшовиків... Я хочу працювати і бути корисним великій справі, кому як не мені бути в перших рядах...». 13 жовтня 1941 р. місцева поліція під керівництвом підполковника В. Васильєва зігнала до центрального універмагу 11 тис. мирних мешканців, переважно єврейської

національності, і на території Ботанічного саду університету протягом двох днів розстріляла їх. Усього за період окупації фашистами та місцевими колабораціоністами на території Дніпропетровська було знищено 29,5 тис. мирних жителів та 30 тис. військовополонених, 75 тис. осіб було вивезено до Німеччини [1; арк.9].

Однак, слід відзначити, що «допоміжна» управа не тільки обслуговувала потреби окупантів. Керівництво управи зробило багато і для відновлення інфраструктури міста, господарських підприємств, культурно-освітніх установ. Так у жовтні 1941 р. розпочали роботу 35 загальноосвітніх шкіл, було відкрито шість ремісничих шкіл, землевпорядний, залізничний, індустріальний технікуми. До початку 1942 р. працювали Дніпропетровський інститут інженерів транспорту, політехнічний інститут, Український державний університет. Навесні 1942 р. завдяки діяльності П. Козара (учня Д. Яворницького) та професора В. Коренева було відремонтовано Художній музей, у грудні 1942 р. у приміщенні Історичного музею було відкрито виставку творів художників міста – В. Коренева, Г. Максименко, М. Погрібняка. З 15 вересня до 1 жовтня 1942 р. під керівництвом археологів П. Козара та О. Бодяньського було проведено археологічну експедицію для дослідження порожистої частини Дніпра [1; арк.10]. Але в умовах насильницького розподілу території України та відвертого небажання окупаційної влади підтримувати культурно-освітні процеси дії місцевого самоуправління були спорадичні та мали дуже обмежений характер.

Уже наприкінці літа – на початку осені 1941 р. на окупованій території Дніпропетровщини почали діяти підпільні групи та партизанські загони. Формувалися вони з числа радянських та партійних активістів, співробітників НКВС, які залишилися для диверсійної діяльності в тилу ворога, з бійців Червоної армії та винищувальних батальйонів, які не встигли евакуюватися. Так в серпні 1941 р. у с. Кочережки Павлоградського району було створено диверсійну групу з тринадцяти бійців на чолі з командиром Червоної армії М. Солов'яненком та політруком І. Дендеберєю. Після окупації, у жовтні 1941 р., ця група об'єдналася з партизанськими загонами із с. Перещепино та Новомосковська; у боях з окупантами партизани знищили 84 німецьких солдати, визволили 150 радянських військовополонених. Однак і самі партизани зазнали втрат – 7 чоловік було вбито, серед них і командир та політрук загону. У с. Булахівка було організовано партизанську групу з 37 бійців, яку очолив Г. Кучеренко. Група діяла з 15 жовтня до 15 грудня 1941 р.; партизани знищили 140 німецьких солдатів та офіцерів, 19 автомашин, 7 мостів (у тому числі два залізничних) та ін. При цьому шестеро партизанів загинули, одинадцять – дезертирували. 15 грудня група була знищена окупантами. Урятувався тільки Г. Кучеренко, який організував нову партизанську групу у складі вісімнадцяти осіб, яка діяла до 15 лютого 1942 р. та знищила 25 окупантів. Трагічною була доля диверсійних груп у с. Троїцьке та у с. Богуслав, які складались з десяти бійців кожна. Вони були відразу знищені окупантами, а їх керівники (командири Н. Васильєв та З. Шишов) були видані місцевими мешканцями [1; арк.11-12]. У

жовтні 1941 р. розпочав дії партизанський загін у складі 200 бійців на чолі з М. Назаренком. Загін цей було створено на базі винищувального батальйону. Однак, вже у грудні загін було розгромлено – місце його дислокації видав окупантам С. Микулевич, колишній 3-й секретар Марганецького міському КП(б)У. Деякий період М. Назаренко переховувався у м. Марганець у Котрус-Есингер, фольксдойче, яка працювала у німецькій комендатурі перекладачем. Котрус-Есингер мала радіоприймач, слухала московське радіо та розповсюджувала „сводки Совинформбюро”. Однак, на початку 1943 р. вона була заарештована співробітниками зондеркоманди «Петерс» І. Жарком та С. Кринициним, не витримавши тортур видала керівників підпілля м. Марганець – О. Покашкіна, О. Розенвайца, І. Васильєва [2; арк.11-12].

Ще на початку окупації за розпорядженням ЦК КП(б)У в Дніпропетровській області було створено підпільний обком КП(б)У, який очолив М. Сташков. У травні 1942 р. секретарем підпільного міському КП(б)У було призначено Г. Савченка. Місцем перебування підпільного обкому став Павлоград. Під керівництвом обкому в області діяло 25 партизанських загонів та 6 підпільних груп. У Дніпропетровську діяло близько 200 підпільників, які в січні 1942 р. підірвали на вул. Лагерній (нині проспект Ю. Гагаріна) склад із боєприпасами, а в квітні – склад з нафтопродуктами на ст. Нижньодніпровськ. Один із підпільників – Я. Самарський, деякий час працював керівником «загального сектору» у міській „допоміжній” управі. Користуючись своїм службовим становищем, він сприяв визволенню сотень радянських військовополонених із концтабору, розташованого на вул. Чичеріна, видавав підпільникам та колишнім в'язням посвідчення та паспорти, що дозволяло їм вільно пересуватися окупованою територією.

У липні 1942 р. гестапо заарештувало М. Сташкова, а в жовтні – Г. Савченка та інших членів міської підпільної організації (Я. Самарського, З. Дем'яненко, Е. Кулакова, Б. Сондака, В. Хітько та ін.). У грудні 1942 р. – січні 1943 р. майже всі керівники підпільної організації Дніпропетровська були розстріляні окупантами. Вже після визволення області від окупантів бюро обкому КП(б)У на своєму засіданні, підводячи підсумки партизанської та підпільної боротьби з окупантами в 1941 – 1942 рр. констатувало, що при формуванні партизанських та підпільних груп партійні та радянські органи області „недостатньо перевіряли бойові якості людей, які були погано підготовлені. Розрізнені нечисленні групи партизан та підпільників не мали єдиного керівництва, не були дисциплінованими, не мали відповідної конспірації. Вони вступали у бій розрізнено з регулярними частинами ворога, що призводило до масових арештів та розстрілів”[2; арк.13].

Розгром німецьких військ під Сталінградом та початок визволення України від окупантів активізували партизансько-підпільний рух у східних районах області. Так у Павлограді наприкінці 1942 р. розпочала діяльність підпільна група на чолі з майором Червоної армії П. Кравченком. Його заступником була К. Новікова-Таблер, яка працювала спочатку перекладачем, а потім очолила німецьку транспортну жандармерію, до

обов'язків якої входила охорона залізниці у Павлоградському напрямі та складів з продовольством та боєприпасами. Заступником К. Новикової-Таблер став колишній лейтенант Червоної Армії С. Чумак. Значна частина особового складу батальйону жандармерії була сформована із колишніх радянських військовополонених та озброєна трофейними французькими гвинтівками. Загін з п'ятдесяти жандармів став головною ударною силою під час антифашистського повстання у Павлограді в ніч з 13 на 14 лютого 1943 р. 16 лютого повстання охопило місто повністю, а 17 лютого у Павлоград увійшли радянські війська. Однак, стратегічна ініціатива залишилась на боці німецько-фашистських військ. Після численних бомбардувань та авіанальотів протягом чотирьох днів 22 лютого 1943 р. ворог знову захопив Павлоград [2; арк.110-118].

У Нікопольському районі, між селами Покровським та Червоним Кутом у вересні – листопаді 1943р. діяв партизанський загін, до складу якого входили 4 роти, група парашутистів з «великої землі». У загоні працювало радіо, виходила газета «Месник», в якій друкувались повідомлення «Совінформбюро». 7 листопада 1943 р. партизани отримали допомогу з «великої землі»: автомати, кулемет «Дегтярьова», продовольство. Використав отриману зброю партизани знищили ворожий пароплав та підбили транспортний літак. Після цього окупанти кинули проти партизанів каральні підрозділи «козаків, калмиків, поліцаїв та німців» [3; арк.26]. У самому місті Нікополі діяла підпільна група, яку очолив Л.Хлястіков.

Підпільники організували аварію німецького поїзда, отруїли продовольство яке вживали окупанти, знищили декількох німецьких солдатів та заволоділи їх зброєю. За наказом Л.Хлястікова науковий співробітник місцевого краєзнавчого музею М. Голуб заховав від окупантів архівні документи, старовинну зброю, посуд «часів Запоріжжя», скіфські золоті прикраси, тощо. Однак, після зради 60 підпільників (у тому числі Л.Хлястіков) були заарештовані і після чисельних тортур розстріляні 1 грудня 1941 р. [3; арк.17-25]. У 1947 р. співробітники Дніпропетровського обкому КПБУ, які «перевіряли» партизанську та підпільну роботу в Нікопольському районі, зробили «висновок», що «партизанської діяльності не проводилось»[3; арк.32]. Тільки в 1959р., після публікації повісті М.Голуба «Патріоти», почала змінюватись офіційна точка зору щодо діяльності руху опору в Нікопольському районі. Виходячи з цього можна зробити висновок, що висвітлення «білих плям» історії руху опору на Дніпропетровщині є перспективним для подальшого дослідження.

1. Державний архів Дніпропетровської області (далі ДАДО). – Ф.19. – Оп 4. – Спр.52.

2. ДАДО. – Ф.19. – Оп.8. – Спр.251.

3. ДАДО. – Ф.19. – Оп.8. – Спр.247.

Секція V

**ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ І РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНИХ
КУЛЬТУР:
НОВІ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ ДІАЛОГУ**

ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА І РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР

Фурлет К. І.

ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет», Україна. Дніпро

Сьогодні поняття «цифрової культури» розглядають як базову основу сучасної світової культури, котра є невід'ємною складовою усіх без винятку суспільних зрушень. Саме під впливом цифрової культури докорінно змінюється й розуміння власне культури, яка є рушієм складних цивілізаційних процесів та їх стадій.

Цифрові технології стають органічною частиною життя сучасної людини, а їхній вплив на культуру обертається оцифруванням традиційної культури й розповсюдженням – поряд із класичними цінностями – цінностей цифрових.

Кінематографічний і літературний кіберпанк, відеоскульптура й цифрові інсталяції, техно- та електронна музика, віртуальний музей та театр, софт-арт – усе це сьогодні, фактично, є осердям різноманітних творчих практик та «облич» актуальної культури людства і, своєю чергою, – показником фундаментальних змін у пізнанні людини та її творчості.

Дослідження явища цифрової культури та її впровадження мають вагоме значення для розвитку країни, її наукового, освітнього, культурного потенціалу, особливо з точки зору вироблення оперативної та доступної візуальної інформації.

Швидкими темпами відбувається і процес формування «цифрових» поколінь, які в межах своєї національної мови виробили власний сленг, власні поняття, аббревіатури, а також способи мислення і навіть відповідну етику та цінності. Це не лише різні мови й світогляди, а й різні форми соціалізації та соціальної поведінки, зокрема й на побутовому рівні.

«Цифрове» покоління, незалежно від віку, статі, мови, культури, легко знаходить мову зі своїми ровесниками чи однодумцями з інших країн, фактично не відчуваючи цивілізаційних та культурних бар'єрів. Оперативні системи комунікації та сповіщення (передусім – соціальні мережі) дозволяють їм виробляти певною мірою одну з форм громадянського політичного солідаризму й однакове критичне розуміння процесів у планетарному масштабі. Інформаційний розвиток сучасності проголошує появу нового суспільства, яке виникає завдяки поширенню мереж. Цифрова культура є матрицею цих процесів, котра за своєю гнучкістю, оперативністю та мобільністю виявляється значно ефективнішою, ніж моделі системного бачення та відповідної організації економічних процесів.

1. Астаф'єв А. «Питання розвитку цифрової культури українського соціуму» // Національний інститут стратегічних досліджень. Аналітична записка [Електронний ресурс]. – Текст. дані. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1631/>.

2. Кириченко О. Цифрова культура як результат розвитку культури інформаційного суспільства // Гілея: науковий вісник. – 2017. – Вип. 124. – С. 179– 182 [Електронний ресурс]. – Текст. дані. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2017_124_46.

ИНТЕРНЕТ. ЕГО ВЛИЯНИЕ НА МОЛОДЕЖЬ

Дьяченко А., Какурина И. И.

*ГВУЗ « Украинский государственный химико-технологический университет»,
Украина. Днепр*

Моя социальная среда – это общежитие, где живут разные студенты, но объединяет их одно – виртуальный мир, в который они погружаются практически каждый день. Мне захотелось узнать, какое же влияние оказывает виртуализация на культуру современного молодого человека, и из этого выросла тема сегодняшнего выступления. Распространение интернета в современном обществе по своему значению сопоставимо с появлением письменности, изобретением книгопечатания. Влияние его на культуру невозможно переоценить. Социальные сети не просто воздействуют на процесс репродуцирования культурных ценностей. Они в корне меняют образ жизни людей, образы-тексты всех без исключения видов культур и искусство, науку, образование, мораль.

Социальные медиа и интернет являются очень мощными инструментами, которые могут повлиять на человеческое поведение, изменить его формы. Медиа сыграли значительную роль в недавних вспышках социальных протестов. Свежим примером могут служить события в Белоруссии. Многие наблюдатели пришли к выводу, что сетевой мир обладает потенциалом для вовлечения общественности в процессах общественной жизни. С другой стороны, не меньшее количество ученых выразили сомнения в положительном характере влияния социальных сетей на процесс регулирования социальной активности.

Рассмотрим плюсы Интернета. Они несомненны: У людей, в том числе молодых, появились проявить себя, создав свою собственную страничку, показав свои программы себя, приняв участие в олимпиадах, заработать в сети. Через Интернет можно найти работу, старых потерявшихся друзей. Появилась возможность общаться с людьми, находящимися в любой точки мира, а, главное, живущих на вашей малой родине. Обучение онлайн, получение справок, оплата услуг, получение медицинской консультации, заказ билетов, присутствие на онлайн спектаклях. Вебинарах, Возможности сети поистине безграничны.

Существует ли негативное влияние этой чудо-сети? Не секрет, что фанаты инета не видят его коварства. Однако, любая монета имеет две стороны. Другая, негативная, сторона есть и у интернета. На мой взгляд она связана со сложностями, которые приобретает социализация молодого человека в условиях диджитализации мира

В интернете можно проводить неограниченное количество времени, что приводит к серьезным последствиям. Люди, поглощенные своей деятельностью в виртуальном пространстве, как правило, забывают, что в их окружении главную роль продолжают играть реальные люди. Окружающие нас люди, далёкие и близкие: соседи и родственники, приятели и сокурсники, так же как и мы сами нуждаемся в уважении и

внимании. «Компьютерные гении» чаще всего лишены этих способностей, они не могут нормально взаимодействовать со своей семьей, друзьями и коллегами, не говоря уже об общении с малознакомыми людьми. Их виртуальные друзья вытесняют друзей реальных.

Вторым негативным фактором интернета могут стать Онлайн-игры. Все знают, что они часто вызывают привыкание у детей, молодых людей и даже взрослых. За рубежом на проблему игровой зависимости обратили внимание около 30 лет назад. Игровая зависимость в США включена Американской ассоциацией психиатров в список психических заболеваний, которой подвержены 2-3% взрослого населения. Четыре из пяти случаев игровой зависимости приходится на мужчин (в основном в возрасте 20-30 лет), и более 90% начинают играть с подросткового возраста. Говоря о психологических особенностях проблемных игроков, большинство исследователей указывает на потерю контроля над собственным поведением. В первую очередь это касается зависимости от азартных игр.

Существуют факторы, предрасполагающие к игровой зависимости, Это – депрессия, неправильное воспитание в семье, вещизм, фиксированное внимание на финансовых возможностях, зависть к более богатым родственникам и знакомым, убеждение в том, что все проблемы можно решить с помощью денег.

Есть и другие факторы, которые также оказывают негативное влияние на социализацию молодежи, например, большое количество легкодоступных порнографических материалов, незаконной и неподобающей информации, доступ к которой почти не имеет каких-либо ограничений.

В заключении хотелось бы отметить, каждый человек, пользующийся Интернетом, сам определяет, в какой мере и как он будет влиять на него.

ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ НА СУСПІЛЬСТВО

Саввіді І. І., Чичков А. Г.

*Український державний хіміко-технологічний університет
Дніпро, **Укр***

Інтернет в наш час є невід'ємною частиною сучасної культури. У глибинах інтернету з'явилися соціальні мережі, їх зародження відбувалося дуже швидкими темпами. Соціальні мережі показали себе в ролі нового і стійкого явища в культурі та зі збільшенням популярності в суспільстві на сучасному етапі вони впливають на нього все більше і більше. Переглянувши статистику, можна побачити, що зараз до соціальних мереж підключені 4,2 млрд чоловік, а це до слова практично трохи більше половини населення світу. Найпопулярнішою соціальною мережею є Facebook, число його постійних користувачів більше 1,4 млрд чол. Ще популярними та відомими соцмережами є TikTok (800 млн.), Telegram (500 млн.), Instagram (1,1 млрд.), Twitter (330 млн.) та інші.

Отже, в чому ж полягає привабливість соціальних мереж для такої кількості людей? На мій погляд, відповідь проста: з'єднання комунікації і розваг.

За даними дослідження компаній "Нова Пошта" та Socis, середній інтернет користувач з України в соціальних мережах проводить 139 хвилин на день. Можна сказати, що крім людей, що абсолютно не використовують соціальні мережі, існують люди, які здатні перебувати в них весь вечір, вихідні та будь-який вільний час. І чим більше функцій пропонує соціальна мережа, тим більше часу готовий присвячувати їй користувач.

Взагалі, феномен соцмереж відіграє досить велику роль в сучасному суспільстві, але в той же час залишається поки неоднозначним явищем. Звичайно, в сучасну епоху інформації людина потребує звичне для нього відчуття «своєї зграї». Життя міста роз'єднує людей, темп її прискорюється, люди переїжджають в інші міста, а завдяки Інтернету ми завжди можемо бути на зв'язку з близькими і не дуже людьми, знати, що в цьому світі ми не самотні.

Є і негативні моменти соціальних мереж – наприклад, в близьких відносинах Інтернет в цьому може не тільки не допомогти, а навіть може нашкодити. Виникаючі конфлікти з людиною можуть буквально «гнати» його в соціальні мережі, де подібні проблеми вирішуються набагато простіше.

Сторінка в соціальній мережі – це як маленький острівець віртуального простору, що належить тільки одній людині. Населив його улюбленою музикою, текстами, картинками, відео, людина ніби запрошує в свій внутрішній світ інших людей, але при цьому залишається на безпечній відстані.

Хочеться відзначити, що спілкування в соцмережах давно стало своєрідним жанром комунікації, у якого за недовгий час з'явилася своя система правил поведінки, культура, до якої всі активні учасники цього

спілкування в різному ступені мають відношення. В даний час соціальні мережі сприймаються як необхідність, те без чого вже не обійтися, користування ними, не викликає ніяких сумнівів у їх учасників. Зараз телефони для нас стали обов'язковим життєвим атрибутом. Адже людина їх використовує, практично протягом усього дня. Може бути, що через певний час, соцмережі теж стануть обов'язковою частиною повсякденного життя для всіх людей.

Потрібно відзначити, що соціальні мережі зробили значний стрибок за останні роки. Тепер завдяки Інтернет-ресурсам кількість їх учасників перевищує мільйони та навіть мільярди. Усі люди спілкуються, люди будь-якого віку та соціального становища, всі вони об'єднуються в соціальні мережі для спілкування, розваг, знайомств, особистої вигоди і ряду інших причин. Соціальні мережі сильно змінили наше життя. Насправді їх можна вважати основою сучасної цивілізації. Що в майбутньому нам нададуть соціальні мережі? Як вони зможуть поміняти наше життя? Реалізують чи вищі людські потреби? Які проблеми ховаються за з'явилися феноменом «Віртуального Я»? Покаже тільки час і завзяте наукове вивчення цієї сфери.

Підводячи підсумок, слід сказати, що активне спілкування в соціальних мережах розвиває соціальний інтелект і його взаємозв'язок з іншими компонентами психологічної культури особистості інтернет-користувачів. Таким чином, інтенсивний досвід спілкування навіть в специфічному комунікативному середовищі можна вважати джерелом особистісного розвитку і підвищення психологічної культури.

Отже, на основі усього вищевикладеного, можна констатувати, що соціальні мережі є основою сучасної культури та мають великий вплив на неї.

1. Культурные аспекты социальных сетей. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://cyberleninka.ru/article/n/kulturnye-aspekty-sotsialnyh-setey>

2. Самые популярные социальные сети в мире, в России и Казахстане [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.brief.kz/blog/?p=2634>

3. Украинцы тратят в 8 раз больше времени на социальные сети, чем на бег, – исследование [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://ukranews.com/news/723008-skolko-vremeni-ukraintsy-tratyat-na-sotsseti>

Секція VI

ПОЛІТИЧНА ТА ПРАВОВА КУЛЬТУРА: ДІАЛОГ ЯК ОСНОВА ПОСТУПАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

CONFLICT-RELATED INTERACTION OF CULTURES (ON THE EXAMPLE OF ISIS)

Omar Ben Taher

Oles Honchhar Dnipro National University, Dnipro

Human beings are, as a species, homo narrans, a construction of our own design, brought to existence through the expression of narratives. This is particularly prudent for the analysis of non-state actors, especially those which are often physically diasporic such as terrorist organisations; because the national mythology that binds and motivates fighters is, in itself; a constructed narrative to provide a meaningful pattern to what would otherwise be a series of random and disconnected events.

Terrorism is one of the most widely discussed issues in the twenty-first century due to the increasing terrorist occurrences and its destructive impacts, especially since the September 11, 2001, terrorist attacks. Terrorist incidences in the world reached its peak in 2014 with about 16,903 attacks leading to 32,658 fatalities (Global Terrorism Index, 2015). However, there was a fifty-two per cent reduction in the number of deaths associated with terrorist incidences in 2018 compared to 2014 (Global Terrorism Index, 2019). While there is a decline in the number of deaths attributed to terrorism, its impact remains prevalent. The Islamic State (Terrorist Organization ISIS) is an international organization that has called itself the Islamic State in Iraq and the Levant in order to gain the confidence and sympathy of Islamic societies, taking advantage of the difficult circumstances in which the Arab and Islamic nations are going through.

ISIS is a mixture of all countries of the world, attracting many deceived youths, as well as People who have priority in criminality, as ISIS has attracted oppressed people in their countries, most of whom are prison graduates or wanted for justice in their countries, and there is another factor for joining this organization, which is unemployment and poverty, as ISIS has attracted people who have despaired of life, and there is another factor in joining ISIS who are those who The Muslim volunteers were forced by their countries to fight in Syria to topple the regime of Bashar al-Assad, Afghanistan and Chechnya, to fight the Russians, and after that they were prevented from returning to their countries, and whoever returned to his country would have been executed, imprisoned or not getting a job, and there are other factors that led to joining the terrorist organization ISIS, We do not deny that there are Sunni oppressors who belong to ISIS in Syria and Iraq, who have been subjected to injustice from the US occupation of Iraq.

ISIS has a militant and extremist ideological ideology that is supported by Arab and Western parties financially and with weapons and has a very advanced technology that cannot be eliminated day and night as some believe, as the US President Obama stated when he announced that the elimination of ISIS will take several years, and I agree with what Obama said Because ISIS has an extremist ideology that pays a price for its preservation with its life.

How did the organization begin? The origins of the Islamic State can be

traced back to the Organization of Unification and Jihad, which was founded by the Jordanian Abu Musab al-Zarqawi in 2002. After the United States invaded Iraq in 2003, Zarqawi allied with Osama bin Laden to establish al-Qaeda in Iraq, which has become one of the largest armed groups in the region. After Zarqawi was killed in 2006, the organization entered under a larger umbrella known as the "Islamic State in Iraq". However, the new organization was weakened by the American forces targeting it and the establishment of the Awakening Councils, which included Sunni tribesmen who rejected the organization's violence.

After al-Baghdadi assumed the leadership of the organization in 2010, he worked to restore its combat capabilities. By 2013, the group had carried out dozens of attacks in Iraq every month. He also joined the Syrian opposition groups against President Bashar al-Assad and established the so-called "Al-Nusra Front". In April 2013, Al-Baghdadi announced the merging of his forces in Iraq and Syria into one organization, the State of Islam in Iraq and the Levant (ISIS). The leaders of the Al-Nusra Front and Al-Qaeda rejected this merger. Fighters loyal to al-Baghdadi split from Jabhat al-Nusra, which helped keep ISIS in Syria.

At the end of December 2013, the group shifted its focus to Iraq, exploiting the political conflict between the Shiite-led government and the Sunni community. ISIS managed to take control of Fallujah with the help of tribesmen. Subsequently, ISIS captured the city of Mosul, in northern Iraq, and advanced south toward Baghdad. At the end of the month, after confirming ISIS's control of dozens of cities and towns, the organization announced the establishment of the caliphate, and changed its name to the "Islamic State".

What is the size of the territory controlled by the Islamic State? The area controlled by ISIS and its allies is estimated at about 40,000 square kilometers in Iraq and Syria, which is equivalent to the size of the country of Belgium. Others estimate that the Islamic State controls roughly 90,000 square kilometers, which is roughly the size of Jordan. This area includes the cities of Mosul, Tikrit, Fallujah, Tal Afar in Iraq, and Raqqa in Syria. The group also controls oil wells, dams, main roads, and border crossings. About eight million people are believed to live in areas that are either fully or partly under the control of the Islamic State.

The state applies strict concepts of Islamic law, forcing women to wear the hijab, imposing on non-Muslims to pay the jizya or converting to Islam, and applying punishments including flogging and execution.

How many fighters of the organization? US officials estimate the number of Islamic State fighters at around 15,000. But the Iraqi expert, Hisham Al-Hashemi, said last August that he estimated the number of state fighters at between 30 and 50 thousand fighters, 30 percent of them joined by conviction, while the others joined either out of fear or repression. The organization includes a large number of fighters who are neither Iraqis nor Syrians. The American Soufan Group, which specializes in intelligence affairs, estimated that more than 12,000 foreign fighters from at least 81 countries have traveled to fight in Syria during the past three years, including 2,500 citizens of Western countries. Islamic State fighters possess a large number of small and heavy weapons, including machine guns, missile launchers, anti-aircraft missiles, and portable surface-to-air

weapons systems. The organization also seized a group of tanks and armored vehicles from the Iraqi and Syrian armies. It is believed that the group has a large supply chain, providing supplies and small arms to its fighters. Thanks to that armament, the organization outperformed the Peshmerga forces in locations in northern Iraq last August, in a surprise to everyone.

The Islamic State has an estimated wealth of \$ 2 billion in cash and assets, making it the richest militant group in the world. The assets of the organization's financial financing are due to donations from some individuals in the Arab Gulf states. Today, the organization is in a state of self-sufficiency, receiving millions of dollars a month in revenues from oil and gas wells under its control, in addition to taxation, smuggling, and ransom money. During its attacks in Iraq, ISIS seized large amounts of cash from the banks of the cities and towns it overran.

Strategic identity is an identity, constructed by a strategic actor through narratives and normative assertions encompassing shared history and religious assumptions, and relating to conflict, the framing of adversaries and the perception of force.

Since all actors construct an identity, all strategic actors will therefore have a strategic identity. Because of the growing evolution of conflict leading to a shift towards asymmetric conflicts between state and non-state actors rather than traditional conventional inter-state war, it is important that International Relations continues to evolve in line with the real world.

СУСПІЛЬСТВУ ПОТРІБНІ ЗАКОНИ

Криворучко Б., Заєць О. М.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет»,
Україна, Дніпро*

Людина має багато потреб – їжа, одяг, житло і т. ін. Але чи потрібні нам єдині правила гри у суспільстві?

Ні відміну від інших потреб потреба в законах – це саме та потреба, яку кожен з нас не може задовольнити самотійно. Бо якщо кожен з нас встановлюватиме правила, наприклад, дорожнього руху, це означатиме, що правил дорожнього руху не існує. Отже, ми мусимо делегувати функцію прийняття законів.

Суспільно-політичні реалії є такими, що наша держава не є готовою до максимально надати людям свободу, а суспільство не є готовим цю свободу використати – через низький рівень політичної культури. Держава турбується про себе, своє існування, про забезпечення порядку, певних відносин, хоча, з точки зору неї, вона мала б повністю присвятити себе охороні людської свободи. Захисту громадянської свободи присвячується сьогодні лише невелика частина урядових прерогатив. На практиці уряд більше турбує стабільність і порядок. Ментальність українців, попри декларативне почитання відчайдушних поетів та соціальних діячів залишається патерналістською та інфантильною – пересічна більшість все ще не готова захищати право на життя, тим паче та прагнення кожного до щастя – а саме: приватну власність. Все ще є сильним потяг відняти та поділити, як бажав власного пролетарського закону відомий герой повісті М. Булгакова Поліграф Поліграфович.

У делегуванні такої функції, як прийняття законів, очевидно, є низка ризиків. Коли вашу долю вирішує хтось інший, виникає загроза, що він прийме рішення відповідно до власних інтересів, а не загального блага. Згадаймо закон про пенсійне забезпечення. Є пересічні пенсіонери, в яких пенсія росте на 1,35% за рік роботи, а є "елітні" пенсіонери, в яких пенсія не пов'язана із зарплатою, яку вони отримували, і у призначенні пенсії тут можливе несправедливе нарахування. Делегуючи іншим право розпоряджатись грошми, ми породжуємо ризик.

Звичайно, суспільство не може існувати без законів. Але держава повинна робити все, щоб ця закріпленість була не в обмеженні прав, дискримінації, а в можливостях людини самій відповідати за реалізацію своїх прав у відповідності зі своїми бажаннями, розумом, інтересами. Але для того має БУТИ сама ЛЮДИНА, яка виборює, потребує такого права, усвідомлює та практикує свободу.

Закон у житті кожного з нас займає важливе значення, адже кожна людина в своєму житті керується певними правилами загального співіснування з іншими людьми. Саме завдяки цим правилам людство розвивалося в усі часи. Люди поступово приходили до думки, що тільки обмежуючи себе у чомусь, можна домогтися позитивного результату від

загальної праці. В іншому випадку всі б займалися лише тим, чим їм хочеться, і ніякого прогресу в розвитку людини і суспільства не було б. У різні часи всі ці правила мали різну форму, найбільш поширеною з цих форм і є закон.

Закон виступає в ролі регулятора суспільних відносин, він захищає права громадян і держави. Саме тому неможливо уявити існування і функціонування держави без системи законодавства, так і у зворотному випадку громадські відношення не будуть впорядковані належним чином.

Демократичні держави не мають можливості здійснювати який-небудь вид діяльності поза системою загальнообов'язкових правил. В обов'язки права входить регулювання внутрішніх взаємин у державному механізмі та оформлення структури держави. За допомогою права закріплюють форму державного устрою, політичний режим і форму правління певної держави. Закони визначають компетенцію державних органів і компетенцію посадових осіб, що й представляють державні органи.

І зовнішні, і внутрішні функції держава також реалізовує за допомогою права. І багато в чому успішність реалізації тієї чи іншої функції держави залежить від того, наскільки вона закріплена нормами законодавства.

В нашій країні існує величезна кількість найрізноманітніших законів. Сучасне суспільство побудоване таким чином, що закони вважаються не злом, а добром – слугують загальному благу, а не інтересам певних осіб та соціальних груп, відповідно, вони приймаються законодавчим органом країни, який до цього був обраний громадянами країни. Тому цілком можна говорити, що закон у більшості випадків є волею народу загалом і кожного конкретного громадянина окремо.

Лише тоді у нас буде не лише сильна держава, а й суспільство, в якому людина зможе реалізувати себе в усіх напрямках, коли пріоритетом законотворення стане не держава для неї самої, а держава для людини.

УЧАСТЬ УКРАЇНИ В РЕАЛІЗАЦІЇ ГЛОБАЛЬНОЇ КОНТРТЕРОРИСТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ ООН

Чігіра А. С.

ДНУ імені Олеся Гончара, Україна. Дніпро

У ХХІ столітті рівень тероризму зростає з невпинною швидкістю і не зважати на цю загрозливу тенденцію неможливо. З поодиноких проявів терористичні акти перетворюються на масове явище, про що свідчать дані Глобального індексу тероризму. При цьому майже щороку спостерігається тенденція до збільшення жертв терактів, тобто вони стають більш організованими і жорстокими. Крім того, терористична діяльність набуває нових, нестандартних форм, ускладнюється її характер, розширюється арсенал інструментів та методів впливу. Сучасний тероризм виходить за межі національних кордонів, тому необхідність пошуку нових дієвих рішень, розробка і підвищення ефективності антитерористичних заходів є одним з пріоритетних векторів діяльності світової спільноти, що знайшло своє відображення у прийнятті Глобальної контртерористичної стратегії ООН.

Діяльність терористичних організацій не лише негативно позначається на міжнародному безпековому середовищі, а й становить безпосередню загрозу для національної безпеки України. Особливої актуальності проблема протидії тероризму набула для України з початком агресії з боку Російської Федерації. Наявність збройного конфлікту на Донбасі, відсутність контролю за ділянкою державного кордону, погіршення криміногенної ситуації створюють сприятливе середовище для вчинення міжнародними терористами злочинних дій [1, с. 12]. У зв'язку з цим в останні роки спостерігається активізація зусиль України щодо дієвої реалізації державної політики у сфері боротьби з тероризмом.

Україна багато зробила для створення і вдосконалення необхідних законодавчих умов для ефективної протидії тероризму як на національному, так і на міжнародному рівні. Так, Україна є стороною 17 базових міжнародних конвенцій і протоколів, що регулюють різні аспекти антитерористичної діяльності і становлять законодавчу базу Глобальної контртерористичної стратегії ООН. Із цієї проблематики урядом України підписано понад 160 міждержавних і міжурядових угод та протоколів. Ратифікувавши ці міжнародно-правові документи, Україна взяла на себе зобов'язання перед ООН та іншими міжнародними організаціями, що здійснюють боротьбу з тероризмом, забезпечити впровадження світових стандартів безпеки, а також комплексне і збалансоване виконання усіх компонентів Стратегії [2, с. 40].

Варто відзначити поживавлення діяльності СБУ в напрямку боротьби з фінансуванням тероризму, зокрема адаптування національного законодавства до стандартів FATF. Наразі Україна входить у регіональну групу по типу FATF – Комітет експертів Ради Європи з оцінки заходів боротьби з відмиванням грошей і фінансуванням тероризму. Україна звітує

перед регіональною групою щодо запровадження Рекомендацій FATF у діяльність власної Національної системи протидії відмиванню коштів, фінансуванню тероризму та розповсюдженню зброї масового знищення [3, с. 236].

Ефективна протидія тероризму передбачає комплексний підхід, тому одним з векторів антитерористичної діяльності є вирішення проблем, що сприяють виникненню і поширенню цього суспільно небезпечного явища. Протягом тривалого часу ООН докладає великих зусиль у справі попередження та припинення численних міжнародних конфліктів шляхом проведення миротворчих операцій, до яких залучається й Україна. Участь України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки здійснюється шляхом надання національного контингенту, національного персоналу, а також матеріально-технічних ресурсів та послуг у розпорядження відповідних органів, які визначаються рішенням про проведення такої операції. Організацію і проведення таких операцій та координацію діяльності суб'єктів, які залучаються до неї, здійснює Антитерористичний центр при Службі безпеки України [4, с. 4].

Географія миротворчих місій ООН, в яких беруть участь українські військові, охоплює Конго, Кіпр, Косово, Аб'єй, Південний Судан і Малі. Вагомим внеском у боротьбу з міжнародним тероризмом і морським піратством є участь України в операції «Активні зусилля» в Середземному морі під проводом НАТО [4, с. 10].

Отже, питання протидії тероризму зазнає правового регулювання на найвищому – конституційному рівні, і є одним з найважливіших чинників забезпечення національної безпеки України. Законодавча діяльність спрямована здебільшого на впровадження в національне законодавство положень міжнародних конвенцій, протоколів та резолюцій Ради Безпеки ООН, а також вдосконалення нормативної бази щодо протидії фінансуванню терористичної діяльності. З перших років незалежності і до сьогодні Україна бере участь у миротворчих та антитерористичних операціях як на суші, так і на морі.

1. Актуальні питання протидії тероризму у світі та в Україні: аналіт. доповідь//за заг. ред. О. О. Резнікової. К.: НІСД, 2017. 60 с.

2. Бунчук М. Інституційно-правові засади формування і реалізації антитерористичної політики України//Теорія та практика державного управління. 2016. № 1. С. 37-46.

3. Кудінов С. Шляхи удосконалення правового регулювання забезпечення Службою безпеки України антитерористичної безпеки//Підприємництво, господарство і право. № 2. 2019. С. 234-238.

4. Шелест Г. Миротворчість під час війни. Перспективи миротворчої діяльності України//К.: Фонд імені Фрідріха Еберта. 2018. 14 с.

СУЧАСНА ПРОБЛЕМА РЕЛІГІЙНОГО СЕПАРАТИЗМУ У ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ (НА ПРИКЛАДУ ФРАНЦІЇ)

Сиволап Д. В.

ДНУ імені Олеся Гончара

Релігійний сепаратизм можна визначити як бажання відокремлення території через її релігійну приналежність, яка відмінна від тої, яка є у державі. Такий вид сепаратизму може бути водночас мирним, так і доволі радикальним через особливості сприйняття релігійних догм та постулатів її прихильниками.

На сьогодні Франція є осередком боротьби двох «таборів»: французької спільноти з ісламськими іммігрантами. Проблема полягає у тому, що після активної фази іммігрантської кризи, багато біженців з ісламських держав оселилися на території Франції, однак до сьогодні не асимілювалися у французьке суспільство. Тобто, вони відмовляються жити за французькими законами та принципами, а навпаки, намагаються створити у Франції аналоги того, що було у них в своїх рідних країнах. Тобто, принести ісламський стиль життя до католицької країни.

Ісламський сепаратизм у Франції можна описати як спробу мусульман створити свою власну державу усередині іншої, так як вони не бажають інтегруватися та асимілюватися у суспільство, яке не відповідає їх принципам та нормам. Тобто, перетворити Францію з ліберальної європейської держави на новий осередок мусульманства в Західній Європі.

Саме поняття «ісламістського сепаратизму» з'явилося після промови президента Франції Еммануеля Макрона щодо вбивства вчителя за показ карикатур на пророка Моххамеда своїм учням. Він оголосив про нові заходи щодо запобігання іноземного впливу на іслам у Франції та відкрито оголосив про боротьбу з екстремізмом на релігійній основі [3].

На сьогодні у Парижі та інших частинах Франції можна знайти громади та спільноти, які відмовляються жити за французькими законами і підкоряються лише законам ісламу. Такі невеликі громади можуть з часом охопити усю Францію, у разі продовження такої політики французького уряду. Тому сьогодні важливим для Франції є пошук компромісу між суспільством та релігією, який би не викликав суспільного резонансу та нову хвилю протестів.

Багато французьких науковців по-різному описують такий вид сепаратизму, але у них можна прослідкувати загальні тенденції. Наприклад, Елізабет Батіндер висловила думку, що «Друга спільнота намагається насадити себе незалежно у межах нашої Республіки. Вони повертаються до нас спинами, тим самим показуючи своє бажання сепаратизму або навіть сецесії» [1]. На форумі проти «ісламістського сепаратизму» було зазначено, що «новий сепаратизм рухається вперед замасковано. Він хоче виглядати невинним, однак насправді є зняряддям ісламізму для політичного та культурного захоплення. Ісламизм хоче бути окремим через відмовлення від інших, включаючи тих мусульман, які не розділяють їх погляди» [2].

Варто відзначити, що намагання Франції вирішити питання проживання мусульман на своїй території стає дедалі складнішим та, на нашу думку, стикається з проблемою дуалізму. Точніше, намагаючись вирішити питання з точки зору однієї зі сторін, то або повністю, або частково нехтуються принципи іншої сторони.

Ситуація у Франції показує, що для релігійного сепаратизму не потрібні фінансові чи історичні прецеденти, а достатньо недотримання базових прав людини та неповаги до меншин. Водночас, не можна казати що немає ніяких відповідних дій на сепаратистські рухи, однак бажаючи придушити окремі групи радикально налаштованих ісламістів, починають страждати усі мусульмани країни, тим самим підриваючи довіру до держави та активізуючи її сепаратистські настрої.

1. Benoussan Georges. Une France Soumise. 2018. 672p.

2. L'appel des 100 intellectuels contre le «séparatisme islamiste» / FigaroVox. URL: <https://www.lefigaro.fr/vox/societe/2018/03/19/31003-20180319ARTFIG00299-l-appel-des-100-intellectuels-contre-le-separatisme-islamiste.php>

3. Protéger les libertés en luttant contre le séparatisme islamiste: conférence de presse du Président Emmanuel Macron à Mulhouse / ELYSEE. URL: <https://www.elysee.fr/emmanuel-macron/2020/02/18/protéger-les-libertes-en-luttant-contre-le-separatisme-islamiste-conference-de-presse-du-president-emmanuel-macron-a-mulhouse>

Секція VII

РОЗВИТОК СПОРТУ В СУЧАСНОМУ СВІТІ: ПРОБЛЕМИ ТА ДОСЯГНЕННЯ

ЗАНЯТИЕ СПОРТОМ: ДВЕ СТОРОНЫ ОДНОЙ МЕДАЛИ

Герасимова А. В., Чичков А. Г.

*ДВНЗ «Украинский государственный химико-технологический университет»,
Украина, Днепр*

Каждому, кто занимался спортом, знакомо периодически возникающее желание прекратить нагрузки, которые не приносят моментальных зримых результатов, но требуют большой отдачи, приводят к переутомлению и усталости. Однако, после того, как тренировка закончилась, прилив энергии, ощущение обновления заставляют вас возвращаться к занятием вновь и вновь. С такими чувствами сталкивается спортсмен. Об этом мне известно не понаслышке, поскольку я сама занимаюсь метанием копья.

Метание копья, с одной стороны, – довольно сложный вид спорта, с другой стороны, он необыкновенно увлекателен. Этот вид спорта требует от человека силы, выносливости, а ещё и гибкости. Занимаясь им, ты борешься самим с собой. И каждый раз, когда тебе кажется, что не осталось сил, открывается второе дыхание, и ты предпринимаешь ещё одно усилие и делаешь рывок – преодоление. Сделать «это» невозможно без серьёзной мотивации и железной силы воли. Переступив черту якобы невозможного, ты чувствуешь, что сделал что-то важное для себя. Это важное даёт о себе знать приятным ощущением в теле, некой эйфорией, которую многие называют счастьем.

Но, есть и вторая сторона медали – упадок сил, эмоциональное истощение. У тебя нет интереса ни к чему, но тебе нужно заниматься другими делами: учебой, домашней работой, общением с близкими. Но и тут есть выход – отдохнуть и восстановиться. В процессе формирования

таких замечательных умений спорт – один из лучших наставников.

Было бы неправильно утверждать, что спорт вреден. Напротив: спорт закаляет организм, помогает сформировать грацию движений, статность осанки, помогает человеку поверить в себя, сформировать сильный и решительный характер. Спорт улучшает репродуктивную функцию человека, удовлетворяет его желание поближе познакомиться со своим телом.

Спорт дает многое, но, к сожалению, он не делает этого безвозмездно. Избавляя вас от одних проблем, он знакомит вас с проблемами другими. Вопрос в том, стоят ли они друг друга.

Нам кажется, что мы знаем о спорте все. Но на самом деле наше «знание» представляет собой смесь предрассудков, обрывков лозунгов и заблуждений. В качестве примера приведём лишь некоторые из них:

– Спорт делает тело красивее. (Что верно лишь отчасти). Если сказать правильнее, то спорт воздействует на тело консервирующее, не давая расплываться лучшим его чертам.

– Спорт – это просто. На самом деле, все, отнюдь, не совсем так. Даже отважиться на покупку экипировки и снарядов для многих не легко. Но это, конечно, совсем не главное. Настоящие сложности начинаются, когда надо решить: где, как долго, как быстро и как часто мы будем бегать (прыгать, плавать, отжиматься...). Только специалисты могут правильно ответить на эти вопросы. Но даже неспециалисту должно быть понятно, что занятия спортом рывками в лучшем случае не принесет никакого результата.

– Чем больше усилий, тем лучше. Если с помощью спорта, вы ставите перед собой такие цели как, например, сбросить вес, то не стоит доводить ваши занятия до абсурда. Передозировка аспирина не вылечит от гриппа за один день. Она, скорее всего, вызовет изжогу. Также и в спорте, где главное – методика и регулярность.

– Спорт снимает стресс – считают многие. Но, как утверждают врачи, занятие спортом не только не снимает стресс, даже наоборот усиливает его. По словам врачей, такие физические нагрузки на мышцы, становятся слишком тяжелым грузом для нервной системы.

– Люди думают, что в занятии спортом самым тяжёлым бывает начало. Но, как показывает опыт, это – заблуждение. Сложнее всего регулярность занятий, постепенное и непрерывное увеличение нагрузок.

Пусть спорт приносит в жизнь много трудностей. Но он одновременно совершенствует её, делая нас сильнее и выносливее, помогая «настроить» наш организм. Именно поэтому спорт по праву считают неотъемлемой частью нашего саморазвития.

СПОРТ-АКСИОЛОГИЯ ЖИЗНЕННОГО УСПЕХА СОВРЕМЕННОГО ЧЕЛОВЕКА

Юрчик М. С., Башкеева Е. Н.

*ГВУЗ « Украинский государственный химико-технологический университет»,
Украина, Днепр*

Тема ценностей всегда привлекала к себе особое внимание философов. Различные исторические эпохи и философские системы накладывали свой отпечаток на понимание ценностей. Строгое определение ценностей отсутствует и связано это с чрезмерно расширенным истолкованием ценностных суждений.

Данная тема будет актуальна всегда, потому что ценности занимают важное место в жизни человека. Каковы ценности, таковы и общество, и личность. Необходимо понимать значимость проблемы ценностей, видеть новое видение всей проблематики. Не случайно, что проблема ценностей всегда выступает на первое место в переходные периоды общественного развития. Именно такое время переживает сегодня наше общество. Всё это находит своё выражение в процессе переоценки ценностей. И какие ценности являются для человека главными, а какие второстепенными – являются сегодня жизненно важным.

Философское учение о ценностях и их природе называется аксиологией. Задача аксиологии – прояснение общего понятия ценности, вне зависимости от его приложений в науке, морали, теологии, повседневной жизни. На основе уяснения того, что есть добро в самом общем смысле этого слова и что есть зло, философия ценностей, пытается детально проанализировать наиболее социально значимые их разновидности, выявить наиболее важные ценности современной жизни, указать наиболее вероятные и наиболее предпочтительные тенденции их эволюции в будущем. Среди типов ценностей, привлекающих наибольшее внимание аксиологии – моральные ценности, правовые ценности, ценности научного познания, ценности человеческой истории и социальных теорий, ценности, связанные с природой человека и смыслом его жизни. Сформировалось несколько типов теории ценностей.

Натуралистический психологизм рассматривает ценности как объективные факторы, источник которых заключается в биологических и психологических потребностях человека. Такой подход позволяет отнести к ценностям любые предметы и действия, с помощью которых человек удовлетворяет какие-либо свои потребности.

Представитель персоналистического онтологизма Маркс Шелер обосновывал объективный характер ценностей. Мир ценностей, по Шелеру, имеет определённую иерархию. Нижнюю ступеньку этой иерархии занимают ценности, связанные с удовлетворением чувственных желаний и с материальными благами; более высокие ценности – это ценности «прекрасного» и «познавательные» ценности; наивысшей ценностью является ценность «святого» и идея Бога.

Аксиологический трансцендентализм понимает ценности не как объективную реальность, а как идеальное бытие, не зависящее от человеческих потребностей и пожеланий. К таким ценностям относятся истина, добро, справедливость, красота, которые имеют самодостаточные значения и существуют в виде идеальных норм.

Мы обречены жить в потоке обновляющихся знаний, это необходимое условие существования человека.

Ценности формируются условиями, в которых мы живем. Ценности не возникают неизвестно откуда и не вкладываются в человека извне. Весь жизненный опыт человека и система его знаний непосредственно влияют на характер его

ценностей. Все типы ценностей находятся между собой в тесной взаимосвязи и единстве, и образуют целостность мира каждого человека, являются "фундаментом" для построения личных жизненных позиций.

Для современного молодого человека, необходимо успешно адаптироваться к изменяющемуся ритму жизни, вести здоровый образ жизни и следить за физической формой тела. Для меня здоровье является ценностью, поскольку человек это живой организм и состояние здоровья напрямую влияет на его качество жизни. Хороший уровень здоровья помогает нам выполнять наши планы, успешно решать основные задачи, преодолевать трудности. Здоровье, укрепляемое самим человеком, обеспечивает ему активную, продуктивную жизнь.

Спорт ассоциируется со здоровым образом жизни и также является ценностью. Занятия спортом – это неотъемлемая составляющая жизни человека, обеспечивающая необходимую активность. Физкультура и спорт дарят заряд бодрости и оптимизма, укрепляют иммунитет и тем самым ограждают человека от различных заболеваний. Современный человек уделяет время своей фигуре и внешнему виду. Спорт влияет не только на внешность, но и на внутренние органы: здоровые легкие, сердце, упругие мышцы, в общем, все свидетельствует о прекрасном здоровье. Когда человек занимается спортом, все мышцы его организма начинают работать и приводят организм в тонус. Кроме всего прочего, спорт влияет и на развитие волевых качеств – вырабатываются выносливость, терпение, возрастает сила воли.

Важным при физических занятиях является выбор вида спорта и методов тренировок. Необходимо правильно оценить свою физическую подготовку и особенности организма, подобрать нагрузки и не перестараться. Поэтому, занимаясь спортом, человек развивается еще и интеллектуально, расширяя знания о собственном теле, изучает спорт как любую другую дисциплину. Чтоб понять какие адаптационные процессы протекают в мышцах при нагрузках, я изучал материалы статей профессора В.Н. Селуянова. Благодаря полученным знаниям я смог улучшить собственные результаты при выполнении физических упражнений.

Поддержание устойчивого состояния здоровья является жизненно важной установкой и ценностной ориентацией современного человека.

УНІВЕРСІАДІ, ЇХ РОЛЬ В РЕАЛІЗАЦІЇ МОДЕЛІ СПОРТУ П'ЄРА ДЕ КУБЕРТЕНА

Мітіна С., Какуріна І. І.

*ДВНЗ «Український державний хіміко-технологічний університет,
Україна, Дніпро*

На мою думку, спорт вирішує три основних завдання:

– Соціальне і культурне благополуччя: спорт виховує законослухняність, дисципліноване ставлення до свого тіла, розпорядку життя; вчить взаємодіяти з іншими людьми, дружити, конкурувати за правилами, співпрацювати. Спорт стає джерелом радості, спілкування і досвіду. Він відволікає від шкідливих звичок (куріння, алкоголь), від надмірного перебування за комп'ютером, дає можливість дітям та дорослим займатися захоплюючій змагальною діяльністю.

– Психічне благополуччя: спорт як керований стрес, як чесне суперництво дає людям уміння відкрити в собі максимальні творчі можливості під впливом конкуренції.

– Економічний ефект: в країні створюються нові робочі місця, розвивається туризм, зростає здорове, творчо активне покоління, яке вмінє бачити і конкурувати за правилами.

Говорячи про спорт, розділимо його на:

- спорт вищих досягнень,
- масовий спорт.

Вони обидва важні для суспільства. Однак, не можна не відзначити, що останній, професійний, виконує роль своєрідного символу, відіграючи значну роль у формуванні іміджу держави. Очевидно, що престиж нації, зміцнення авторитету країни на міжнародній арені завдяки залежить від успіхів її спортсменів.

Масове залучення людей до занять спортом значно підвищує здоров'я нації, якість життя, є засобом досягнення благополуччя.

Студентський спорт є сполучною ланкою між масовим спортом і спортом вищих досягнень. Студентський спорт розглядають як суттєве соціальне явище з багатою історією. До нього залучена значна частина суспільства і на нього покладається вирішення багатьох завдань. Багато сучасних популярних видів спорту (наприклад, баскетбол, волейбол, регбі) зародились саме зі студентського спорту.

Саме у студентському спорті значною мірою реалізується модель спорту П'єра де Кубертена. П'єр де Кубертен ще в кінці 19 століття століття вважав резервом удосконалення системи виховання молоді Франції відмову від німецької системи фізичного виховання. Ця система представлялася йому зайвою грубою і воєнізованою. Він рекомендував перейти на удосконалений варіант англійської системи, орієнтованої на ігри і рекреаційні види діяльності. Завдяки глибокому вивченню впливу рухової активності і спорту на здоров'я, культуру, освіту і виховання людей у різних країнах Кубертен сформував своє власне відношення до спорту не тільки як

до засобу виховання й освіти, але і як фактору розвитку міжнародного співробітництва, зміцнення світу і взаєморозуміння між народами. З ідеями та діяльністю П'єра де Кубертена пов'язане відродження Олімпійської ідеї.

Визначну роль в реалізації ідей П'єра де Кубертена зіграв студентський спортивний рух, який вже напередодні першої світової війни досяг значних результатів. Однак міжнародні зустрічі, які до цього носили випадковий характер. Тільки в 1920-ті роки завдяки створеній в 1919 році Міжнародній конфедерації пов'язані з іменем Жана Птижана (одного із найвидатніших керівників французького студентського життя) було досягнуто домовленості про те, що студентські ігри буде продовжено під назвою «Універсіада». У програмі Універсіад представлено 9 постійних видів спорту: легка атлетика, гімнастика, плавання, фехтування, водне поло, теніс, волейбол і баскетбол. Один раз на два роки будуть влаштовуватися також зимові ігри. Право вибрати десятий вид спорту надається країні-організатору Універсіади. Зимові та літні ігри Універсіади проводяться раз на два роки. Право їх організації у відповідності до олімпійських правил одержують міста, які приймають участь у конкурсі. Місце проведення Універсіади визначається асамблеєю ФІСУ.

У 1919 році Жаном Птижаном була створена Конфедерація студентів. Під егідою цієї організації у 1923 році відбулися перші Всесвітні ігри студентів в Парижі. Перші чотири літні Універсіади відбулися, як це й планувалося, в Туріні (1959 р.), Софії (1961 р.), Порто-Аллегре (1963 р.) і Будапешті (1965 р.). За масштабами Універсіади на сьогодні є другими після Олімпіад і за правом носять назву «малі олімпіади». Угорщина, Японія, Мексика, Канада, КНР, Росія, Іспанія, ССША, Румунія, Австрія, Польща – далеко не повний список держав, які проводили Літні і Зимові молодіжні ігри.

Україна здобула 20 медалей і стала десятою на Всесвітній Універсіаді у Неаполі (Італія). Україну в Неаполі представляли 160 спортсменів. Вітчизняні студенти виступили у баскетболі, волейболі, спортивній гімнастиці, художній гімнастиці, дзюдо, легкій атлетиці, плаванні, стрибках у воду, стрільбі з лука, тенісі, тхеквондо, фехтуванні та футболі.

Переможцями студентських Ігор-2019 у стали:

– Легка атлетика – Марина Бех-Романчук (довжина), Ольга Корсун (потрійний), Юлія Чумаченко (висота), Ірина Климець (молот), жіноча естафета 4х400 метрів (Марія Миколенко, Анастасія Голєнєва, Катерина Климюк, Тетяна Мельник); художня гімнастика – Єва Мелешук (булави);

– Срібні та бронзові нагороди українські спортсмени завоювали: у баскетболі (чоловіки); легкій атлетиці – Сергій Регеда (молот), Ірина Геращенко (висота), жіноча команда у ходьбі на 20 км (Олена Собчук, Марія Філюк, Валентина МIRONчук); художній гімнастиці – збірна України (вправи з 5 м'ячами, групове багатоборство, вправи з 3 обручами і 2 парами булав), Єва Мелешук (обруч, стрічка); стрільбі з лука – Артем Овчинніков, Поліна Родіонова, Ірина Хочина; тхеквондо – Ірина Ромолданова, Денис Вороновський; дзюдо – Ганна Антикало.

– Українські спортсмени-студенти вибороли 6 золотих, 7 срібних і 7 бронзових медалей на Універсіаді-2019 в Неаполі

РОЛЬ ФИЗИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЫ И СПОРТА В СОВРЕМЕННОМ МИРЕ

Шмалько Д. А., Какурина И. И.

*ДВНЗ « Украинский химико-технологический университет»,
Украина, Днепр*

Начну с констатации очевидного факта: жизнь человека в эпоху развития интернета становится всё более «оседлой». Прогулки постепенно сменяются интернет-посиделками, а физические нагрузки – «прокачкой» персонажа в очередной компьютерной игре. Физические нагрузки и спорт постепенно уходят из нашей жизни.

Книжки нас учат уму-разуму, религия дает веру, идеалы для подражания. А что нам даёт спорт? Он, на мой взгляд в первую очередь, помогает сохранить физическую форму, поддержать здоровье. Очевидно, что без физических нагрузок наши мышцы атрофируются, становятся менее эластичными. Отсюда – травмы, которые могут возникнуть буквально «на ровном месте»: достаточно поднять тяжёлую сумку, или пробежаться до отъезжающего автобуса. И это – только один банальный пример.

Спорт не только помогает нам сберечь здоровье. Если с ним, со здоровьем, возникают проблемы, он – прекрасное средство для их решения. Спорт помогает наладить питание суставов, улучшить кровообращение, ускоряя обмен веществ поддержать «здоровый» вес, противодействовать ожирению. Он помогает меньше уставать, улучшает работоспособность, настроение. Кроме того, спорт помогает улучшить имидж человека, так как в моде всегда остаются спортивные, подтянутые люди с хорошей осанкой и лёгкой походкой, которые, несомненно, привлекают внимание, вызывают уважение и даже зависть.

Спорт является мощным фактором социализации личности. Политологи и политики считают спорт увлечением, способным сплотить общество единой национальной идеей, наполнить чувства миллионов гордостью за отечество, объединить в единое целое слои населения, диаметрально различающиеся по интересам и устремлениям. В спорте проявляются ценности современного общества:

- равенство шансов на успех,
- стремление к успеху, к победе,
- желание победить не только противника, но и самого себя.

Посредством спорта реализуется принцип современной жизни – «рассчитывай на самого себя». Это означает, что достижение успеха зависит, прежде всего, от личных, индивидуальных качеств

- честолюбия,
- инициативы,
- трудолюбия,
- терпения,
- воли.

Занятия спортом важны для социальной адаптации молодежи, т.к. они

повышают самоуважение, самооценку, помогают воспитать веру в свои силы, умение ими пользоваться. Спорт дает большие возможности для нравственного, эстетического воспитания.

Но нельзя не сказать о негативных фактах развития современного спорта. К ним относятся: погоня «любой ценой» за медалями и рекордами, использование допинга и т.д. Если говорить о любительских занятиях физической культурой, то – негативные факторы – это, прежде всего, уменьшение свободного времени, плохо сбалансированные нагрузки на тренировках, вызывающие переутомление, усталость и вялость. А если не соблюдать технику безопасности и правила тренировок, у горе-любителей могут появиться травмы. Поэтому к занятиям спортом следует относиться серьёзно, ответственно и вдумчиво.

В современном мире есть все возможности для того, чтобы развивать свою физическую культуру. Достаточно иметь желание. Прислушайтесь к тем, кто имеет позитивный опыт, подкреплённый зримыми результатами. Запишитесь в секцию. Пойдите в тренажерный зал, либо же не выходя из дома, регулярно занимайтесь по известной вам методике. Научитесь распределять своё время, Занятия спортом обязуют соблюдать режим тренировок.

Подводя итог, замечу, что в мире, насыщенном интернет-технологиями, располагающими человека к «диванному», пассивному образу жизни, не нужно забывать о важности физических нагрузок. Они помогают нам сохранить здоровье и красоту, радость движения и мобильность. За всякое благо приходится платить. Есть «цена» и у увлечения спортом. Это – дисциплинированность, трудолюбие, развитие воли. Но даже «недостатки» занятия физической культурой на поверку дня оборачиваются достоинствами. Поэтому, думаю, ни у кого не вызывает сомнения, что то свободное время, которой у нас «забирает» спорт – не такая большая цена, чтобы лишать себя достоинств, которые мы обретаем, занимаясь физической культурой.

ІМЕННИЙ ВКАЗІВНИК

<i>B</i>	
Borisov V. L.....	81
<i>O</i>	
Omar Ben Taher	97
<i>S</i>	
Spear Emily	83
Speer Emilia	81
<i>T</i>	
Tinovonga Neil Gwatidzo.....	9
<i>A</i>	
Автомонов К.....	34
<i>B</i>	
Башкеева Е. Н.....	111
Башкеева О. М.....	55, 58, 69
Борисов В. Л.....	83
<i>B</i>	
Валявська К. В.....	22
<i>Г</i>	
Гапонова Л. Є.....	42
Герасимова А. В.....	109
<i>Д</i>	
Дьяченко А.....	90

<i>Ж</i>	
Журавель Ж.	65
<i>З</i>	
Засць О. М.	13, 36, 72, 75, 100
<i>I</i>	
Іонов В.....	75
<i>К</i>	
Какурина И. И.	90, 117
Какуріна І. І.	11, 25, 31, 38, 40, 61, 65, 114
Ковальчук В. М.	20, 40
Коноплянка М.	55
Кравець М. С.....	53
Криворучко Б.....	100
<i>Л</i>	
Левченко К. О.	38
Лисенко В.	36
Лобода О. Д.....	61
<i>М</i>	
Мельничук Н.	25
Мітіна С.	114
<i>Н</i>	
Николаенко И.	27
<i>О</i>	
Онищенко В. А.....	63

П

Патеріло О. М.	20, 22
Перогів О. В.	13
Покотиленько О. І.	42
Прасол А. С.	69

С

Саввіді І. І.	92
Савчук К. І.	72
Сиволап Д. В.	104

Т

Тищенко К. С.	78
--------------------	----

Ф

Федан В. В.	58
Філіпов С. М.	47
Фурлет К. І.	11, 89

Ц

Ципура С.	17
----------------	----

Ч

Чичков А. Г.	50, 53, 92, 109
Чігіра А. С.	102

Ш

Шевченко А.	31
Шмалько Д. А.	117

Ю

Юрчик М. С.	111
------------------	-----

Я

Ярошенко В.	50
------------------	----

Збірник містить тези доповідей Міжнародної інтернет-конференції здобувачів вищої освіти і молодих учених «Україна –світ: діалог культур», що відбулась 19 травня у м. Дніпро.

Набір здійснено з готових оригіналів-макетів, які були надані авторами доповідей в електронному вигляді. Відповідальність за зміст окремих публікацій, їх орфографію та якість рисунків несуть автори тез.

Конференція проведена за підтримки ресурсу sciendar.com

Над електронним макетом збірника тез працювала **Какуріна І.І.**

Віддруковано:

Редакційно-видавничий відділ ДВНЗ УДХТУ,
49005, Дніпро, пр.Гагаріна, 8

Свідоцтво суб`єкта видавничої справи ДК № 5026 від 16.12.2015р.

Підписано до друку (14.05.2021) Формат 60x84 1/16

Папір офсетний №1.

Друк різнограф. Гарнітура Times New Roman.

Умов. друк. арк. 5,64.

Тираж 300 прим. Зам. № 106